UNION CHRISTIAN COLLEGE LIBRARY
ALWAYE-7 KERALA

MAGAZIN

197

UNION CHRISTIAN COLLI

ARTS COLLEGE FOR WOMEN

1st Floor, Bank of Baroda Building,

MARKET ROAD, ALWAYE.

Proud Announcements

(1) 100% Pass in the Subjects in the last P. D. Examinations.

(2) Highly qualified and Experienced teaching staff.

(3) Professor T. G. David, M. A., Ph.D., now on our teaching staff as Professor of Economics.

The following course of study offered

(i) B. Com

(ii) B. A. Economics (Main).

(iii) Spoken French (Dr. David who has vast experience in teaching the language in several Europen Universities conducts this courses)

(iv) Evening Courses for employed Women & Men.

Admission to P.D.C IIIrd & IVth groups continue.

For further details contact :

MARY GABRIEL, PRINCIPAL

magazine

1975-1976

UNION CHRISTIAN COLLEGE LIBRARY
ALWAYE-9 KERALA

UNION CHRISTIAN COLLEGE

ALWAYE

magazine committee:

dr. a. k. baby — principal (chairman)
p. k. narayana menon
m. madhavankutty
k. k. abraham
l. i. paul sundar
jacob thadikkaran
kiron kumar
p. m. mohammed ali
neena cherian
rev. m. t. joseph
zachariah sunil koshy
c. t. benjamin (editor)

printing : m. t. s. press. alwaye

blocks : sankar. trichur

പൂവേ, കണിപൂവേ......

വൈകിയിട്ടാണെങ്കിലും, 75—76ലെ
കോളേജ് മാഗസിൻ പുറത്തിറക്കുന്നു.
കെട്ടിലോ മട്ടിലോ ഉള്ളടക്കത്തിലോ
യാതൊരു പുതുമയും അവകാശപ്പെടുന്നില്ല.
ഞങ്ങൾക്കു ലഭിച്ച കൃതികളിൽ ഒട്ടു
മുക്കാലും പ്രസിദ്ധീകരിച്ചിട്ടുണ്ട്.
തെറ്റുകളുണ്ടാകാം, ക്ഷമിക്കുക.
കുറവുകളുണ്ടാകാം, പൊറുക്കുക.
സാമ്പത്തിക പരിമിതികൾമൂലം 'കനകക്കി
ങ്ങിണി, വളകൾ, മോതിരം' അണിയിച്ച്
ഒരു കണിയൊരുക്കാൻ കഴിഞ്ഞിട്ടില്ല.
ഈ കാണിക്ക സ്വീകരിക്കുക, ആശീർവദിക്കുക.

പത്രാധിപസമിതി.

വിദ്യാഭ്യാസത്തിന്റെ ലക്ഷ്യം

വിദ്യാഭ്യാസം ഒരു വ്യക്തിയിൽ പരിസരങ്ങൾക്കനുസരണമായി ജീവിക്കാനും, കാര്യങ്ങൾ ഗ്രഹിക്കാനും സൃഷ്ടിക്കുമുള്ള കഴിവുകളെ വികസിപ്പിക്കുന്നതിനുമുള്ള പരിശീലനമാണ്. അതു് ചുമതലകൾ സ്വീകരിക്കാനുള്ള പാകത വ്യക്തികളിൽ ഉണ്ടാക്കാനുതകണം. സഹകരണ മനോഭാവവും, ദേശീയ പ്രാധാന്യവുമുള്ള കാര്യങ്ങളിൽ ഇടപെടാനുള്ള താൽപര്യവും സൃഷ്ടിക്കാൻ വിദ്യാഭ്യാസം സഹായകമായിരിക്കണം.

— ഇന്ദിരാഗാന്ധി.

The Principal speaks......

Dear friends,

It gives me great pleasure to great you all once again through the pages of the College Magazine

Thanks to the Emergency and the good sense of the students and staff we had a very peaceful year and the students were able to carry on their studies and extra-curricular activities in an orderly and disciplined atmosphere. The Sooner our leaders and people realise that there cannot be any real freedom without restraints and any real progress without sustained hard work in a disciplined atmosphere, the better for our country, Now we have got the unprecedented opportunity of utilising our energies through proper channels for building up a new and glorious India. Let us all rise to the occasion and be partners in that exciting task of building up the India of our dreams.

UNION CHRISTIAN COLLEGE LIBRARY
ALWAYE-2 KERALA

Let us look forward to the future with hope and confidence and let us so conduct ourselves as to be worthy of the great ideals of the founders of this illustrious Institution.

Let me thank all those who co-operated with me during the period in discharging my difficult duties as Principal.

In conclusion, let me thank Dr. Marthanda Varma, Miss. K. K. Annamma, Mr. C. I Cherappan and Mr. A. Adbul who have retired from the Collage during the course of the last few weeks, They have spent the best part of their lives in the service of this Institution. I thank them for their loyal and devoted service and wish them all an active and useful retired life.

With warm regard.

Yours sincerely,
Sd/-
A. K. Baby.

In the pages

A. K. Abdul Kareem, Dept. of History * Zachariah Sunil Koshy, Class II Economics * George Thomas K., Class II Economics * Suresh C. G., Class III Physics * Rajan Gurukkal, Dept. of History * A. M. Geevarghese, Dept. of English * Bijoy Paulose, Class II History * Jaison Varghese, Senior Predegree Gr. II * Antony P. J., Senior Predegree Gr. II * Anne Joseph Class II English * Anil P. K., Class I Physics * Kurien John, Senior Predegree Gr. I * കെ. ഒ. ഇടിക്കുള, കെമിസ്ട്രി ഡിപ്പാർട്ടുമെന്റ് * സുരേഷ് ബാബു പി. കെ., ക്ലാസ് II ഹിസ്റ്ററി * രാജു കുന്നില്ലി, ക്ലാസ് III മലയാളം * എ. പി. ശിവദാസൻ, ക്ലാസ് I മലയാളം * പി. ജെ. പോളച്ചൻ, ക്ലാസ് III എക്കണോമിക്സ് * അഗസ്റ്റിൻ ജോസഫ്, ക്ലാസ് III മലയാളം * ആർ. ഉണ്ണികൃഷ്ണൻകർത്താ, ക്ലാസ് III ഇക്കണോമിക്സ് * പ്രസന്ന, III മലയാളം * കൃഷ്ണൻ ശിവപ്പള്ളി, ക്ലാസ് I എക്കണോമിക്സ് * പ്രേമ ബി. നായർ, ക്ലാസ് I സൈക്കോളജി * ടി. കെ. കുഞ്ഞാപ്പൻ, ക്ലാസ് III മലയാളം * എസ്. രാജപ്പൻ, ക്ലാസ് I മലയാളം * എസ്. ലക്ഷ്മി, ക്ലാസ് I കെമിസ്ട്രി * വർഗീസ് എൻ. പി., ക്ലാസ് III ഇംഗ്ലീഷ് * പ്രിയദർശൻ എൻ. എം., ക്ലാസ് I കെമിസ്ട്രി * എം. വി. ജോസ്, ക്ലാസ് I ഇംഗ്ലീഷ് * ജയലക്ഷ്മി, ക്ലാസ് II ഫിസിക്സ് * സലിം എൻ. കെ., സീനിയർ പ്രീഡിഗ്രി ഗ്രൂപ്പ് III * ഇ. വി. ശ്രീകുമാർ, ക്ലാസ് III ബോട്ടണി * എം. എം. മോഹനൻ, ക്ലാസ് II സൈക്കോളജി * മധു * एम्. टी. तोमस, क्लास I केमिस्त्री * वाल्मीकि * हिन्दुस्तानी

EDITORIAL

Like the arrival of this year's Monsoon rains, this is admittedly a late publication of the College Annual of 1975-76. We are happy however that at least now we are in a position to bring this out. We crave the indulgence of our readers at the late appearance of this magazine.

The Emergency :

There have been some very welcome features in our national life during 1975-76. On the 26th of June we complet one year after the declaration of Emergency by the Government of Mrs. Indira Gandhi. The critics of the national Emergency have been a legion. The Western Democracies were the most outspoken in their criticism. They couldn't understand how a Government that posed to be a Democratic Republic could declare national emergency during peace time, and curtail the freedom of the Press, ban strikes and lock-outs, and even put curbs on some of the Fundamental Rights. It is understandable that nations such as Britain and the USA whose people have been for generations progressing along the path of Democracy should question some of the steps recently taken by a sister Democracy such as ours. But they seldom care to think that ours is a young democracy whose illiterate millions are easily misled by demagogues and fanatics. Those who were breathing the atmoshere of Indian Democracy lately, if they are honest to themselves, will think twice before blaming the Govt, for the present Emergency. What was happening in our schools, colleges, farms, factories, offices and the innumerable institutions both of the Public and Private sectors before June 26, 1975? Production in our factories and farm lands had hit the rock bottom and the number of man days lost was rocketing higher and higher. Deference to legitimate authority was conspicuous by its absence in every walk of life. The biggest casualty in this holocaust was education. The spirit of collective bargaining had so much invaded the minds of young students that teaching, examining evaluating, and every other academic exercise became a farce and a big joke. A people who are well versed in the art of democracy and individual freedom know when to stop and where to draw the limits. Like the pedestrian in Gardiner's ***Rule of the Road*** they know that ' your freedom to brandish your walking stick should stop where my nose begins''. But in India, we should confess that our sense of democracy had deteriorated into license, and we have been heading towards the Frankenstein monster of anarchy as happened in France after the French Revolution. It was as an antidote to this state of affairs that a year ago the Govt. of India thought it necessary to declare a state of National Emergency. An impartial observer, not to say a citizen, will certainly admit that the salutary effects of this bold act of our Prime Minister have been dramatic. Production has increased by leaps and bounds. Our food problem is being effectively tackled. Prices of essential commodities are brought down to a reasonable level. The achievements of our Space and Nuclear Scientists have won the adminiration and even envy of other nations. Bombay High has started yielding much needed oil and Television has been introduced on a large scale in the different States. More than all these, our Schools, Colleges and Universities have started coming back to their own. The Controller of the Kerala University stated that for the first time in the last 12 years University Exams. could start according to schedule in March 1976. As citizens of a Sovereign, Democratic Republic are we not much more proud of our country and its achievements now than before the declaration of Emergency? If the

proof of the pudding is in the eating of it, the declaration of Emergency has amply justifised itself. One only hopes that the various gains we have acquired during the last one year be consolidated and that we don't go back to the days of national chaos.

Dr. Marthanda Varma retires

After a long period of teaching service, more than a decade of which was in our College, Dr. K. Marthanda Varma of the History Department has retired at the end of the academic year 1975-76. Though his personality was inscrutable to some, it was full of charm and gaiety to all. His Micawber like optimism and his generous humanity endeared him to his colleagues as well as to his students. He was one of those rare beings whom it was difficult to irritate, and most easy to please. We will miss him greatly in the College particulary in the general staff room which he made so lively and colourful with his wit and wisdom. Our best wishes go with Dr. Marthanda Varma as he enters a period of well earned rest after a life of active service which has placed his innumerable colleagues and students under a great debt.

Shri. C. I. Cherappan

Shri Cherappan is retiring this year after 23 years of faithful service in the Bursar's Office. As Asst. Accountant, Accountant and Cashier, he was doing a silent, though a very crucial and difficult job. By the very nature of the job, work in Bursar's Office is monotonous, irritating and quite unenviable. But Shri. Cherappan was faithfully plodding on, not without occasional moods of monotony and irritation, but always with faithfulness and truth. We thank Shri. Cherappan for his services to the college and wish him a very peaceful life of retirement.

Shri. A. Abdu

As we go to the Press we understand that Shri. A. Abdu of the Principal's Office has opted to retire this year. Abdu is one of the few attendants who have cast his lot with the college through thick and thin. Even when the present senior most teachers were students in the intermediate classes, Shri. Abdu was an attendant in the college. The only dependable guide to any file in the Principal's Office, if Abdu doesn't know where a file is, then God have Mercy on the searcher and the Principal ! An enviable knack to remember students by name of any batch was his in abundance. He evinced scrupulous honesty in dealing with the most confidential files and papers in the office. Abdu will be remembered with affection and gratitude by generations of students and teachers, all of whom were helped by him at some time or other, be it to get a name or address of an old student or colleague or to search out a missing file or document. We heartily thank him and wish him a life of well earned rest and continued usefulness to his fellow creatures which was so charecteristic of him all through these years of humble service in this college.

New Statutes about Retirement of Private College Staff.

The much awaited rules of retirement of Private College Staff have been published in the long last. By and large they have to retire at the completion of 55 years of age from April 1. 1976. Teachers and the non teaching staff of the Government Colleges and those of the Private Colleges have been placed on parity in the matter of retirement rules. This is only a sequence of the "Direct Payment" by the Govt. and need not be grudged. Still it might have been fairer, if in giving option, some weightage was given to the age of an incumbent and not only to his period of service as is now done.

June 20, 1976. C. T. Benjamin.

Dr. K. MARTHANDA VARMA

DR. K. MARTHANDA VARMA is retiring from this College after eleven years of distinguished and memorable service. The infinite qualities of head and heart which he has displayed consistently throughout his career here have earned for him the imperishable fame as the most beloved teacher of Union Christian College during 1965-'76, he is liked even by those students to whom he might not have uttered even a single word. "To be loved by all is indeed a rare and spectacular achievement." Wherein lies the secret of his popularity which teachers aspire for but rarely achieve? The only reasonable answer is that he is a man who has slowly matured into wisdom - a man without a mask. Once he has entered on his course, nothing shall prevent him from pursuing it. He is wont to say, "I will not do anything for money; not the least for the importer fame." Nothing would hamper him in the honest persuit of truth. In this world of extreme cupidity and corruption truth will not make a man rich or famous, but it makes him free. The absolute adherence to truth has so far acted as a hyphen between Dr. Varma and fame. Obliterate that hyphen - Dr. Varma can, but he won't, for Dr. Varma is unique among the mortals - a genius ar excellence.

For a while I allow myself to be carried away by emotions. Thousand impressions of Dr. Varma, pictures of different hues that cluster in my mind, collected during the eleven years of intimate associations with him take wings there. A simple little man, hardly 5 feet tall, he is modest and yet his head contains - it generates the most far reaching revolution in almost all branches of learning. His life passed like most regular of regular verbs. Rising, awakening those of his hostel mates much juniors to him in age, experience and wisdom, still slumbering, knocking at their doors with his characteristic innocent pranks, coffee drinking, writing, brisk walking along the corridor of the hostel as preparation to 'London'; again writing, rewriting, drawing dynastic charts, college going, letter sorting, busy in cheering up everyone coming to the Staff Room, a word to each and every lady lecturer, giving lecturers sweteened with jokes, wit and brilliance, dining at Nayar's Hotel; though he gives every indication of physiological prosperity he eats very little, a banana and a few glasses of butter milk is his menu; walking, talking and rewriting. His life is exhaustively organised; everything at its set hour. A smile to everyone and he gets back love from all. If Mathew Arnold were asked to write an article on Dr. Varma, he would have subsumed him in two words - "Sweetness and light" - culture in all its inclusiveness personified.

Who is Dr. Varma? Is he a historian? He often says "History proves all history false, and the correct history remains buried in my brain." He knows that knowledge split up into a thousand fragments would never generate wisdom and that wisdom is too heavy for the present corrupt world. So he keeps it under the lock and key of his mind. Paradoxically his technical works, though not lost, are kept unopened in his bundles of paper that mount up everyday, treasured in a 'trunk' - how to carry away those volumes of paper home on the termination of service baffles often his fertile brain. A writer? His book on Raja Ravi Varma secured a Cash Award from the Lalithakala Academy. It is a wonderful piece of literature written in prose more beautiful than poetry. A poet? He is the author of "[illegible]" - a real necter whose very touch even, in his words has already impregnated many a barren soul, read by all in the College, but bought by none. A philosopher? Thoreau defines the qualities of a philosopher thus: "To be a philosopher is not merely to have subtle thoughts, nor even found a school, but so to love wisdom as to live according to its dictates, a life of simplicity, independence, magnanimity and trust." Judged by this Dr. Varma excels as a philosopher too. As a Research Scholar he is fantastic. He has published a book called "Kennedies of Boston". It traces the geneology of Kennedy to the 16th generation linking him with the famous novelist of 18th century Walter Scott, and later it was sent to Mrs. Kennedy - Dr. Varma keeps even now a letter sent by her acknowledging the receipt of the book and expressing h[er] *astonishment* for they *had*

not known the Pedegree of Kennedy until they read Dr. Varma's research work. This book 'Truth Unveiled About Kennedy' has not so far fetched him a single paisa; printing charge had to be spent from his own pocket inspite of its intrinsic value. Many a book written by empty headed research scholars is puffed up and made best sellers owing entirely to the elevating power of thin air; his heavy book can never fly, for he believes not in advertisement. So many copies of the book stored up in the rooms are now given away to the beggars who come to him on every saturday - A retribution of a noble mind.

Dr. Varma has made his mark as a speaker too. He is in fact an inauguration specialist. Even Mathematics Department, a long way from History did not spare him and had their association inaugurated during the course of eleven years of his service here; speakers are here in plenty, waiting to be invited but not wanted when Dr. Varma is here. His words strike illuminating fire, words bubbling with jokes, satire and wit. They often take the form of arrows that fly straight to their target attacking bubbles of vanity and established notions, conventions and simple certainities. Many of the ideas and sentences he expressed from the platforms are quotable quotes and will run into volumes if we collect them.

He is a dreamer too; very often he describes an ideal impossible to attain. Nevertheless there is value in painting the pictures of our desire. Man is an animal that makes utopia. Give Dr. Varma a chance, he will set up an air umbrella around the whole compound of our College to protect us against the sun and the rain. He looks before and after and pines for what is not...........

As a practitioner of History he is unique. He is able to kill with a stroke of his pen many of the established historians of India, and yet disarmed because the University of Kerala, on slippery ground has not given him even the simple position of a Professor. And recognition eludes him. His magnum opus "Zamorins of Calicut" is reckoned as the best work written on the Zamorins and it was for this learned thesis that the Bombay University awarded him Ph. D. in 1948.

In short, he is alive to every problem under the sun and no wonder there are plenty of eccentricities and absurdities in Dr Varma, but his persistent attempt at synthesis of knowledge has to be admired, and we stand astounded by the encyclopaedic reach of his brain.

A. K. Abdul Kareem

Our achievements may not measure up to our hopes Yet we have to persist.

— Dr. S. Radhakrishnan

PRAYER, HUMAN VALUES AND HEAVEN

...ISTIAN COLLEGE LI...

An interview with Prof. A T KOVOOR

When Prof. A. T. Kovoor was touring Kerala few months ago, he had agreed to address a meeting in our campus. But much to the disappointment of the organisers (S. L. C. O., U. C. C. unit), and the very many interested campusers, students and lecturers included, news came on the morning of the scheduled day that Prof. Kovoor was indisposed and would not attend the meeting.

When it was confirmed beyond all doubts that his participation in the programme was out of question, the organisers tried to compromise. Enough to say that Mr. Sajan (President, S.L.C.O.) succeeded in getting permission from Kovoor's doctor to record a talk from him at his camp itself, provided 'it was short and did not disturb him'.

So that is how the three of us; Mr. Rangarajan (Class III English), Mr. Polachen (Class III Economics) and myself went to see this man who in his own lifetime has become a controversial figure.

The best way to describe the Prof. is to say that he looked exactly as he did in the malayalam movie 'Punarjanmam' ([illegible]). The same goatie beard, the same smoking-pipe and the same type of house-coat. Only that he looked a little more aged and well, to my eyes a little irritated. But he cheered up later and our interview with him lasted for about 90 minutes. I learnt later that all through his Kerala tour, we were granted the longest interview!

Relaxing in an easy-chair he talked at length into the tape-recorder microphone. Speaking slowly, briefly but to the point he explained his philosophy. It is not this speech that I intend to deal with here. After the speech, settling over a cup of hot coffee that was served, we opened a 'question-answer session'. I have selected 3 of most interesting answers. This is exactly how it went:

ME:

Sir, you have in your [illegible] stated that you are re[illegible] Rupees to anyone who can [illegible] amputated [illegible] leg grow even [illegible] prayer or faith [illegible] But is it not true that [illegible] the challenge [illegible] been met by anybody [illegible] that thousands [illegible] their heart's burdens lessened by prayer?

KOVOOR:

Prayer, according to me, is a long distance telephone conversation, without anyone at its other end. Yet, even if there is no one to [illegible] to the prayer, to a weak soul it can have [illegible] effect. Apart from that, I believe, and I [illegible] definitely that prayer has no effect. For example, Appolo-13 on his onward flight to the moon was struck by lightning before it got out of the earth's atmosphere. The whole world was in a panic about the safety of the astronauts. Pope Paul, [illegible] of his goodness, out of his compassion and [illegible] of his foolishness prayed for the safe return of the three astronauts. And on the third day they landed safe on the earth. The Pope, and all the Catholics all over the world would say that the prayer of the holy father saved the lives of the three astronauts. But let us see what really happened. The Scientists of Hoston who were in command of the flight project were also in a panic. They decided to consult the computer. And the computer gave the answer. The answer was that the astronauts should not fire the return rocket unless the spacecraft passes the moon and when the gravity of the moon pulls it back towards earth, give the signal to fire it. Scientists would say the computer saved it and Christians would say that the prayer saved it. [illegible] we can check up if it was the prayer or the computer which really did it. Let the next spacecraft be [illegible] on the launching pad. Let the rockets not be [illegible]. Let the Pope, all his Cardinals, all his Bishops, [illegible] the Priests all over the world pray that the spacecraft may go to the moon and come back. If it can [illegible] even an inch, we can say that prayer can even move mountains.

ME:

Sir, if religion *altogether disappears* from our life what will happen to human-values?

KOVOOR:

That is a very good question. Many people are under the impression that religion and the fear of God is necessary to keep man within moral limits. I have brought up my son without any trace of religion. Neither I, nor my wife, taught any religion to our son. Today, he is a Research Professor advising two Governments in research. He is a well known scientist, a decent boy. He is not a boy, he is a man now because he is the father of three children. He is a decent fellow. He is not a thief, he is not a murderer, he does not tell lies. Not because he has fear of a God. He has seen honesty in a Godless fellow like me. He has seen that I do not murder or steal though I am not a believer of a God. On the other hand, if I was a Church-goer and at the same time a Black Marketer or if I steal, my son would also have done the same thing. We would have given money to the Priests or to the Church at the same time stealing also. Most of the black market money go to the temples and priests because we believe that our sins can be washed off. I have collected statistics of religion and crime all over the world. Unfortunately there is no statistics available from India. But in the study available from all over the world, Catholics lead in crimes — in population basis or even percentage basis. This does not mean that Catholism teaches all wicked things. It teaches good things. Good moral teachings they give. Still Catholics *are not* hesitant in doing crimes. Why? Now we do not soil our dress because laundering is rather expensive. But if the laundering can be done ...ut any expense, nobody will worry about ...eping the dress tidy, free from dirt. Now, Catholics know that they can be laundered themselves, washing away all their sins on every Sunday. They go to their Priests, confess their sins and all the sins are washed off. On Monday they are perfectly sinless; fit to go to heaven. If they do not die on Monday, they know that Sunday is coming and they can wash off their sins for the coming six days. But when, it comes to preaching this, aethists or rationalists do not believe in washing away sins. They behave because behaviour is necessary in a civilised society. Do you think that in an extremely socialist or communist countries they are all wicked although they have no religious beliefs. Why should believers do crimes at night if God also can see at night. It is not that. Public opinion, good policing etc. can give good morality without any nonsense called religion.

ME:

Sir, assuming good policing etc., is it not true that even when these things fail; the concept of a heaven and hell or punishments for misdeeds to be meted out in the next life have a better chance to succeed in preserving human values?

KOOVOR:

I have been living in France for about a year. There, nobody has got a garage to keep their cars. You can see the cars parked at night in front of the houses, on the road. Sometimes, the cars may be locked, they may not be locked. Your overcoats will be in the car, your documents will be in the car. But nobody touches it. It has become a tradition. Even newspaper fellows need not sell papers. He keeps the paper there and by it a collecting recipticle will be the there. People will buy their papers, pay their correct price there. This sense of honesty and good behaviour is not because of their catholic religion. Because, I have been travelling from Paris to Naples. Naples is in Italy. Paris is in France. After passing the border of France, we had to get in every evening in any Hotel in Italy, because it was extremely cold. But no hoteller will be responsible to take care of your car. It will be stolen. Italy has more Catholics than France. In fact, the home of Catholicism is Italy. See the crime difference. Because the French people have better behaviour patterns, they have developed a code. It is not because of a fear of a God or anything. Now, we don't break the que in a bus or elsewhere because we know it is not dignified to do that. It is not because of the fear of a God or a police-man. We all behave in a way. True, we all have a tendency to violate rules and all these things; if there is nobody to watch us. That is a human tendency because he has an instinct of possession. So he may steal if there is nobody watching. But to develop a non-stealing tendency, there must be a culture. And this can be had without religion. Now, Americans were using all kinds of biological weapons in Vietnam. They were destroying even the vegetation of the place. And Russell the God

less man was the only man to raise the question. And none of the priests joined him. Finally he got one more man—Satre of Paris. And both of them conducted an investigation and a trial; and condemned America as War criminals. But the Christian Bishops, Christian Popes and Religious leaders found nothing to condemn them. They tolerated it. Because politics is a part of religion. Religion can flourish with politics only.

x x x x

'You may or may not agree with this man. But you cannot ignore him'—This is fully right about Kovoor too. There is a kind of magnetism in his personality.

Throughout the interview he was very cordial to us. He stopped talking only when he was tired and started coughing. And then he introduced a magician friend of his, who was also accompanying him. (This is the same man who claims that he can do any 'divine act' performed by the Indian Godmen). He performed a few tricks for us; and also demonstrated a mind-reading act.

Thus it was long past lunch-time that we took leave of Prof. Kovoor. I came back with a feeling that religion held different conceptions to different people. To Wordsworth, Nature was religion. To Kovoor, religion is Rationaliam.

Zachariah Sunil Koshy

Let there be no hate in your heart for your brother; but you may make a protest to your neighbour so that he may be stopped from doing evil. Do not make attempts to get equal with one who had done you wrong or keep hard feelings against the children of your people; but have love for your neighbour as for yourself.

—Leviticus XIX

There was a great hue and cry all over India, when India-born Dr. Jayant Narlikar shot in to fame with the Hoyle - Narlikar theory. Similarly, it roused much anxiety in all circles, when Dr. Hargobind Khorana (Now a U. S. Citizen and formerly an Indian) was declared co-winner of the Nobel prize for medicine in 1963. It caught the headlines again when Dr. S. Chandrasekhara, the famous India-born U. S astrophysicist came to New Delhi to deliver the second Nehru - memorial lecture. These are one or two of the many instances where men of genius from our own country came out with flying colours abroad thanks to the fertile fields] provided to them by the foreigners. All these lead us to a discussion on this enigma of the world, which has been of late termed as "Brain-drain".

The *term is taken* to mean the flight of talent from one country to another. It is not the mere migration of educated people that is aimed at. But in reality it refers to defections from the ranks of those whose services may be badly needed inside the country and whose exodus is bound to tell upon the national life. Anyway the problem is not peculiar to the present age alone. History bears ample proof of its existence in the days of yore too. For example, it existed in the medieval times. The booty of the conquerors consisted not only of gold and silver but also of men of mettle. But whereas at that time people went under duress, people of the present century prefer to go of their own accord, lured by the promising paradaise waiting in store for them.

Among the many other nauseous problems created by the second world war the problem of "Brain-drain" is also no less significant. The problem got aggrandized with the revolution in science and technology inspired by the war. It became still more aggravated with the discovery and development of nuclear power. In their search for new and better types of war-tactics nations like U. K. and U. S. A., Germany etc. made much headway in the field of science. The phenomenal progress of the advanced countries began to attract men of science from all over the world in the post-war periods. The genesis of the problem of Brain-drain, as it is, is marked here in the annals of history.

Cases as those, cited at the outset, provoke long-drawn debates on the subject. They all serve no other purpose than making sonorous wailing all over the land. They are far from relevant to the problem. Because, regarding those scientists achieved progress abroad, we can not say that their services were badly needed inside the country. Secondly, it is not necessary that those scientists should have the same progress inside the country, had they decided to stay in here.

The emergence of this paradoxical problem has called for much attention from the thinking men of the world. The problem has become a more dimensional one in India. The number of immigrants here is indeed legion. In 1973 the number of Indian immigrants to U. S. R. was 11, 975, which is one tenth of the total number of immigrants from Asia to the U. S. A. In the same year only the Italians surpassed the Indians in Europe and Asia. The problem is thus, undoubtedly, a vexatious one having wider ramifications. But whenever the topic is discussed much is said about their lack of patriotism and lack of a sense of duty. But before we set out to do so, is it not desirable on our part to have a close diagnosis that will not the i's and cross the t's.

One of the ways in which the situation is created is as follows. People go abroad in the first instance as students for higher studies. They want to do scientific research or get technological training not available in the land of their birth. They return to the home countries after the research or training. But it is a thousand pities that they become absolute failures or good-for-nothing fellows inside the country. Because, the type of training they have obtained from abroad had been definitely designed to cater to the needs of the host country. Consequently, all their attempts to settle down come to nought in the home countries and they become crest-fallen. The inevitable result is the voluntary exile of these men. This happens because the home countries are mostly underdeveloped premitive, economies, with the hereditary occupations prevailing even now. As such, they can hardly accomodate such types of talents.

THE PROBLEM OF BRAIN - DRAIN

Another related factor, which also accounts for this flight of youngmen is the assurance of a brighter future abroad. After a youngman has completed his training he will naturally look forward to reasonable comfort both in terms of money and profession. He can hope to satisfy his talents only if the importance of what he is trying to do is realised and appreciated. This is a distant dream in most of the developing countries. Because administrators of scientific research know next to nothing of the technology involved; nor are they in rapport with the workers.

What is referred to us "unimaginative bureaucracy" also has a role in bringing about the situation i.e. these talented men are more often people out of the ordinary and they constitute only a thin minority. But bureaucracy is more used to dealing with men and material only at the routine level. Naturally it becomes a matter of difficulty for the administration to handle such volatile human material.

There is yet another section, who leaves the country because the type of talent they have to offer is already surplus. They also share the concern for Brain-drain.

The consequences of such an undersirable state of affairs are not far to seek. As has been pointed out earlier, it affects the national life badly. The pitiful conditions of the underdeveloped countries lend colour to this fact. For those are talents which, if well cared for, would have done much good. 'The technological lag' of India could have been made much less effective by this. The result is that India still has to knock at the doors of the foreign firms for technical assistance. The task of maintaining such technicians in the country entails heavy expenditure on the part of the Government. Because there are standing stumbling blocks in India, men go abroad and because we lag in technical know-how we seek foreign aid. Again, the problem of unemployment assumes alarming proportions inside the home country. Besides, the money spent on those people by the government comes to no avail. Even the type of talent who leaves the country because of of the surplus of talent poses a problem. This section includes not only the uneducated, unskilled people, but also educated arts graduates and in some cases science graduates also. The amount of money, the country spends even on an arts graduate for his education is fantastically high. And when people of this sort, leave the country there is no mechanism by [illegible] amount spent on them can be reimbursed. To crown all the country loses considerable foreign exchange.

Along with the attempts of the advanced countries to help the L. D. Cs with money and technology, the latter found their talents flowing to the former. There have been many movements recently to arrest this on rush. There were even attempts to call back the those men abroad. But nobody with an intelligent bent of mind will subscribe to this illussion. They can not hope to return home unless they are assured of better facilities, better living conditions and utilisation of their talent. Moreover, this is not a case of fame alone. But the right test is whether humanity as a whole stands to gain or not.

The problem of Brain-drain is so complex and complicated that any solution to this will not yield expected results. Even then, the following steps may be able to nullify the problem. We should try to make ourselves acquainted with their view points also. For there are even people who earnestly wish to come back. A survey conducted recently by Mr. Gale Buchanan found two people out of four wishing to come back. To one of them the problem was the strictures of the American Visa Law. Apropos Mr. Gale Buchenan's view, an intermediate Visa allowing Indians to return after a certain period might encourage the return of many. This indeed is a constructive solution. Besides, more serveys should be conducted abroad on the vicissitudes of the problem. Creation of conditions to ensure their welfare and well-being inside home country should be undertaken. Another suggestion is the conduct of examinations at the school and college levels, so as to find out talented students. Steps may be taken to preserve and foster these talents. Maintenance of scholarships, awards and conduct of seminars, discussions etc. also are good. Besides arrangements should be made in dead earnest to establish research and training institutes inside the country. A substantial share of the money will have to be set apart for the same. Last but not the least, moral education should be imparted to the people so as to create a "Social Committedness" in them. All these will go a long way in solving the problem of Brain-drain.

George Thomas K.

Nuclear Energy

NUCLEAR ENERGY IN INDIA

In the paper on special theory of Relativity published in 1905, the great Physicist Albert Einstein proved a relation connecting the mass and energy $E=mc^2$, where E is the energy and m the mass, c is the velocity of light, comes to about 3×10^{10} cm./sec. Till then scientists were in search of a way of producing energy. At last two German scientists, Otto Hahn and Frity Strassman, became successful. The process is called nuclear fission. When a neutron causes fission in the nucleus of a uranium atom more than two additional neutrons are emitted accompanied by the tremendous release of energy. These neutrons newly emitted can again be used and thus a *chain reaction* can be achieved. On 2 December 1942 Enrico Fermi demonstrated a controlled fission reaction at the University of Chicago. This was followed by an uncontrolled or explosive chain reaction at Alamogordo in New Mexico on 16 July 1945.

Later researches showed that nuclear energy can be put to numerous uses - both productive and destructive. Among the productive uses the most important is for producing electricity by using nuclear powered generators. Nuclear energy in the form of isotopes can be used in medicine, biology, agriculture and industry. It can also be used for food preservation, development of high yielding seeds and building and mining activities.

Over the last few years the world is coming to the grim realisation that the energy reserves of our planet are fast drying up, and to escape from a catastrophe new measures are to be taken. Science, as at every time came to the help of man. Discovery of nuclear fission opened a new way for the release of energy stored in the nucleus of the atom. The developed countries of the world are now using nuclear energy for different purposes. India has also developed nuclear technology of her own and is now using nuclear energy for peaceful purposes.

Atomic Power Reactors

Electricity is produced by machines called turbo generators. It consists of a turbine connected by a drive shaft to an electrical generator. The turbine can be rotated using power from three sources. (1) Water power from a water fall. (2) Chemical energy (producing steam by burning fossile fuels). (3) Nuclear energy (by which steam is produced).

An atomic reactor is simply a device for achieving a self sustaining fission chain reaction ie. for burning atomic fuel. Its principal parts are (1) A core of atomic fuel (2) A moderator (3) A cooling system (4) Control system. The first part of the reactor holds the fuel ie: enriched uranium which contains a greater proportion of the highly fissionable uranium 235. To make the neutrons more effective in triggering fission they are slowed down. A material that has the ability to slow down neutrons quickly and at the same time has little tendency to absorb neutrons is called a moderator. Water, heavy water and graphite are the most commonly used moderators. Cooling system is for regulating the rate of fission, and hence the rate of heat generation. The coolant most commonly used at present in atomic power plants is ordinary water. Other coolants used in atomic plants include liquid sodium, helium and certain organic chemicals.

The control system is for controlling the reactor by regulating the number of free neutrons in the core. This is most commonly done through the use of special neutron absorbing substances. These substances are inserted into the reactor by means of adjustable rods called control rods. These rods are used both for routine control purposes and for a rapid shut down at emergency. The power level can be adjusted by adjusting the regulating rods. There are various automatic controls and shut-off mechanisms also.

Atomic Research Reactors

Research reactors are used for experimenting on new models for reactors and for producing radiations for research purposes. For the study of nuclear interactions research reactors are necessary. Nuclear interactions are created by irradiating the targets by the neutrons from these reactors. In

solid state Physics neutron diffraction is a very good experimental technique for the study of crystal structures. Neutrons for this diffraction are got from the reactors. For researches in subjects like radiation chemistry, biology and medicine also, neutrons from research reactors are used. Reactors used for radiation experiments on materials produced, which are connected with power reactor schemes, are called Material testing reactors. Another type of reactors are also used in researches which are known as "swimming pool type" reactors.

Nuclear Device

Nuclear device is an explosive used for peaceful purposes, tests or experiments. For a nuclear explosion to take place, the device must contain sufficient amount of uranium (or plutonium) exceeding the critical mass for the particular design. The fission chain reaction is normally initiated by the introduction of neutrons from a suitable source kept at the centre of the device. Within a micro second after the initiation high temperatures are created consequently, in spite of the restraining effect of the tamper and the device casing, the mass of the fissionable material will begin to expand rapidly. Since the expansion permits neutrons to escape more rapidly, the self sustaining chain reaction soon ends. Some fission will continue as a result of neutron capture, but the amount of energy released at this stage is relatively small. A few kilograms of fissionable material can thus be made to liberate within a short time, as much energy as the explosion of many thousands of tons of T. N. T.

Atomic Power Reactors in India

India entered the atomic age in 1948 with the establishment of atomic energy commission. Honour for this goes mainly to India's reputed scientist Dr. Homi J. Bhabha. The first atomic power station in India began to function at Tarapur in October 1969. This station with its 400 M W. power capacity is providing the power for the western region of the country. This station was formally commissioned on January 19, 1970. Thus India entered the small group of countries which operate nuclear power stations.

Tarapur station has two atomic reactors, each coupled to a 200 MW turbo-generator. The reactors are placed in a flask-shaped stainless steel vessel 66 ft. in diameter and 100 ft. high. The steel wall is 5 inches thick. Thick walls of concrete surrounds the vessel on all sides. High pressure steam flowing out of the reactors rotates the shafts of two turbines. Generators connected to turbine deliver electric power.

Work on Tarapur project commenced in October 1964 and was completed in 1969. Tarapur was the climax of Dr. Bhabha's drive to bring the manifold benefits of nuclear energy to aid India's rapid economic development. Now uranium is used as the fuel in the reactor. A processing plant extracts plutonium and residual uranium from the reactor. When the technology of using plutonium in power reactors is perfected, the station should be able to operate on plutonium fuel wholly or partially, thus reducing the need for importing enriched uranium.

The second atomic power station in India was built at Ranapratap Sagar near Kotah is Rajasthan. It started the generation of power in August 1972. This project is also having a capacity of 400 MW.

The work on the third station of 470 MW. capacity at Kalpakkam in the Tamilnadu is fast progressing. Work on the fourth nuclear power station of similar capacity was inaugurated by the Prime Minister at Narora in U. P. in January this year.

The atomic power station at Kalpakkam consists of two units each with a 235 MW of installed capacity. It is the first atomic project in India, for which complete responsibilities for design, engineering, construction and commissioning have been assumed by Indian scientists and engineers. Most of the equipments for nuclear part and conventional part of the station are being manufactured in India itself. These include the reactor vessel (called calandria) and shields boilers, shield tank, fuelling machines, turbine generator, main transformers and large sea water pumps for circulating condenser cooling water. The import content at Kalpakkam will be as low as 22% compared to 58% at Tarapur and 40% at Rajasthan stations respectively.

Research Reactors in India

The country has at present four research reactors in operation. The research reactors, all at Trombay, are APSARA, CIRUS, ZERLINA and PURNIMA.

The first reactor that was constructed at the BARC was a swimming pool type reactor called

Apsara Design of Apsara was completed in July 1955 It reached its criticality on August 4th 1956 Generally this reactor works on 400 k. w. and its maximum power rating is 1000 k. w. Apsara is used for training technicians, researches; in physics, engineering biology etc. and mostly for producing radio-isotopes.

CIRUS is constructed according to Colombo Plan with the assistance of Canada. In this reactor uranium is used as fuel in its metallic form Even though it can produce 40 mw of power its main purposes are research and production of isotopes. It is also used for producing the fuel of 233u by radiating Thorium with neutron. Half the fuel for charging CIRUS is produced in India and the other half in Canada. CIRUS reached its criticality on 10 July 1960. CIRUS belongs to the family of "material testing reactors".

ZERLINA is the first reactor designed by scientists of the BARC for the wide study of new models of reactors Natural uranium is the fuel in this reactor. Even though it is a zero energy reactor, in practice it is made to work at 100 watt power. ZERLINA began functioning on 14 January 1961.

The zero energy fast reactor PURNIMA gave the scientists the parameters required for sustaining a chain reaction by fast neutrons. The critical mass of plutonium for sustaining the chain reaction in India's nuclear explosion at Pokhran was derived by a computerised extrapolation of the data obtained from PURNIMA This reactor also provides the necessary knowledge for bringing together two subcritical masses of Plutonium to achieve supercriticality. PURNIMA consists of a Plutonium core which when inserted into a surrounding neutron reflector, sustains a chain reaction.

The Trombay Irradiation centre has developed a new mutant paddy strain which matures three weeks earlier and yields 28% more. Important work is also being done on groundnuts. The centre consists all the agricultural research laboratories in the country. There is also an experimental farm at Trombay to study the effects of radiation on growing plants.

Nuclear Device of India

The recent and foremost achievement of India in the field of nuclear energy is the nuclear explosion conducted at Pokhran on the morning of 18 May 1974. It is a new step in the using of nuclear energy for peaceful purposes.

India had to use plutonium and the inevitable implosion technique due to the lack of uranium enrichment facility. Since Plutonium has a low critical mass it is arranged in several seperate bits in the core. The bits are then compressed or squeezed together by stockwares travelling inwards from a chemical explosion outside the core. This is known as implosion technique.

While designing a bomb, two very important considerations for Indian scientists ought to be the plutonium economy and the purity of the plutonium used. Since the plutonium from both Tarapur and Rajasthan atomic power stations are covered by 'safeguard agreements' at present India's only source of free plutonium will be the 40 mw research reactor CIRUS. This too is under such an agreement. But by midsixties India has developed her own uranium fuel fabrication technology and started using indegenous uranium in the reactor.

For a nuclear explosion, the plutonium 240 content must be less than 10% and our scientists were able to obtain nuclear device-grade plutonium from the CIRUS. Theoretical information for designing the device came from zero-energy fast reactor PURNIMA.

The device was placed 100 metres deep in the 15 metre horizontal arm of a L shaped hole, about 6 metres wide at the surface. Cables were laid from the hole to the control tower 4.5 km. away from where the device was switched on. Elaborate preparation had been made to monitor any radio active release after explosion. But no radioctivity is observed in the Pokhran test.

Nuclear explosives can be used profitably for stimulating oil and natural gas production, for extinguishing fires in oil and gas wells which are otherwise uncontrollable, for creating underground storage for natural gas, for releasing geothermal energy, and for mining coal and ignite by forward preparation of ground.

Thorium Reserves of India

India has the largest reserves of thorium in the world ie: about 500,000 tonnes in one containing to 10% of thorium. Each tonne of thorium, if completely fissioned, is expected to yield* as

much energy as three million tonnes of prime coal. It is quite possible that one day India could be self.reliant in nuclear power with her vast resources of thorium. Thorium occurs in nature in the form of the mineral monozite. The beach sands containing monozite and other minerals like ilmenite, rutile, zircon and sillimenite extend from Mavalakurichi 30 km. north of Kanyakumari to Kayamkulam 110 km. north of Trivandrum. The two main deposits of these mineral deposits are at Chavara near Quilon and Mavalakurichi in Tamilnadu. Thorium mineral has also recently been discovered in Bihar and in the beach and sand dunners of the Gopalpur-Chatarpur coast in Orissa.

Conclusion

By the end of fifth five year plan it is estimated that electrical energy consumption in India will reach 120 billion kw. The total primary energy consumption will be more than this. Half of this primary energy consumption is oil based. Due to recent oil crisis, in the long run it appears more economical to substitute oil by electricity. An amount of Rs. 70.5 crores has been earmarked for the developme t of atomic power in the fifth five year plan. Also ampla importance is given for the production of electricity using nuclear power in the twenty-point programme of the government.

Nuclear energy explosion technique can be progressively applied to several aspects of conventional power generation. Nuclear explosion technique (N. E. E.) can be used to extract oil in the oil fields of Assam which are either in hard formations or are economically unviable. N. E. E. experiments can also become profitable in the natural gas formations of Jagatia and Gogha in Sourashtra and the delatic formation of Andhra Pradesh. At present the Department of Atomic energy has no programmes for any further explosion tests. But with the largest reserves of thorium and with a well developed nuclear technology India has a bright future in the use of nuclear energy for peaceful purposes.

Suresh C G.

TRUE HAPPINESS

"Happy are those who know they are
spiritually poor;
The Kingdom of heaven belongs to
them ! "

"Happy are those who mourn;
God will comfort them ! "

Happy are the meek;
they will receive what God has promised ! "

"Happy are those whose greatest desire is
to do what God requires;
God will satisfy them fully ! "

JESUS CHRIST

THE IMPACT OF C. 14 ON PRE-HISTORIC ARCHAEOLOGY

Brown's Bible dates the creation on 7th Sept. 4004 B. C. This is not a satisfactory answer to the quest of man's antiquity. Geologists, archaeologists and anthropologists have ascribed different dates of antiquity, much anterior to what Bible said. Man's enquiry into his beginning is two fold in its operation — to ascertain an explicit and certain date of man's origin and to discover and interpret the fossils of earliest human being.

Antecedent to the quest of Primitive man

The search for fossilised relics[1] and interpretation of them is a young and exciting science. It was in 1856 that this new branch of study had its beginning when a quarry man unearthed the Neanderthal finds in Germany[2]. Johann Carl Fuhirott a school teacher examined the Neanderthal skulls and noted the protruding bony ridges above the eyeholes similar to those of living gorillas. In 1859 when Darwin propagated his evolutionary theory, the quest of primitive man turned to find out the 'missing link' in the chain of evolution. In 1871 Darwin corrected himself by saying that man could not have evolved from the higher apes since all of them have been evolving longer than man. Nevertheless, the search for 'the missing link' went on. The discovery of five almost complete skeletons under deep piles of kitchen rubbish in the Cro-Magnon Cave[3] by Louis Lartet was a landmark in this field of enquiry. In 1891, Eugene Dubois, a student of Anatomy in Amsterdam developed interest in the 'missing link' and discovered a brain pan too large for an ape and too small for a man, from Central Java[4]. Later he collected a thigh bone from the same place which was doubtlessly of Pithecanthropus erectus (erect ape-man) in his own terms. Pithecanthropus erectus of Dubois became the 'sub-man' for about a decade. But in 1930S G. H. R. Von Koenigswald proved that Dubois' discovery was no isolated freak and its date did not go beyond 500,000 B. C. In China the fossils of 'Pakingman' resembled those of 'Javaman' and had almost similar antiquity. The fossilised relics of large-brained Homosapiens unearthed from German and English sites in 1933 and 1935 respectively, pushed the chronology further back. Now the enquiry is centred largely in Africa. Two famous anthropologists Robert Broom and Raymond Dart have recovered skulls and bones of strange creatures of human morphology whom Dart called Australopithecus.[5] By this time Radio carbon dating method was widely used to ascertain the antiquity. At Olduvai George in Tankanika, between Lake Victoria and mount Kilimanjaro, Dr. Louis S. B. Leakey of Kenya found the brain-case of a man belonging to hand-axe culture,[6] in 1960. Leakey reported the find of a child's skull along with parts of its hands one foot, collarbone and jaw earlier than that of Kenya, in 1961. Carbon 14 dated these remains back to 400,000 B. C. and 450 000 B. C. respectively. In 1975, the carbon 14 dating of a Jaw finds of Leakey ranged upto 2 million years back. In 1975, Leakey had new finds from Tanjania in E. Africa and their dates according to Radio Carbon method fell in between 35 00,00,0 and 37,50,00,0 years, perhaps the latest conclusion about 'human' antiquity.

The Principle of Carbon 14:*

To date the past with maximum possible exactitude modern world relys on mass spectrometry (K Ar) and low-level radio activity (C. 14) measurement techniques. C. 14 is a radio active isotope produced when slow neutrons are captured by nitrogen nuclei in the atmosphere. Scientists usually call all living arganisms invariably labelled C. 14. It is through food that a living organism replemishes the lost C. 14 and a carbon cycle is hence on. In a defunct organism C. 14 is irrecoverably lost and the process of decay is continual. Since one knows the initial C. 14 ratio the residual specific activity in it can be measured. As the help life of C. 14 is known, one can calculate the time of removal of the organisms from the carbon circle ie. the time of its death. Only the associated stratified organic remains are dated by C. 14 method, but not any archaeological event as such.

C. 14 and Indian Archaelogy :

Speculative and tarfetched chronology attributed to Indian pre-historic and proto-historic finds is now

more or less corrected by C. 14. The varied dates of Harappan culture like 3250 B. C,[7] 2750 B. C.[8] 2500 B. C., 1500 B. C. etc. of Marshall - Wheeler tradition have gone out dated. The C. 14 dates of[9] Harappan culture fall mainly into four phases : 1. The Pre-Harappan culture - C. 3200 - 2800 B. C; 2. Early Harappan culture - C. 2800 - 2400 B. C; 3. Matured Harappan culture - C. 2400-2000 B. C; and 4. Transmutation of Harappan culture in Gujarat etc. C. 2000 - 1700 B. C. The complete reshuffling of early Indian Chalcolithic chronology is another revolutionery change effected by C. 14. In the place of tentative dates of Indian chalcolithic culture C. 14 supplied dates of exactitude as follows : [10]

1. The Prabhas Patan Cultural of Gujarat C. 1800—1200 B. C.

2. The Kayata Culture of M. P. — C 2000—1800 B. C.

3. The Banas Culture of Rajastan—C. 2000—1400 B. C.

4. Malwa Culture of M. P. and Maharashtra C. 1700—1400 B. C.

5. Jorwe Culture of Maharastra—C. 1400—1100 B. C.

In the Radio Carbon Lab historians and Physicists work together brushing aside the traditional boundaries of 'Science' and 'History'. Now new fields have been prepared by multidisciplinary projects instigated by C. 14, and scholars of different disciplines go on joint endeavours for a common aim. 'C. 14 technics' could give birth to scientifically oriented historians and history bound scientists.

Notes :-

1. William Howells remarks that it is not easy to become a fossil which is the result of eseotic conditions.

2. The Epic of man—Time-Life International 1962.

3. Cro-Magnon Cave near the Village of Les Eyzies in France.

4. Searching all the Sumatran Caves and Central Java Dubois reached the bank of the Solo River from where it was discovered.

5. Anthropologists call it Southern Ape or Proto-Human Ape.

6. K-Ar dating. Nov. 1975.

* Physics News. Vol. 6, No. 4. Dec. 1975 PP. 124, 125.

7. Marshall. Sir John—Mohanjo—Daro and Indus Civilisation, Vol. 1. 1931.

8. Wheeler R. E. Mortmer—The Indus Civilisation 1968.

9. Rao S. R.—Lothal and Indus Civilisation 1972.

10. Physics News—Vol. 6, No. 4, Dec. 1975 PP. 129-133. D. P. Agarwal. Sheela Kusumgar and R. K. Pant—"Radio Carbon and Indian Archaeology".

Rajan Gurukkal

Inside the egg-shell was a timeless tranquillity and a tiny chick-to-be.
In the viscous calm of the eggy world,
the little chick-to-be awaited his release into
the world of chicks and hens and cocks
of trees and flowers and grains
and of the mankind of men and women and children.
The longing welled up with a volcanic urgency in his virgin bosom
and he pressed against the ellipsoidal interior
that bounded the world of him.
The little chick peeped out through the crack it had just made in the egg-shell.
The eternal darkness had given way,
and he was dazed by the brilliancy of the new light
of the new world.
The neck of the chick was craning out through the crack in the shell,
and the slimy traces of albumen on his head were drying up
in the mild warmth of the new world.
When the daze had passed,
the chick found himself seeing the soft underside of the mother-hen,
which even now was lifting itself up-higher and higher.
He could see strong-wiry-steely fingers of a thing that was man,
gripping the neck of the mother-hen ;
and the eyes of the mother-hen bulging out,
and the throat of the mother hen giving out half-stifled gasps;
and the grip becoming tighter,
and the long shining blade slitting the blood-vessel,
and red blood spurting out from the cut in the neck of the mother-hen.

CHILL OF WARMTH

A drop of red fell on the chick's head,
and he felt
the warmth of blood
the warmth of terror
the chill of warmth.
The chilly warmth seeped through his tender self
as did the brilliant light of the new world
through the crack in the egg.shell.
The feet of the mother hen shook trembled-whirled
and the wings fluttered in pain.
The little chick withdrew his head into the shell
and curled at the bottom
receding as far as possible from the crack in the egg-shell.
But the new light crept in;
and the trembling little chick waited
for the strong-wiry-steely fingers to [illegible] his neck,
and for the long shining blade to slit his throat,
and for the drops of red to spurt out from the cut.
He closed his eyes
and thought he had returned
to the egg-shell w[illegible] night.

A. M. Geevarghese

THE LOST BEAD

I was in that 'graceful' melancholic mood, searching for an old precious bead lost in some remote corner of my mind. I could hear the history teacher speaking "After the surrender of England, the Normans—" Damn this Norman conquest! Hasn't he nothing to tell about these painted faces and the worthless 'thanks' and 'sorries'? Cann't he give an explanation to these damned formalities?

"My darling; What are you up to? The Normans have already captured England. Working out some plan to drive them back?" It was Rekha, my friend. Shall I tell her that I was searching for an old precious bead......No, because I know her answer.

"Oh! look it under your desk or chair. The hell with your pursuit!" She will say with a mischievous twinkle in her eyes.

Okay, let me go back to the Normans...... But there goes my mind a thausand miles away from them. This time it is not the sad memory of a lost bead that makes me absent minded. It is the sweet memory of you Prasanth, that makes me out of mind, now.

"Is this a *hide* and seek game? Tell me, whenever I meet you, you are either in a teasing mood or in a different way." I still hear your angry, but aching words that you blurted out yesterday. You misunderstood me, Prasanth. Oh! how much I wish to tell him that I have seen in those calm eyes, the glow of my precious bead ...

An hour has already slipped away and our history teacher left the class in his usual indifferent way.

"I love everything that is old, old friends, old times, old—" My glib-tongued Rekha read those lines out of my note-book with a gesture of her hand. And when she led the whole class into gales of laughter, I truly, wished to thrash her off.

'My good old lady! Are you coming to my uncle's home, this afternoon. The place will interest you", she invited me.

When walking beside Rekha, I tried never to become a mere 'listener'. I struggled to make her laugh (though it is a hard task for me) and when she laughed, how much not it delighted me!

The road, stretched before me endlessly and I asked rather embarrased:

"Rekha, It is a very long way. Can we reach the college in time?" The reply was immediate.

"Do shut up lady. Don't you want to get back that damned old precious bead? Then keep quiet." She stroke me with her tongue.

I saw the gates of an old fashioned house. Accompanying Rekha I felt a sweet aching silence, filled in that place. At the threshold we heard the chirping of a parrot and we saw our young host sitting in her cage, posing and she watched us curiously. She chirped merrily and a warm greeting indeed! I stepped with Rekha to a big hall. Its walls were lovely with long array of pictures - pictures that narrate the life-history of Lord Krishna. I saw Krishna with Yasoda in Ambadi, with Radha at Vrindavan, with Kuchela in Dwaraka and a few more pleasant scenes?...... A large Veena, placed in the corner looked at us longingly and Rekha ran to it. She squatted on the floor and started playing. A sweet, alive music transferred me to the banks of Yamuna......

Yes, I heard the clinking sound of my lost precious bead somewhere in my mind. Here I am laid asleep in body and become a living soul'. A sweet melody urged my lips to tune..... My mind floating like a quill and my heart rejoicing at the return of my precious bead.....

Now back to the college—back to a world of merry sounds and laughter. Cheer up mind. Here is your Rekha always cracking jokes and sallies and meet your other friends all (?) Witty and frank......Later listening *to the* lecturer, I think the worst has happend to me, and there is always the worst for me, for I feel my mind empty my regained old precious bead lost again. Oh' when did I lose the string of that sweet melody? or was it a dream?

Sandhya Joseph

IN A HUNT FOR A JOB

'Paper' came the high pitched, strident sound of the newspaperman, accompanied bv a sympathetic smile which never failed him. What I hated most was the sympathies and pities showered on me by everyone. Agreed, I am unemployed and have been in this pitiable state of affairs for over two years to date. But according to even the latest of statistics, I was only one among the million streaming unemployed, wasn't I?

Paper was my sole solace. It never failed to ignite a spark of hope of a job in me. But now the hope had started to wave.

Quickly, I set my steaming coffee down, and cursing the newspaperman silently, I picked up the paper. The first page was of no interest to me since it contained only drab news. With fervent eyes I scoured through the seventh and eighth pages. My eyes brightened with hope and anxiety. I looked at the "wanteds" and 'situation vacant". For a moment it looked as if every company and firm needed B. Coms. only (for I was a second class B. Com). But when I had blinked my eyes and came back to the reality before me, the wanted B. Com. jobs were narrowed down to two.

The first job was sponsored by a budding firm, M. S. Bunkha and Co. They needed a first class B. Com. and the salary quoted lay among the 300-400 bracket. I grimaced at the '*first class*' phrase in the advertisement and passed onto the aent. The other was also a job to be filled in by B. Com. graduates. The company's name, (Phonda Company) was an obscure one and I could not recollect having come across it before throughout any travels and conversations conducted in the city of Bombay. I felt a sudden uplift in my downtrodden hopes. Suddenly I had an unaccountable feeling that this was the answer to my years long fervent prayers. The D. Day according to the newspaper was tomorrow.

But my joy at going to an interview, after a lapse of five months, that too a hopeful one was short lived. The concerned firm was right on the other side of the city, in monetary terms, three rupees off. Suddenly my legs felt heavy as I dragged myself over to the cupboard. Cautiously I opened it and took out my purse. Clutching it, I pleaded to almighty to work a miracle and send another ten rupees apart from the one already present. I was regrettably high and dry and had been carrying on a hand to mouth existence for the past year. The bank manager too failed to treat me with a smile now-a-days and one of the employees had sneeringly remarked to me that the money I had in the bank could buy another check book at the most and not a thing more. Promising to make a donation of half of my first months salary to the church, if I got the job and a ten rupee note, I opened the purse. Either He did not need the money that I had so graciously offered or He did not respect my word for there was only the invitable ten rupee note in my purse. I had still ten days more before the monthly subsistence of Rs. 150/- came grudgingly from my uncle. I had became a heavy leadweight around my relatives necks.

Gingerly replacing my purse, I took out my sole symbol of prestige, a steel gray suit which had seen better days and had been my companion to many a futile interview. Clouds of dust had accumulated an it during the five months rest as I shifted *the* position of the suit. The suit was crumpled badly being made of not so expensive cloth. Perspiring profusely, I dusted and then ironed the suit to stiffness and felt a glow of satisfaction as I hung up the near to decent suit along with the shirt, tie, socks all arranged on the shelf.

After that I had a quick breakfast and sat with another cup of coffee to read the newspaper with a Tolstoyan thoroughness since the interviewers had an odd tendency to question one on the current topics of contraversy and discussion, though I just could not figure out its utility. Thus the whole day was spent revising my important portion, practising my poise and the million dollar smile before my life size mirror. Ater a quick dinner and a glass of milk, I slept early so as to

se the next morning fresh for the ordeal before me.

The alarm rang strictly and with an irritating note and mouthing a curse. I stretched out a lazy hand and put it off. Suddenly the importance of the day dawned on my numb brain and I sprang out of bed. Vigorously and meticulously, I pored every cavity between my teeth with my brush and dozed it with tingling cold water. While the heater was on I went to the next room and to the paper as to assure myself about the reality of the whole thing and the time. The small advertisement was there alright. Quickly I refreshed myself with a bath and rubbing my neck and body I emerged from the bathroom in three minutes. The interview was scheduled at ten a. m. I had a headstart of 2½ hours. Slowly and carefully I dressed with meticulous and ridiculous care I entered the stiff suit. I walked around stiffly for fear of creasing it even in the least. Quickly I surveyed myself in the mirror. Well! Well! I had made the best use of the available resources. The suit though half a size too large for me suited me well. The shoes sparkled as it should, considering the calories spent on polishing it. I was filled with an admiration for myself. I felt no one would have adorned the materials available any better. The tie had a dark stain on it but could be hidden if the coat was buttoned up. I had a last look at myself. I felt I could not draw myself away from the mirror and it kept attracting me back for last looks. Then with determination beset on my face. I straightened up my tie and adjusted my fancy hanky at a peculiar angle and brushed back my hair which kept invading my forehead.

Quickly I collected my papers and other necessary parapherneliа like the mark lists and certificates which were the only visible milestones in my whole life. I arranged them methodically in an old battered file. Soon I had traced back my life from the time I started existing in this miserable world.

Then came the first impediment towards my attending the interview spick and span-neat. Well, Bombay was the one place where suits look most out of place - due to climatic conditions. My first gulp of disappointment came with the first bead of sweat as it trickled down my neck into the starched white collar. As quickly as possible, I brushed a succeeding flood, as I felt it, with a towel lying at hand. Quickly I switched on the fan but it was of very still solace once I had stepped out of doors.

The moments I put a foot out of the door the oppressive heat struck me full and I started perspiring all anew. I quickly walked across the unkempt tarmac and reached the road in the space of five miniutes, I walked briskly so as to avoid as much of the heat as possible. This exercise worsened things. Soon my banian was throughly drenched and I could feel it hugging onto my body like a coat of paint. Cursing the heat with all the words that crept into my mind, I increased my pace.

Quickly I fell into line near the busstop. The line as usual was a furlong long. Everyone was casting anxious eyes towards the direction from which the bus was to come and consulting their watches every other miniute. It seemed ages had passed before a bus came and that too, almost full. At once everyone lost their patience and rushed towards the bus. I was jostled along. I protested, though, in normal circumstances I would have cared two hoots for it but now it was a question of appearing neat and in such circumstances it was impossible. I felt somеone crunching my shoe and I grimaced but to look down at the damage done was impossible.

The conductor stood barring the door. "come on, back up! Back! back, I say! I will not allow more than ten people inside! I said Back! "He must have felt a real hero waving and flinging his arms in wide gesturings as if speaking at a mammoth function. Suddenly I felt a surge and I gasped as a new wave of muscle and force crushed me! I felt that my ribcage would crack into smithereens if I had to undergo this pressure any longer. The pressure increased and suddenly the conductor was no more to be seen as the milling crowd had swept him back and soon the whole bus was suffocatingly full. I could not even say if I had entered the bus or not for survey was impossible with me henched in between two musclemen. I had long since given up thinking and acting for myself.

After about 10 minutes the bus started moving. I tried pushing here, there, everywhere to get a weak point in this muscle blockade. After about 18 minutes of reconnaisance I found for myself a breathing space.

After ½ an hour of torturous punnishment, I saw that my destination had come. Quickly I wriggled

my way to the door. Near the door was a barricade which dissuaded any entry or exit. Summoning all my courage and strength I squeezed myself through the barricade accompanied by a thousand 'excuse me's'. For a moment I found myself suspended unable to move, either retreat or advance. I lay in this breathless state for a whole minute as per my numb comprehension and suddenly I was ejected out of the doorway like a bullet out of a gun. I was bustled forward by the onrushing crowd and deposited on the sidewalk. As the crowd thinned out, a really heartfelt sigh escaped my lips and relief spread over my face. Well, if this was the ordeal I had to subject myself to everyday the job must be fantastic in itself for me to accept it. (Already I had considered the job to be mine.)

As if by instinct my eyes fell on my attire. To say I was shocked would be a gross under statement. I stood rooted to the spot. My coat was in a better condition when I had taken it out the day before. It had acquired many creases but what stood out most prominently was the smear of brown dust on my back. No amount of dusting would make it budge. Resignedly I switched onto my pants. They had survived the ordeal better than the counterpart. A few minutes of vigorous dusting cleared the existant blemishes.

As I was lifting my head from my bent posture acquired during the dusting process, I heard a sudden screech of tortured tyres and with a jerk a bus came to a stop right before me. The doors were *flung* open and another batch of busy bodies swarmed out. I hastened away in horror before I could be swamped again.

But my dash was terminated as quickly as it had originated. I crashed headlong into a well dressed gentleman. I took the full impact of the collission on my head whereas he had to *suffer it* on his generous paunch. We simultaneously squeezed out an automatic 'excuse me' each and tried our best to accompany it with a smile though it came out wretched. My head felt groggy because of the awkward position in which the collission took place. Muffering obscene and unprintable words he dragged himself away from the scene, clutching his stomach, leaving me to pull away on my run. Eventhough it was a situation which demanded regret, I felt like laughing thinking of the sufferings the whole day had brought for me.

Quickly I made my way to my destination. This part of the city I was not so familiar with and had to resort to my tongue to find out directions. As I had just turned a corner, I heard the lowd ringing of bells. I spun around just in time to see a fire engine racing past. Suddenly there came the screeching as the brakes were applied, the wheels locked and the contraption skid to a stop a hundred yards before me. Then I saw it. I don't understand how I could have missed it.

Just in front of the fire engine I spied a *fastly* becoming prominent glow of red. There was the crackling of wood and the smell of burnt rubber about. Mechanically, the firemen got to work. The long hose was rolled off the engine and soon we were witnesing a spectacle of spectacular efficiency. The water attacked the fire mercilessly and without a let up. In 10 miniutes the fire was under control.

We could see some firemen waving negative signs as to the presence of people in the building, as they scoured the building throughly. Accidently I remembered about my destination. I quickly consulted my watch. It showed 10 miniutes to 10. The crowd was more difficult to contain than the fire. Soon the whole street was jammed and the place was swarming with policemen brandishing batons and hustling the crowd like a flock of sheep.

I touched the shoulder of a man standing near me. "Excuse me, But which............ I mean how far is the Phonda Company from here?" I drawled out, looking at the listener apologetically. Either he was deaf or dumb or both! He just stared at me with his nondescript face and the beady eyes looked at me quizzically as if I had been trying to pull his leg. Then I found myself contemplating his wide back instead of his dismal face as he strode away.

Puzzled i turned to the next man. Here was a better prospect. He looked to be a jovial sort of fellow though serious now. I touched his shoulder. "Excuse me, where is this Phonda Company? Is it very far?"

"Not at all! my boy, not at all! Not at all far. In fact right before you!", he replied pointing dramatically towards the charred buildings and the buzz of activity around it in a general gesture. I felt a sudden droop in my shoulders. The picture of a defeated man. I had to be one with such adversities against him.

"Paper! Sir, a paper for you?" I stared down into the face of a shabby little boy holding out a paper towards me, feeling a sudden rise in hopes. Fishing out some coins, I purchased the job seekers solace.

Bijoy B...

ODOMOUS - THE LORD OF JAISONNIA

As I sat in that lonely room,
Thinking of the villains of the world,
The picture of Odomous rushed into my mind.

Odomous!
The lord of the island of Jaisonnia was he
After the Jaisonnian civil war.

Thousands dying the war did see
Ittyerous - the King, Maryna - the Queen, both were killed treacherously
Kirannous and Sasious - the two princes, they fled to Estheria.

Now Odomous became the King of Jaisennia
The brother of King Ittyerous was he.
Minister of the province of Zacharios, was he
Before the civil war.

Scars three had he on his face,
These he got in the wars he fought
His legs were crooked and so was his mind
The cause of war actually was he,
And he was there behind them all.

Geethous, Eugenous and Suscious,
All three, the cousins of Odomous
And true cousins of Odomous were they,
For they all had stood with Odomous,
In his treacherous deeds.

And now that Odomous was the King
They all stayed with Odomous
In the castle with for around
But they all hated Odomous,
Though in that treachery they stood by him.
They all slept withswords by their side,
For never did they believe each other
Like this they lived for a few weeks.

One day they heard the trumpets sound,
Call for war, no doubt it was.
Odomous made ready for war.
So did Geethous, Eugenous and Suscious
The eremies had camped by river Jubious
Kirannous and Sasious were on their lead.

The armies two met each other,
For days two, fiercly they fought.
Suscious met death at the hand of Kirannous
Geethous was killed by Sasious.

But Treachery changed the course of the war
And there lie Kirannous and Sasious dead,
Struck from the back were they both.
Seeing Kirannous and Sasious down
Their men fled, and Odomous stood victorious

Odomous with his men returned to the castle,
That day they all had a sleepless night,
For they all drank and danced, throughout the night.

Odomous woke up with a start the next night,
And he couldn't sleep the rest of the night,
A feeling had he, that Eugenous would kill him.
"I'll kill him before that"
The treacherous mind decided.

To the chamber of Eugenous, moved he with his sword,
There slept Eugenous with his hands on his swords.

Up raised Odomous his sword and struck Eugenous,
And there lie Eugenous, his head severed
But still had he his hands on his swords.

Now Odomous laughed aloud,
The laughter, on the castle walls echoed,
Now he laughed louder still,
For he had the castle for himself,
And was the Lord of Jaisonnia with none to fear.

But Lord he was, only a few days more,
For the people of Jaisonnia wanted a noble King.
In rebellion, they rose against the King,
And to Estheria Odomous fled,
And not again was he heard of.

Jaison Varghese

TO ANOTHER WORLD

He was a love for his friends,
And a joy for his fans;
He had sorrows none and weakness less,
But still there never was a smile on his lips.

Mother fed him and father soothed him,
And friends made fun;
But still; the gloom that haunted him,
Never did let him run

He read a lot and wrote a lot,
Yet none found him talk a bit;
What he wrote and what he thought,
None could see and note.

He walked a lot and worked a lot,
But none could know what it was all about.
He earned a lot and spent a lot,
But still never was he in a merry note.

'Why', they asked him once in a while,
"Why, indeed don't you smile,
And talk for a while;"
But still he did not smile.

Time went on and he died.
And the people found and read,
The note that he had put on the board
That was well up by the road.

"I never talked, I never smiled,
When I walked in this world of dead;
But now I go into another world,
Where I will smile for ever."

Antony P. J.

Oh! Ant, I am struck, seeing your tragedy,
You, tawny, tiny, creature, caught my conscience
strange !

Crawling at the mouth of the water pipe,
Going up and down, seeking for a shelter;
You are eager to reach the giound, I know,
But don't know the way right.
I am officious to save you, my supposed foe;
A meritorious deed indeed.
But not at all able to inform you,
That the difference (?) between I (human being)
and you.

Now, the treacherous water, falls like a tube,
My dear you aie in danger ;
Methinks you step on the tube like stream ;
Thinking it the way straight.
Hiding my laugh at your foolishness ,
Don't, don't' I want to shout ;
But in vain ! your corpse floats on the water,
(Yet not reaching the ground!)

THE ANT

I don't know whether to cry or laugh ;
But cannot forbear scolding
The stolid, sluggish brain of mine.
You became 'my dear' though momentarily,
The besetting of the repugnence.
I am unable to bear it any more;
I hear your piteous soul moves,
On the cruelty of human being.
I solicit not to take me undessembled,
Believe in my genuine integrity.
Pardon me, pardon me, my dear,
For my unpardonable indiscretion

Anne Joseph

A MATHEMATICAL ADVICE

Aim astronomy ahead
Admire analysis again
Adore algebra adroitly
Advance analytical agilely
Carry calculus camly
Debate differential deeply
Do dynamics decently
Gather geometry gladly
Illustrate integration identically
Study statistics steadily
Try trignometry technically
Value vector valiantly
Then you can score full in Maths.

Anil P. K.

Soft fluorscent lighting lighted up the room and heightened rather than lessened the innate tension of the room's inmates. Young men, silent men, but men with a purpose, that was how you would have described them. You would have been right. They were dressed in dark tight jackets of a leathery material and individuality was all but absent in this tight group of similarity. Individuality they possessed. but it was individuality bonded into a team spirit of men who know that their existence depended on each other.

The attention of the group was centered on a young officer, who though similar to the group, was marked by that quality known as leadership potential and it was with respect and admiration that the others looked at him. This was admiration tinged with hero worship - as much of hero worship as one hero can feel for another.

"..................so the plan is we come in from here, cross the ranges here, cut them off at this point and return for rendezvous at the border" said the young officer, stabbing at the map with one finger.

"You are expendable" he stated flatly "you are expendable" he repeated, "just as I am". The Squadron leader paused and gazed round at the faces before him. They all looked thoughtful and some of them were even smiling as though what he had just said sounded grimly funny. "You may" he "continued be proceeding straight into the jaws of death, but the mission must be accomplished at all costs and whether you die to do it is just another factor in the plan: a factor of very little importance".

The man who had asked the question nodded glumly. What the leader was saying was of course true. What must be done, had to be done. Only the previous day they had received information from command head quarters about the top priority of this mission.

It seemed that there was a certain valley. The seizure of which was essential to the war effort. In the valley fighting a rear guard action against the enemy were a handful of soldiers. They were fighting a grim, loosing battle. Already the soldiers were down to half their original number.

ARROW TO SUICIDE

He gazed around at them. They were all experienced in the art of arial combat and had reactions faster than that of the proverbial panther. They knew full well the terrible implications of what he was saying.

"But sir, that leaves no margin for error" said one pilot "proceeding at full speed with maximum thrust will leave us with barely enough fuel for the trip". He looked calm enough but like everyone else he did not choose to minimise the dangers that they were running into.

Every gaze swing back to the trim, silent figure standing in front of the maps. Squadron leader Ralph Boyd was young for his command. He was young for his command: by all norms he should have been listening rather than being listened to, but this was an extra ordinary mission and it required an extra ordinary man to lead it. No one in the force doubted his talents.

So now it was up to Ralph and his boys to rescue them and seal the valley too.

It is a pretty dim proposition to come flying in through a valley for a bombing run as any pilot will tell you. Move to either side and you crash into the mountains, fly in straight and level and you can easily be shot down. There is no easy way in and life and limb are in constant danger.

But it is still more difficult for the guard pilots, those fighter boys who provide top cover. "You Eric" ssid Ralph "and you Tom will provide cover. You will be flying Gnats and it will be your duty to keep the enemy interceptors of our backs". The two pilots nodded. They had been expecting this. They were the acknowledged leaders where dog fights wer concerned and where Gnats were concerned they were the leaders of their class.

"You Tom are in charge of the cover flight. Pilot officer Eric is under command. You will be

designated Wolf One and Two. Radio communication is permitted I repeat it is permitted" he said.

"Now for the official briefing. Me and Peterson will be flying MiGs. As you are aware, this mission needs high bomb load and so special craft from which all armour plating has been removed will be used. In case enemy fighters appear, we will proceed without taking part in any scrap. You are to keep them off our backs without thought for person or plane. Check all maps before you leave. We will be taking route PR-210, crossing at the Bholar pass and cutting across Sector - 10 of the mountains. Synchronise your watches now......... Starting of engines will be at 02.10 sharp, taxing at T + 2 seconds and take-off at T+7 seconds. Tight formation will be held till the border, at which time fighters will take up covering positions. Good luck!"

The shrill whine of the jet engines shattered the pre-dawn stillness of the nigh as four men took off, perhaps never to return going straight as an arrow, to suicide.

Kurian John

"I have got my leave. Bid me fare well my brothers! I bow to you all and take my departure."

"Here I give back the keys of my door - and I give up all claims to my house. I only ask for last kind words from you."

"We were neighbours for long, but I received more than I could give. Now the day dawned and the lamp that lit my dark corner is out. A Summons has come and I am ready for my journey."

Rabindranath Tagore.

EXTRACTS from REPORTS

COLLEGE REPORT

Results of the University Examination May 1975

Class	No. Regd. for the Exam.	No. apprd. for the Exam.	No. passed I	II	III	Total	Percentage
Pre-Degree First Year:	Examination was conducted by the University under the Annual Examination Scheme.						
Pre-Degree Second Year:							
Group I	75	69	25	13	3	41	59.4%
Group II	74	69	20	29	6	65	79.7%
Group III	74	70	—	3	18	21	30%
First Year B. A./B. Sc.:	Examination was conducted by the University under the Annual Examination Scheme.						

Second year B. A. Degree Examination:

No. of candidates registered for the Examination: 150

No. of candidates who took the Examination: 145

Complete Pass: 86

Percentage of pass: 59.3%

Analysis of Results:

	No. Regd.	No. apprd.	I	II	III	Total	Percentage
Part I English	150	145	1	7	88	96	66.2%
Part II Hindi	78	74	0	1	54	55	74.3%
Malayalam	71	70	0	11	53	64	91.4%
Syriac	1	1	1	—	—	1	100%

Second year B. Sc. Degree Examination:

No. of candidates registered for the Exam.: 119

No. of candidates who took the Exam.: 92

Complete Pass: 44

Percentage of pass: 47.8%

Analysis of Results.

	No. Regd.	No. apprd.	I	II	III	Total	Percentage
Part I English	119	94	—	—	65	65	69.1%
Part II Hindi	81	65	--	6	53	59	90.7%
Malayalam	38	33	—	8	22	30	90.9%

Class	No. Regd. for the Exam.	No. apprd. for the the Exam.	No. passed I	II		Total	Per-centage
Part III Optional subjects, subsidiaries Exam :							
(a) Mathematics (main)							
Sub. Statistics	19	17	(unclassified)			6	35 3%
Sub. Physics	19	17	do			7	41.2%
(b) Physics (main)							
Sub. Statistics	10	7	do			3	42.9%
Sub. Mathematics	10	8	do			6	75.1%
(c) Physics (main)							
Sub. Mathematics	23	17	do			14	82.3%
Sub. Chemistry	23	15	do			13	86.7%
(d) Botany (main)							
Sub. Chemistry	25	23	do			14	60.9%
Sub. Zoolagy	25	23	do			20	87%
Final year B. A. degree examination :							
(a) History	26	20	—	1	12	13	65%
(b) Economics	60	58	1	9	35	45	77.6%
(c) Psychology	19	15	6	2	6	14	93.3%
(d) English	29	26	—	2	18	20	76.9%
(e Malayalam	4	4	1	1	2	4	100%
Final Year B. Sc. Degree Examination :							
(a) Mathematics	4	3	1	—	3	1	33.3%
(b) Physics	42	38	7	3	3	13	34.2%
(c) Chemistry	41	39	22	6	2	30	76.9%
(d) Botany	24	24	6	8	4	18	75%
M. A. Degree Examination :							
(a) History (1 first rank)	15	14	3	7	4	14	100%
(b) English	13	11	—	2	8	10	90%
M. Sc. Degree Examination:							
(a) Mathematics (P)	10	7	(unclassified)			7	-
Mathematics (F)	11	8	2	2	3	7	87 5%
(b) Physics (P)	11	2	(unclassified)			2	
Physics (F)	17	13	3	7	—	10	76 9%
(c) Botany (P)	8	7	(unclassified)			7	
Botany (F) One 1st Rank	8	8	2	5	1	8	100%

Strength of the College in 1975-76

Course	Men		Women		Total	
Pre-degree						
1st Year	164		109		273	
2nd Year	177	341	76	185	253	526
First year B. A./B. Sc.						
English	16		22		38	
Economics	31		29		60	
History	13		17		30	
Psychology	9		21		30	
Malayalam	6		5		11	
Mathematics	14		14		28	
Physics	24		19		43	
Chemistry	35		13		48	
Botany	11	159	15	155	28	314
Second Year B. A./B. Sc.						
English	8		24		32	
Economics	36		23		59	
History	12		13		25	
Psychology	14		15		29	
Malayalam	2		2		[illegible]	
Mathematics	6		9		15	
Physics	24		18		42	
Chemistry	27		14		41	
Botany	13	142	12	130	25	272
Final year B. A./B. Sc.						
English	10		13		23	
Economics	44		15		59	
History	14		17		31	
Psychology	15		12		28	
Malayalam	5		2		7	
Mathematics	13		6		19	
Physics	21		9		30	
Chemistry	29		12		41	
Botany	14	166	11	97	25	263
M. A. English (Prev.)	4		11		15	
English (Final)	5		6		11	
History (Prev.)	2		13		15	
History (Final)	8	19	7	37	15	56
M. Sc. Mathematics (Prev.)	0		3		3	
Mathematics (Final)	1		8		9	
Physics (Prev.)	7		8		15	
Physics (Final)	7		3		10	
Botany (Pre.)	3		5		8	
Botany (Final)	1	19	6	33	7	52
TOTAL		846		637		1483

The strength of the college last year was 1440.

Scholarships and Concessions

About 236 students are receiving Scholarships and concessions (National, National Loan, State, University and other kinds). 241 Students are enjoying fee concession from the Harijan Welfare Department.

Residential Association

Some Men students of the B. A./B. Sc. classes were also admitted to the Chacko Hostel this year.

The number of students in the Hostel is as follows :-

Chacko Hostel	:	40
East Hostel	:	65
West Hostel	:	50
Total	:	155

Seminars and Study tours

The Principal attended the All India Conference of Principals conducted by the AIACHE at Madras.

Manager

Prof. V. M. Ittyerah had repeatedly expressed his desire to be relieved of his duties as Manager and the Council finally agreed to his request reluctantly and appointed Prof. T. B. Thomas as Manager of the College from October 1, 1975. Prof. Ittyerah became Manager in March 1970. As Manager he took great interest in the different aspects of the life of the College and spent a good deal of his time and energy for the College. His wise counsel, mature wisdom and patience helped us a lot in facing many difficult situations. We record our deep appreciation and gratitute for all what Prof. Ittyerah has been to the College. We are happy that he will be continuing his close association with the College and let us pray that God may grant him many more years of useful and active life.

We are happy that Prof. T. B. Thomas who has such a long and intimate association with the College in different capacities has taken up the duties of the Manager. We could not have found a more suitable person for filling the void left by Prof. Ittyerah. We wish him all success as Manager.

First ranks

We are happy to record that Shri Soman of M. Sc. Final Botany and Shri Varkey of M. A. Final History got first class — first ranks in their respective branches at the University Examinations of May 1975.

To administrative Service

Miss Susan Benjamin who was on the staff of the English Department was selected to the Indian Administrative Service. Now she is undergoing the final phase of her probation.

Visitors

Dr. Syed Mohamed, honourable Minister for law, Government of India, His Holiness Swami Ranganathanandaji and Shri A. K. Seshadri, Mayor of Cochin visited the college during this year and addressed the students and staff.

The Athletic Association

The various clubs under the association have been active from the reopening of the College Messrs C. G. Varghese, Joy Kulavelil, Rajan Varghese, Joseph Philip, T. M. Mathew, B. T. Joy, K. V. Kunhikrishnan, Dr. A. M. Chacko and Dr. K. Kuruvilla were the Presidents of Athletic, Basket Ball, Ball Badminton, Cricket, Football, Hockey Shuttle Badminton, Tennis and Volley ball clubs respectively. The captains were Shri Palson P and Miss Bisini M. G. (Ath.), Shri Mathew P. V and Miss Rani M. Mathew (Basket Ball), Shri Lovelin Koshy Tharakan and Miss Molly Markose (Ball Badminton), Shri Kuruvila Iype (Cricket), Shri Toby Joseph (Foot Ball), Shri Gopakumar and Miss Annie Thomas (Hockey), Shri Ranganathan and Miss Sarah John (Shuttle), Shri Ramesh Kumar and Miss Umarani (Tennis) Shri Jose Clement and Miss Lovely Thomas (Volley Ball) and Bijoy Poulose (Table Tennis)

The Athletic Committee Consisted of Dr. A. K. Baby (Chairman), Dr. A. M. Chacko, Shri T. M. Mathew, Dr. K. Kuruvilla, Smt. Aleyamma Baby, Shri P. V. Mathew, Shri Gopakumar, Shri Lovelin Koshy, Shri Jose Clement, Miss M. G. Bisini and Shri C. G. Varghese (Secretary)

The college was the venue of the Inter Collegiate Athletic Meet of the North Zone of the Kerala University and the Zonal and inter Zonal Ball Badminton tournaments for Women.

The annual track and field meet was a colourful event of the year. Shri A. K. Seshadri, Mayor of Cochin was the Chief Guest at the closing ceremony. The men championship was shared by four —Palson, Jose Clement, Cyril Philip and Donatus while the women's title was annexed by Miss M. G. Bisini.

The Satyanathan—Manorama and Dr. Cherian Trophy Basket Ball Tournaments were conducted during the month of December 1975. The P. S. G. Arts College, Coimbatore and St. Teresa's College Ernakulam held the titles. The home team annexed the third place.

The College Basket Ball Team, held gold at the 'Uni Y' tournament of the Cochin Y. M. C. A. and the Berthelcme Trophy tournament of Thevara. The Women Tennis team own the, Varsity singles crown. The athletic team, the champions in North Zone, stood at the 3rd place at the University Meet.

Mr. Ramesh Kumar represented the State in Basket Ball, this year also while Miss M. G. Bisini the University and State in Athletics. Mr. Sunil C Jacob, who was chosen to represent the University in Basket Ball had the unique previlege of being the only one player in the South Zone Universities to be selected to the N. S. O. Coaching Camp for All India University Team. Shri P. V. Mathew represented Ernakulam at the State B. B. Championship Kumari Rani M. Mathew represented the Kerala University in Hockey.

Our men at hockey though they have no trophies to show out, could equip themselves better through a number of practice matches they could get arranged at Trichur The Women became Zone Champions in Hockey and Zone runners up in Shuttle.

We hope that all our teams will fare still better next year.

ഡിബേററിംഗ് സൊസൈററി

ഡിബേററിംഗ് സൊസൈററിയുടെ ഈ വർഷത്തെ പ്രവർത്തനങ്ങൾ പ്രൊ. മാത്യു ഉലകംതറയാണുൽഘാടനം ചെയ്തത്. ഉൽഘാടനയോഗത്തിൽ പ്രസംഗിച്ച ഫാ: ടി. കെ. ജോഷ്വ 'ഇസ്രായേൽ, ഒരു പ്രശ്നരാഷ്ട്രം' എന്ന വിഷയത്തെക്കുറിച്ച് സംസാരിച്ചു. ഫാ: ആഡംസ് 'ആത്മഹത്യ ഭീരുത്വമോ!' എന്ന വിഷയത്തെപ്പററി പ്രസംഗിച്ചു. വെള്ളിയാഴ്ചതോറും വിദ്യാർത്ഥികളും അദ്ധ്യാപകരും പങ്കെടുത്തിരുന്ന ഡിബേററുകൾക്കുപുറമെ, വിദ്യാർത്ഥി സംഘടനാ നേതാക്കളെ പങ്കെടുപ്പിച്ചുകൊണ്ട് 'കലാലയങ്ങളിലെ പുരോഗമനവിപ്ളവ'ത്തെപ്പററി ഒരു സെമിനാർ സംഘടിപ്പിക്കുകയുണ്ടായി. 120ഓളം വരുന്ന സൊസൈററി അംഗങ്ങളെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം ഏററവും പ്രയോജനപ്രദമായ പരിപാടി യുവപ്രസംഗകർക്കുവേണ്ടി നടത്തിയ ഏകദിനക്യാമ്പായിരുന്നു. ക്യാമ്പ് ഡയറക്ടർ പ്രൊ. കെ. സി. പീററർ ആയിരുന്നു. സമാപനമത്സരങ്ങളിൽ ടിററാ കെ. ചെറിയാനും എ. ഒ. ജെയിംസും ഏററവും നല്ല ഡിബേററർമാരായി തിരഞ്ഞെടുക്കപ്പെട്ടു. സമാപനയോഗത്തിൽവച്ച് ഡോ: മാർത്താണ്ഡവർമ്മക്കു് ഒരു യാത്രയയപ്പു നൽകുകയുമുണ്ടായി.

ലിറററി സർക്കിൾ

സാഹിത്യ കുതുകികളായ കുറെ പേർ പുതുതായി രൂപം നൽകിയ ലിറററി സർക്കിൾ ആധുനികതയുടെ ഒരു വക്താവും ഒരു വലിയ പാരമ്പര്യത്തിന്റെ ഉടമയുമായ ശ്രീ. ശീവൊള്ളി നാരായണനാണ് ഔപചാരികമായി ഉദ്ഘാടനം ചെയ്തത്. ഉദ്ഘാടനപ്രസംഗത്തിൽ ഭാഷയിലെ ''അസംബന്ധകാവ്യങ്ങ'' ളെക്കുറിച്ച് അദ്ദേഹം പ്രസംഗിച്ചു.

മലയാളഭാഷയിലെ പ്രാചീനകാവ്യങ്ങളെക്കുറിച്ച് ഡോ: മാർത്താണ്ഡവർമ്മയും, ആധുനിക സാഹിത്യകാരന്റെ ജീവിതദർശനത്തെക്കുറിച്ച് കെ. കെ. എബ്രഹാമും, മുകുന്ദന്റെ നോവലുകളെക്കുറിച്ച് ഫാ. ജോസഫും പ്രസംഗിച്ചു.

എല്ലാ ബുധനാഴ്ചതോറും, സാഹിത്യസംബന്ധമായ ചർച്ചകൾ സർക്കിൾ നടത്തിയിരുന്നു. 'മുഖങ്ങളില്ലാത്ത മനുഷ്യരെ' ക്കുറിച്ച് കോളേജിലെ പ്രഗൽഭരായ പത്ത് എഴുത്തുകാർ ചേർന്നെഴുതിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്ന നോവൽ അടുത്തുതന്നെ വെളിച്ചം കാണും എന്നു പ്രതീക്ഷിക്കപ്പെടുന്നു.

Planning Forum

Inaugurated by Shri R. V. Nadar, Asst. Dev. Commissioner. Ernakulam, the Forum had 180 members on its rolls and had an year of fruitful activities.

A Socio Economic survey on the problems and prospects of the Hotel Employees in Alwaye was the highlight of the year. The Forum held a cleanlines drive at the premises of the Alwaye Government Hospital, dressed the sides of the Alwaye, Parur Road and cleaned the side-drains.

Seminars, Symposia, screening of films fostering plan consciousness and an extempore elocution competition were the other features in their itinerary.

National Cadet Corps

With 180 cadets and two officers, our sub units of N. C. C. started regular training in July 1975. Unarmed combat was one of the interesting features of this year's training. A Job information and Guidance Bureau has started functioning this year. The subunit joined the Mountaneering club for a hiking programme to Athirappally falls on January 1976. 41 cadets and one officer attended the Annual camp at Peechi U/o Jamaludin T. M. participated in the Republic Day Parade at New Delhi and U/o Sherafudin P. A. attended the Advanced Leadership Course at Darjeeling. S. U/o K. R. Sasikumar got selection for admission to the I. M. A. 2/Lt. Rajan Varghese represented the Ernakulam group in the Regular Army Attachment Camp with the 7 Madras regiment. Three senior cadets attended the Regular Army Attachment Course with the Mahar Regiment. It is heartening that cadets maintained high standards of discipline and patriotism.

Social Service League

The league embarked on a new venture of beautifying the college campus, this year. A garden in front of the Jubilee Block was given shape to and many garden trees planted at suitable spots in the campus.

As in previous years the volunteers of the league thatched a few huts of the poor people in the locality and completed the construction of a small pucca house of a widow. Medical and financial aids were given to the needy, as usual.

National Service Scheme

The N. S. S. participated in the Campus beautification project by planting a garden in front of the administrative block and several saplings in other parts of the campus. They helped 250 families to prepare kitchen gardens.

On the 2nd October, the volunteers cleaned the premises of the Alwaye Government Hospital. They had a seminar and cultural programmes at the Y. M. C. A. campsite.

Two rooms were added to the existing community centre, with the aid of the Indo-German Social Service Society. The tailoring school for women, the radio club for children, the arts club for the youth and the 'Balajana Sakhyam' for kids—all had their busy activities. Our N. S. S. co-ordinated the activities of the Canara Bank, Bamboo Corporation and Y. M. C. A Campsite in regard to helping the local Harijans start their traditional bamboo crafts.

With the help of the Field Publicity Department of the Government of india, they held a three day photo exhibition—March to progress and a film mela. They tried to explain to the local people the impact and worth of the 20 point programme. Celebration of the 5th Birthday of the present Kerala Ministry was another feature at the centre.

Weekly discussions, public meetings and cultural programmes organised at the centre, have been attracting people of all walks of life in the locality.

Collecting soil samples, national savings drive, making available blood for the poor patients etc. were other programmes of the unit.

The library run by the unit has been made use of by many. The volunteers cleaned the premises of the Harijan nursery school and took up the maintenance work of the Parappally road.

Four volunteers attended the camp at Kaniavattom and two others at Idikki.

The unit also published 'THARANGAM', their manuscript magazine

National Integration Samithy

A unit of the National Integration Samithy has started functioning in the college this year. They are chalking out plans of activity for the next year.

Arts Club

The Arts Club sponsoned our artists to a number of arts festivals They organised a college arts festival.

കീർത്തി മുദ്രകളുടെ പ്രവാഹം

ഞങ്ങളുടെ കലാകാരൻമാരും പ്രാസംഗികരും ലേഖകരും പലപല വേദികളിൽനിന്നുമായി അനേകം സമ്മാനങ്ങൾ വാരിക്കൂട്ടി തങ്ങളുടെ പ്രതിഭക്കംഗീകാരം നേടുകയും കോളേജിന്റെ പ്രശസ്തിക്ക് മാററുകൂട്ടുകയും ചെയ്ത ഒരു വർഷമാണിത്.

ഷീലാ തോമസിന്റെ ഗാനധാര ആർട്ട്സ് കേരളയിലും, പ്രതിഭാ മേളയിലും, കേരള യുവജനോത്സവത്തിലും ഒന്നാംസ്ഥാനം നേടിയപ്പോൾ, എം. എം. മൊറായിയുടെ ചിത്രങ്ങൾ സർവ്വകലാശാലാ തലത്തിൽ രണ്ടാം സ്ഥാനവും മററു രണ്ടു് ഒന്നാം സമ്മാനങ്ങളും നേടി. ഉഷാറാണിയുടെ 'ചിലങ്കകളുടെ ത്ധ്വനി' ആർട്സ് കേരളയിൽ ഒന്നാം സമ്മാനം നേടിയെങ്കിൽ, ഇതിനകം ഒരു ഹാസ്യസാമ്രാട്ടായി മാറിയിട്ടുള്ള എം. എം. സൈനുദീൻ സർവ്വകലാശാലാ കിരീടംകൂടി കൈവശപ്പെടുത്തി. ജോൺ പി. ജോണിന്റെ ഗിററാറിനും ജിക്കു ചാക്കോവിന്റെ ഏകാഭിനയത്തിനും പല വിജയങ്ങളും കയ്യിലൊതുക്കാൻ കഴിഞ്ഞു. രഘു ജി. കൊട്ടാരക്കര, ജിക്കു ചാക്കോ, സൈനുദീൻ, സാരംഗധരൻപിള്ള, ഉഷാറാണി, സുബ്രഹ്മണ്യൻ എം. എസ്., ജോളി വർക്കി, സുരേഷ് ബാബു എന്നിവർ ചേർന്നവതരിപ്പിച്ച 'സമുദ്മരയം' മൂന്നു മത്സരങ്ങളിൽ ഏററവും നല്ല നാടകമായി തിരഞ്ഞെടുക്കപ്പെട്ടപ്പോൾ രഘു ഏററവും നല്ല നടനായംഗീകാരം നേടി.

റവ: എം. ടി. ജോസഫിനു് പ്രസംഗമത്സരങ്ങളിൽ മൂന്നു സമ്മാനങ്ങളും ദേശീയതലത്തിൽ വൈ. എം. സി. എ. പ്രസംഗമത്സരത്തിനു് ഒരൊന്നാം സ്ഥാനവും ലഭിച്ചു. പി. എം. മുഹമ്മദാലി നാലു ബഹുമതികൾക്കർഹനായി. ടിറെറാ കെ. ചെറിയാനു ലഭിച്ച അഞ്ചിൽ മൂന്നെണ്ണം 'സ്വർണ്ണ'മായിരുന്നു. സഖറിയ സുനിൽ കോശി ഇംഗ്ലീഷ് പ്രസംഗങ്ങളിലും ഡിബേററിലുമായി രണ്ട് ഒന്നാംസ്ഥാനങ്ങളും, മൂന്നു രണ്ടാം സ്ഥാനങ്ങളും, ഒരു മൂന്നാം സ്ഥാനവും, മലയാളത്തിൽ ഒരു രണ്ടാം സ്ഥാനവും കരസ്ഥമാക്കി. പ്രിയദാസ് ജി. മംഗലത്തിനു രണ്ടും എ. രഘുനാഥ പിഷാരടിക്കു് ഒന്നും സ്ഥാനങ്ങൾ ലഭിച്ചു.

ഇംഗ്ലീഷ് ഉപന്യാസരചനയിൽ ജവഹർലാൽ നെഹ്റു സോളിഡാരിററി കൗൺസിൽ ദേശീയതലത്തിൽ നടത്തിയ പൊതുമത്സരത്തിൽ മൂന്നാംസ്ഥാനത്തെത്തിയ കുര്യൻ ജോൺ എന്ന പ്രീ-ഡിഗ്രി വിദ്യാർത്ഥി യോജനാ സ്റ്റുഡൻറ്സ് ഫോറത്തിന്റെ രണ്ടാം സമ്മാനവും കേരളാ കൾച്ചറൽ ഫോറത്തിന്റെ ഒന്നാം സമ്മാനവും നേടിയെടുക്കുകയുമുണ്ടായി.

— **Ed.**

Compliments from

★

J. S. EMPORIUM
BATA DEALERS
Near K. S. R. T. C. Bus Stand
N. PARUR

Compliments from

★

RADIO TIMES
BUSH RADIO DEALERS
N. PARUR

Licence No. 331 dated 15th October

Statement about ownership and other particulars about newspaper (The Union Christian College Magazine) to be published in the first issue every year after last day of February.

FORM IV

(See Rule 8)

1.	Place of Publication	: Union Christian College, Alwaye, Kerala State
2.	Periodicity of Publication	: Once in a year — in March-April
3.	Printer's Name	: Shri. C. T. Benjamin
	Nationality	: Indian
	Address	: Union Christian College, Alwaye
4.	Publisher's Name	: Shri. C. T. Benjamin
	Nationality	: Indian
	Address	: Union Christian College, Alwaye.
5.	Editor's Name	: Shri. C. T. Benjamin
	Nationality	: Indian
	Address	: Union Christian College, Alwaye
6.	Names and Address of individuals who own the newspaper and partners or shareholders holding more than one percent of the total capital	: Shri C. T. Benjamin : Dr. A. K. Baby : Dr. O. M. Mathew

I, C. T. Benjamin, hereby declare that the particulars given above are true to the best of my knowledge and belief.

C. T. Benjamin

June 20, 1976.

With the best compliments of

PARUR MEDICALS

Near K. S. R. T. C. BUS STAND

N. PARUR

ശ്രീ. ചക്കൻ

ചിരിച്ചും ചിരിപ്പിച്ചും കെമിസ്ട്രി ലാബുകളിൽ അദ്ധ്യാപകർക്കും സഹപ്രവർത്തകർക്കും വിദ്യാർത്ഥികൾക്കും പ്രിയങ്കരനായി, 25 വർഷത്തിലധികം യൂ. സി. കോളേജിൽ പ്രവർത്തിച്ച, അറ്റൻഡർ ചക്കൻ, ആശ്രിതരെയും, സുഹൃത്തുക്കളെയും കരയിച്ചുകൊണ്ട്, ആകസ്മികമായി കാലയവനികക്കുള്ളിൽ മറഞ്ഞു. ആരെയും വെറുക്കാതെ, വെറുപ്പിക്കാതെ ജീവിച്ച ശ്രീ. ചക്കന്റെ സ്മരണക്കുമുമ്പിൽ ഞങ്ങളുടെ തിലോദകം.

AU REVOIR TO DR. MARTHANDA VARMA

FAREWELL

C. I. CHERAPPAN
Accountant

A. ABDU
Attender

THE NEW ADMINISTRATIVE BLOCK

INAUGURATED BY PROF V. M. ITTYERAH MANAGER

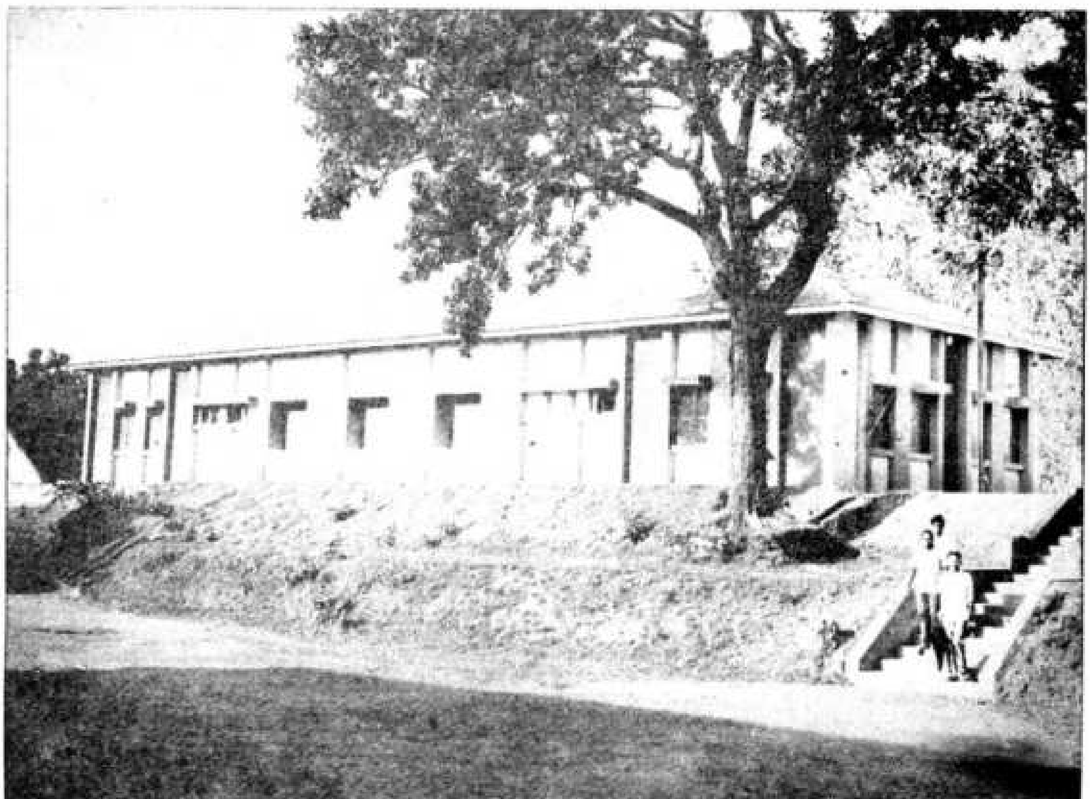

Shri K. P. Raman Nair I. P. S. Superintendent of Police being welcomed

Women in action

The Manorama Trophy to the

Satyanathan Trophy also to Coimbatore

Dr. Cherian Trophy to St. Teresa's

Jaihind Trophy kept at Home

Badminton — Women

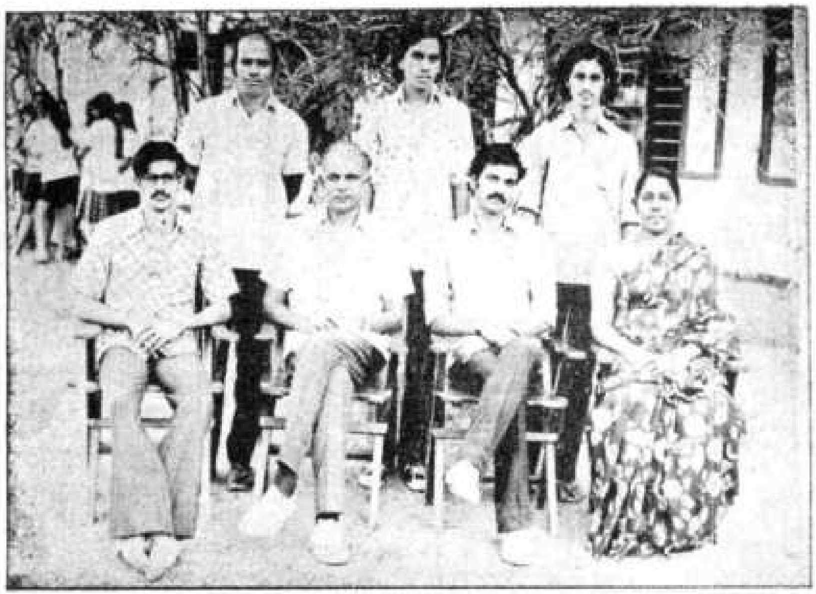

Shuttle Badminton

Women's Hockey Team
Zone Winners

Athletic Team
Zone Champions

FOOT BALL

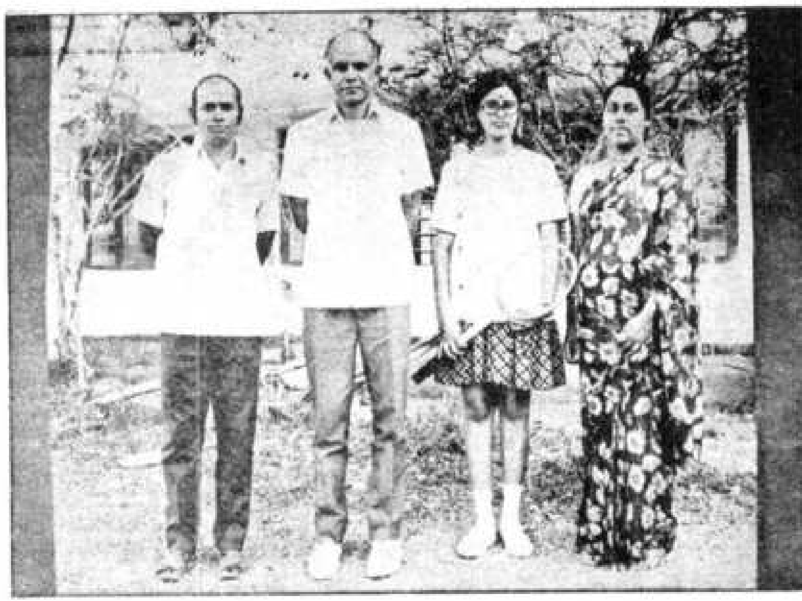

Umarani — Winner Varsity
Women Tennis
with Principal and others

Men Captains

ANNUAL ATHLETIC MEET

The Beginning

A veteran—Mr. C. P. Andrews edging at a prize

Mr. A. K. Seshadri, Mayor of Cochin gave away

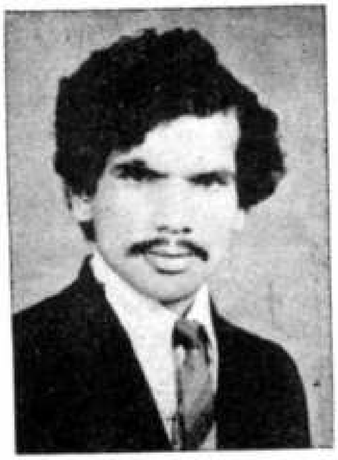

CLEATUS
College Champion

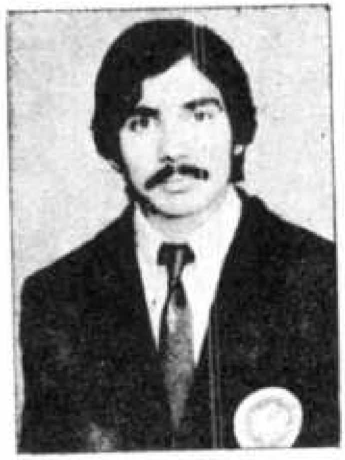

SUNIL C. JACOB
The only player from Kerala
to South Zone Varsity
Basket Ball Team

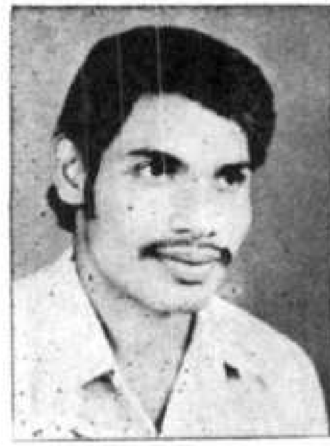

CLEMENT
College Champion

PALSON — Champion

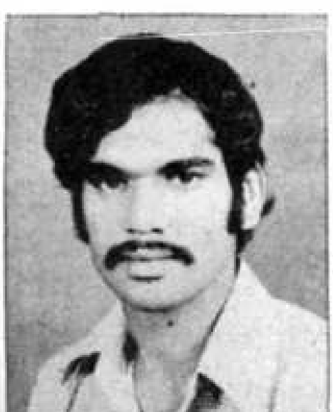

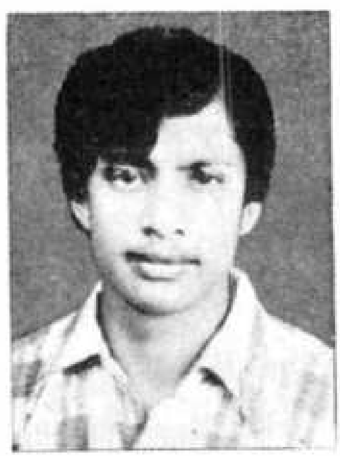

RAMESHKUMAR
Kerala State player in
Basket Ball

DONATUS — Champion

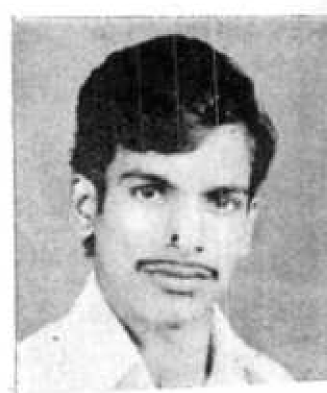

M. G. BISINI
Varsity & State athlete
College Champion with
many records in credit

Kumari RANI M. MATHEW
Represented the Kerala
University in Hockey.

Shuttle — Women
[illegible] in Zone

Table Tennis Team
Men

NATIONAL CADET CORPS.

S. U/o. SHARAFUDHEEN
Attended Advanced Leadership Course with Rock Climbing in Darjeeling

S. U/o. THOMAS VARGHESE
Best Cadet and Best Shooter
Attached to Regular Army 15th Mahar Battalion

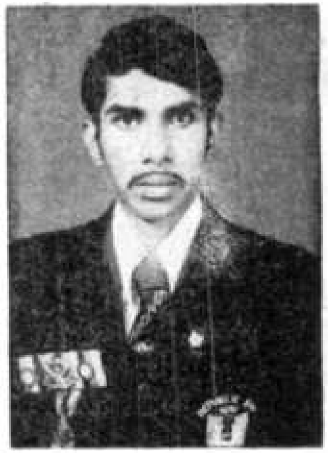

S. U/o. T. M. JAMALUDEEN
Attended the Republic Day Parade in New Delhi.

Senior Cadets, instructors and Officers with Officer Commanding and Principal

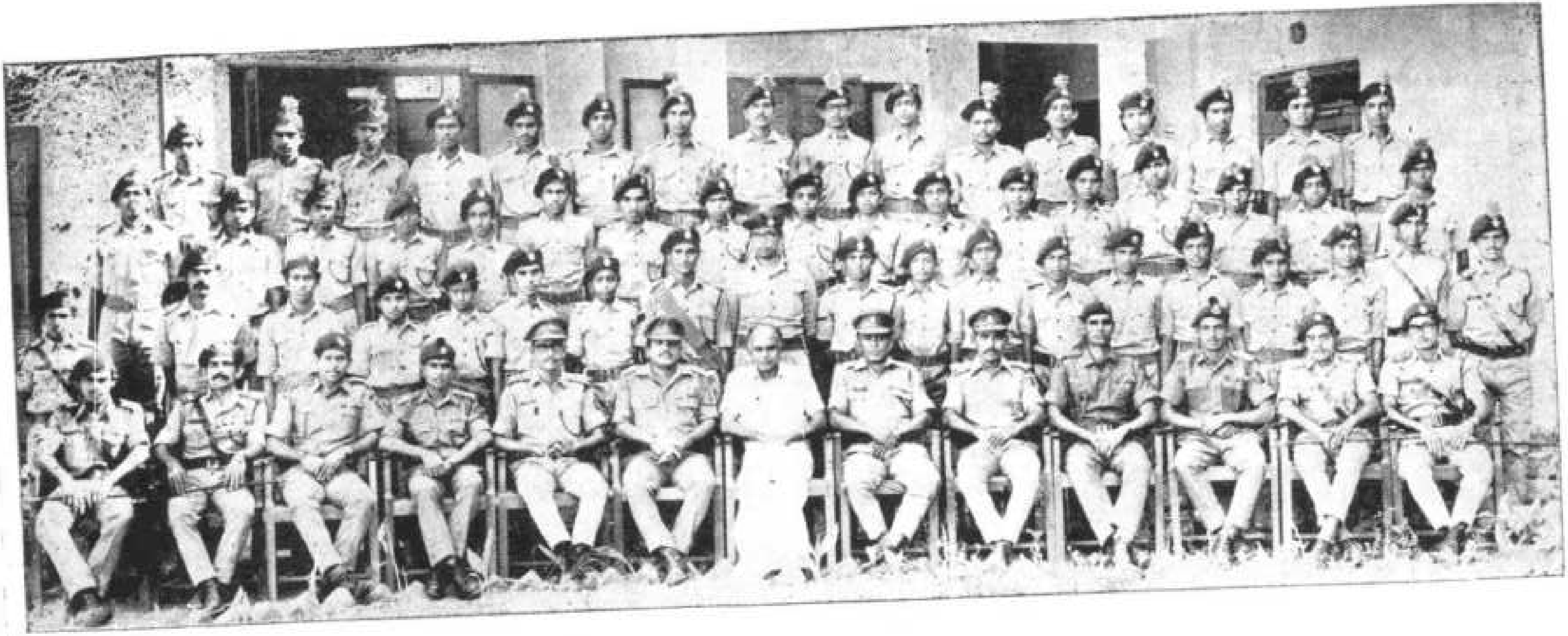

Our N. C. C

MEN & MATTERS

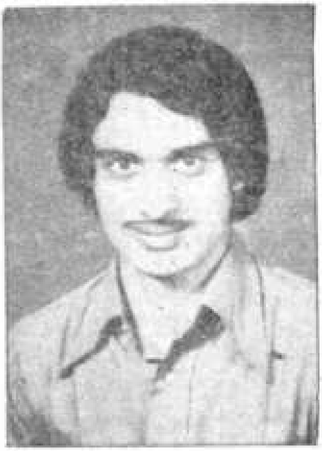

JOHN P. JOHN
Psychadelic effect on guitar and drums

JIKKU CHACKO
Can stage a drama all alone

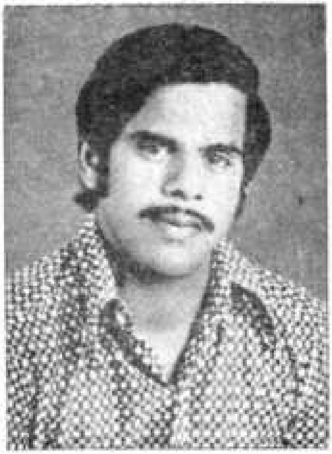

HARI SIVARAM
Rhythm which never failed

KALADHARAN
Mimic with many voices

SASIDHARAN
Convener, Arts Festival

K. D. ANTONY
Secretary, Planning Forum

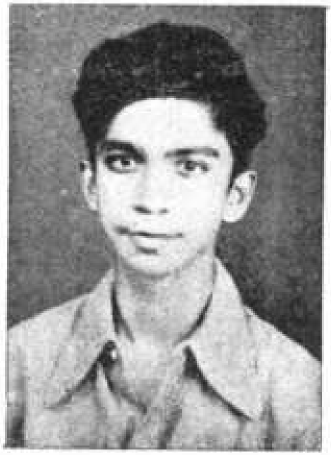

KURIEN JOHN
National recognition for manuscript eloquence

SUSAN BENJAMIN I. A. S.
from teaching to administration

The labourers who constructed our administrative block wi

അനർഘനിമിഷങ്ങളെ അനശ്വരമാക്കാൻ

സമീപിക്കുക !

ചാമ്പ്യൻ സ്റ്റുഡിയോ

ബാങ്ക് ജംഗ്ഷൻ, ആലുവാ.

Enlargements Our Speciality.

ഫോൺ : 394

Please, Visit

GANESH STUDIO

ALWAYE - 1

Phone: 3044

Specialists in

WEDDING PHOTOS

FUNCTION FLASH PHOTOS

&

GROUP PHOTOS

Telex: 046 - 274
Cable "LIGHTINGS" ERNAKULAM

Phones: 33598, 33904
33878, 33595

TOSHIBA ANAND MANUFACTURES OF

HIGH CLASS GLS AND MERCURY VAPOUR LAMPS

AND

INDIA'S ONLY NOISELESS FLUORESCENT TUBES

WHICH ARE THE FIRST TO GET ISI MARK

IN

TECHNICAL COLLABORATION WITH TOSHIBA OF TOKYO, JAPAN

TOSHIBA ANAND LAMPS LTD.,

POST BOX No. 1077
ERNAKULAM, COCHIN-11

അന്തരിച്ച ചക്കൻ — ഒരു സുഹൃത്തിന്റെ സ്മരണകൾ

ഇന്ന് കെമിസ്ട്രി ലബോറട്ടറിയിൽ ചിരിയുടെ മാലപ്പടക്കങ്ങൾ പൊട്ടാറില്ല, പാട്ടില്ല, ഡാൻസില്ല, ഓട്ടവും ചാട്ടവും ഇല്ല. ഒരു ശ്മശാന മൂകത തിങ്ങി നിൽക്കുന്നു.

ഒരു സഹപ്രവർത്തകൻ. ചക്കൻ — ഞങ്ങളോട് യാത്ര പറഞ്ഞിട്ട്, ഈ ലോകത്തോടു തന്നെ യാത്രപറഞ്ഞിട്ട് ഒരു മാസത്തോളമായി.

1959 ജൂൺ 1-നാണ് ഞാൻ ആദ്യമായി കെമിസ്ട്രി ലബോറട്ടറിയിൽ വന്നത്. അന്ന് കെമിസ്ട്രി വകുപ്പദ്ധ്യക്ഷൻ ശ്രീ. റ്റി. ആർ. അനന്തരാമസ്വാമിയായിരുന്നു. സ്വാമി വളരെ കൃത്യനിഷ്ഠയുള്ള ആളായിരുന്നു. അതുകൊണ്ട് സ്വാമിയെ എല്ലാവർക്കും ഭയമായിരുന്നു. നിസ്സാരകാരണങ്ങൾക്കുപോലും ഞങ്ങൾ ശിക്ഷിക്കപ്പെട്ടിരുന്നു. ഞാൻ വളരെ പേടിച്ചാണ് സ്വാമിയുടെ മുൻപിൽ ചെല്ലാറുണ്ടായിരുന്നത്, എന്റെ പേടിക്ക് അല്പമെങ്കിലും ആശ്വാസം കിട്ടിയിരുന്നത് ചക്കന്റെ സാമീപ്യം കൊണ്ടായിരുന്നു. സ്വാമിക്ക് ചക്കനെ വലിയ കാര്യമായിരുന്നു. എണെങ്കിലും പിശകുപറ്റിയാൽ അതിന് പോംവഴി പറഞ്ഞുതന്ന് ചക്കൻ എന്നെ രക്ഷപ്പെടുത്തുമായിരുന്നു

മഴയത്തു പോലും പള്ളിക്കൂടത്തിന്റെ വരാന്തയിൽ കയറിയിട്ടില്ലാത്ത ചക്കൻ 'ഇംഗ്ലീഷും ഹിന്ദിയും' പറയുന്നത് കേൾക്കാൻ രസമായിരുന്നു. ഒരിക്കൽ സ്വാമി ചക്കനോട് ചോദിച്ചു. "തനിക്ക് ഇംഗ്ലീഷ് അറിയാമോ?" ചക്കൻ മറുപടി പറഞ്ഞു. "ഇംഗ്ലീഷ് വായിക്കാ[illegible]ാൻ പാടില്ല. സ്പീച്ച് ചെയ്യാനറിയാം" സ[illegible] അന്നത്തെ ലക്ചററായിരുന്ന ശ്രീ. എ[illegible] ഫിലിപ്പിനെ വിളിച്ചു പറഞ്ഞു, "മിസ്റ്റർ എ[illegible] ഫിലിപ്പ് ഇയാളെ ഇംഗ്ലീഷ് പഠിപ്പിക്കു. ഇ[illegible]പ്പോളും" ഇംഗ്ലീഷെഴുതിപ്പഠിക്കാൻ ഒരു ബ[illegible]ബുക്ക് ചക്കനെ ഏൽപിച്ചു. എന്നും, എ[illegible] ഫിലിപ്പുസാറിന്റെ മുറിയിൽ ചെന്നിരു ന്ന[illegible]ണമെന്നും പറഞ്ഞു. പഠിക്കാമെന്ന് ച ക്ക[illegible]ഠിപ്പിക്കാമെന്ന് അദ്ധ്യാപകനും ഏറ്റു. പ[illegible]ടിട്ടുള്ള ദിവസങ്ങൾ, പരസ്പരം കാണാതെ കഴി ച്ചു[illegible]കൂട്ടുവാനാണ് രണ്ടുപേരും ശ്രമിച്ചത്. ഒരു ദി[illegible]സം ഞാൻ ചക്കനോട് ചോദിച്ചു. "കുഞ്ഞുരാമോ! (ചക്കനെ അങ്ങനെ വിളിച്ചിരുന്നു.) ഇംഗ്ലീഷ് പഠിത്തം എവിടം വരെയായി?" ചക്കൻ മറുപടി പറഞ്ഞു "ഒരു പൈസ കയ്യിലില്ലാതിരുന്നപ്പോഴാണ്, സ്വാമി റിക്കാർഡ് ബുക്ക് തന്നത്. അതപ്പോൾ തന്നെ കൊടുത്ത് ഊണു കഴിച്ചു"

ശമ്പളം കിട്ടുന്ന ദിവസം എന്റെ പാടാണ്. കടക്കാർക്ക് കൊടുക്കാനുള്ള രൂപയുടെ കണക്ക് കൂട്ടി കൊടുക്കണം. കണക്ക് കൂട്ടിവരുമ്പോൾ കിട്ടിയിട്ടുള്ള തുകയുടെ ഇരട്ടിയാകും. അപ്പോൾ ചോദിക്കും. "വാറീതെ, ഇത്രേം കാശെങ്ങനെ ആയെന്നേ?" ചോദ്യം കേട്ടാൽ തോന്നും എന്റെ കുറ്റം കൊണ്ടാണ് കടം കൂടിയതെന്ന്. ഒരു തവണ ശമ്പളം കിട്ടിയപ്പോൾ ആരെയും തൃപ്തിപ്പെടുത്താൻ വയ്യാത്തവിധം കടമുണ്ടായിരുന്നു. അപ്പോൾ എന്നോടുചോദിച്ചു. "വാറീതെ, (എന്നെ വാറീതെന്ന് വിളിക്കാറുണ്ടായിരുന്നു.) കറുത്ത പെയിന്റെവിടെ കിട്ടും?" ഞാൻ ചോദിച്ചു. "എന്തിനാ?" "മുഖത്തു പുരട്ടി നടക്കാൻ. അല്ലെങ്കിൽ കടക്കാരെന്നെ കൊല്ലും"

ചക്കന് തന്റെ വയസ്സ് ശരിയായി അറിയാൻ പാടില്ലായിരുന്നു. ഒരു ദിവസം ഞങ്ങൾ രണ്ടു പേരുംകൂടി വയസ്സുകണക്കാക്കാൻ തുടങ്ങി. "ഏകദേശം എട്ടുവയസ്സുള്ളപ്പോഴാണ് മെസ്സിൽ ജോലിക്ക് വന്നത്. 6 വർഷം മെസ്സിൽ ജോലി ചെയ്തു. പിന്നെ രണ്ടുവർഷം ജോസഫച്ചന്റെ കൂടെനിന്നു. 2 വർഷം പി. എം. മത്തായിസാറിന്റെ കൂടെനിന്നു. ഒരു വർഷം ഐസക് സാറിന്റെ കൂടെനിന്നു. ഫിസിക്സിലും കെമിസ്ട്രിയിലും കൂടി 25 വർഷം ജോലി ചെയ്തു." ചക്കനിത്രയും പറഞ്ഞപ്പോൾ ഞാൻ പതുക്കെ എഴുന്നേറ്റു മാറിനിന്നിട്ടു പറഞ്ഞു. "അപ്പോൾ ആകപ്പാടെ 44 വയസ്സായി." "ശ് ശോ, ഈ കോതാണ്ടരാമന് ഒരു കണക്കും അറിഞ്ഞുകൂട" എന്ന് പറഞ്ഞ് എന്നെ ലബോറട്ടറിയിലിട്ടോടിച്ചു.

ചക്കൻ ഫിസിക്സ് ലബോറട്ടറിയിൽ ആയിരുന്നപ്പോൾ ഒരു ദിവസം മൂന്നു മണി സമയത്ത് റ്റി. ബി. തോമസാറിന്റെ വീട്ടിൽനിന്നും, ഒരു ട്രേയിൽ നാലു പേർക്കുള്ള പലഹാരങ്ങളും കാപ്പിയുമായി ഫിസിക്

സിലെ അറ്റൻഡർ രാമൻ നടകയറി വന്നു. അപ്പോഴും ചാക്കൻ നടയിൽകൂടി താഴോട്ടിറങ്ങുകയായിരുന്നു. "ആർക്കാ രാമൻ ചോറും, കാപ്പി?" ചാക്കൻ രാമനോടു ചോദിച്ചു. "നമുക്കുതന്നെ" രാമൻ പറഞ്ഞു തീരുന്നതിനുമുമ്പ് ഉഴുന്നുവടയെന്ന് ചാക്കൻ അന്വേഷിച്ചു (ഉഴുന്നുവട ഇഷ്ടന് വല്യ ഇഷ്ടമായിരുന്നു.) രാമൻ ട്രേ താഴെവച്ചിട്ട് ഇരുന്നു കരച്ചിൽ തുടങ്ങി. ചാക്കൻ അവതാളത്തിലായപോലെയായി. അതിഥി സൽക്കാരത്തിന് കൊണ്ടുവന്നതായിരുന്നുവത്രേ, പലഹാരങ്ങൾ. രാമനെ ലാമ്പിന്റെ മൂലയിൽ ഒളിപ്പിച്ച് ചാക്കൻ ഉഴുന്നുവട വാങ്ങാൻ ചായക്കടയിലേക്ക് ഓടി. കോളേജിനടുത്തുള്ള കടകളിലൊന്നും ഉഴുന്നുവട ഉണ്ടായിരുന്നില്ല. തിന്ന ഉഴുന്നുവട വയറ്റിൽ കിടന്ന് 'വിപ്ളവം' ഉണ്ടാക്കുന്നതുപോലെയായി. ഉഴുന്നുവട കിട്ടാതെ തിരിച്ചുവന്ന ചാക്കനെ തോമസ്സാറ് കണ്ടു. "ചാക്കോ രാമനെ കണ്ടോ? വീട്ടിൽ നിന്ന് കാപ്പി കൊണ്ടുവരാൻ പോയിട്ട് നേരം വളരെയായി. ഒന്നു പോയി വിളിച്ചുകൊണ്ടു വരൂ." ഇടിവെട്ടിയവനെ പാമ്പു കടിച്ച സ്ഥിതിയിലായി ചാക്കൻ. രാമനെ കണ്ടു വിവരം ധരിപ്പിച്ചു. തന്നെ തോമസ്സാറന്വേഷിച്ചതിലാണ് രാമന് കൂടുതൽ വിഷമം. രാമന് തലകറക്കമുണ്ടായി. ഇനി എന്തുചെയ്യുമെന്നായി. സൈക്കിളിൽ ടൗണിൽ പോയാൽ എളുപ്പം ഉഴുന്നുവടയുമായിവരാം. ശരികേടു നോക്കണേ, രണ്ടുപേർക്കും സൈക്കിളോടിക്കാനറിയില്ല. രണ്ടുപേരും പരസ്പരം കുറ്റം പറച്ചിലുതുടങ്ങി. അവസാനം ലാമ്പിലുണ്ടായിരുന്ന റഹ്മാൻ സൈക്കിളിൽ ആലുവായിൽ പോയി അരമണിക്കൂറുകൊണ്ട്, ഉഴുന്നുവടയുമായി വന്നു. ചാക്കന് പഴയതിനോട് സാമ്യമില്ലാത്തതായിരുന്ന ഉഴുന്നുവട 'ടൗൺ വട' അടിയിലും മറ്റു വടകളും മീതെയും വച്ച് പെണ്ണിനെ കാണാൻ വന്ന ചെറുക്കന്റെ മുമ്പിലെന്നപോലെ, രാമനെ തള്ളിവിട്ടു. അതിൽ പിന്നെ ഉഴുന്നുവട കണ്ടാൽ ചാക്കന് 'ചെകുത്താന് കുരിശുകണ്ടതുപോലെ'യായിരുന്നു.

ചാക്കന്റെ വിവാഹം പ്രേമ വിവാഹമായിരുന്നു. വളരെക്കാലത്തെ നിശ്ശബ്ദ പ്രേമജീവിതത്തിന് ശേഷമാണ് അത് നടന്നത്. ഒരിക്കൽ ചാക്കൻ പ്രേമലേഖനത്തിൽ ഇങ്ങനെ എഴുതിച്ചേർത്തു. "LOVE ME OR LEAVE ME." പത്താം ക്ലാസ്സുവരെ പഠിച്ച് അവസാനം പബ്ലിക് പരീക്ഷയിൽ തോറ്റ പരിചയം വെച്ച് പെൺകുട്ടി മറുപടി കൊടുത്തുപോലും "LOVE YOU." അവരുടെ ബന്ധമുറയ്ക്കലായിരുന്നു അത്.

കഴിഞ്ഞ ഇരുപത്തിമൂന്നു വർഷക്കാലം ഒരുമിച്ചു ജോലിചെയ്ത ഞങ്ങൾ ആത്മാർത്ഥ സ്നേഹിതന്മാരായിരുന്നു. ചാക്കന്റെ അകാലത്തിലുള്ള വേർപാട്, എന്റെ മനസ്സിന് വല്ലാത്ത ക്ഷതമേൽപിച്ചു. എല്ലാപേരെയും സന്തോഷിപ്പിക്കാൻ ശ്രമിച്ച് പെട്ടെന്ന് കടന്നുപോയ ആ സ്നേഹിതന്റെ ഓർമ്മ എന്നിൽ ദുഃഖമുണർത്തുന്നു. ഹൃദയവേദനയ്ക്ക് അൽപമെങ്കിലും ആശ്വാസം കിട്ടും എന്നുള്ള പ്രതീക്ഷയിലാണ് ഞാനിത്രയും കുറിച്ചത്.

ചാക്കന് ഒരു പ്രിയ സുഹൃത്തിന്റെ സ്മരണയിൽ കുതിർന്ന ആദരാഞ്ജലികൾ.

കെ. ഒ. ഇടിക്കുള

മനുഷ്യന്റെ ജീവിതവീക്ഷണവും മനോഭാവങ്ങളും മാറ്റുന്നതിനു് സമർത്ഥമായ ഒരു ഉപായമുണ്ട്. അതാണ് വിദ്യാഭ്യാസം.

ഡോ. കെ. ഭാസ്കരൻനായർ

ലേഖനം

"ഞാൻ സമൂഹത്തിന്റെ വിസർജ്ജ്യവസ്തുവാണ്. എന്റെ കൃതികൾ എന്റെ വിസർജ്ജ്യവസ്തുക്കളും." വർഷങ്ങൾക്കുമുമ്പ് സ്വന്തം മനസ്സാക്ഷി തുറന്നു കാട്ടിക്കൊണ്ട് 'നീഷെ' പ്രഖ്യാപിച്ചു. അതിന്റെ മാറൊലി പതിറ്റാണ്ടുകൾക്കുശേഷം കേരളത്തിൽ മുഴങ്ങിക്കേട്ടു. ആധുനിക നിരൂപകന്മാരിൽ പ്രസിദ്ധനായ എം. എൻ. വിജയനിലൂടെ. വിജയൻ പറയുന്നു. "വഴിതെറ്റിയ ബീജങ്ങളത്രേ, നിശ്ശബ്ദമായാണ് അവന്റെ ജനനം". ജീവിതഭാരങ്ങളും സാഹചര്യങ്ങളും തടിച്ചുകൂടുന്ന അവന്റെ ഇന്ദ്രിയങ്ങൾ അവനിലേക്കുതന്നെ അന്തർമുഖമായി ചുരുണ്ടു കൂടി, മടങ്ങിയെത്തുന്നു. ഭൗതിക പ്രസ്ഥാനത്തിന്റെയും വിപ്ലവ പ്രസ്ഥാനത്തിന്റെയും പരാജയം സൃഷ്ടിച്ച ശൂന്യതയാണ് ഇന്നത്തെ സാഹിത്യകാരനെ ഏറ്റവും അടുത്ത മാനസികാന്തരീക്ഷം.

വിജയന്റെ വാക്കുകൾ ആധുനിക ചെറുകഥാകൃത്തായ സേതുവിൽകൂടി ഒന്നു കൂടി മുഴങ്ങിക്കേൾ

ക്കുന്നു. "ജീവിതം വ്യർത്ഥമാണെ"ന്നും, കലാകാരൻ ജീവിതം പാഴാക്കുമെന്നും പറയുന്ന ഒരു വിഭാഗത്തിന്റെ തലമുറയെയും ജീവിതം വർജ്ജ്യമല്ല മറിച്ച് കലാകാരന്റെ മാറ്റുരയ്ക്കുന്ന ഘടകങ്ങളെ, ചിന്തകളെ സംസ്കരിച്ച് പരിഷ്കരിച്ച് നയിക്കുന്ന ചൈതന്യസ്രോതസ്സാണെന്നു വാദിക്കുന്ന സേതുവിന്റെ തലമുറയെയും വിലയിരുത്തുന്ന അനുവാചകനു ആധുനിക സാഹിത്യത്തെക്കുറിച്ച് വ്യക്തമായ ചില ധാരണകളുണ്ടായേ പറ്റൂ. അവ്യക്തമായ ഭാഷണമായിരിക്കുന്ന ആധുനിക സാഹിത്യം പഴയ മൂല്യനിർണ്ണയക്കാരിൽ നിന്നും ബഹുദൂരം മുന്നിലാണ്. സാർവ്വത്രിക ഭാവമുള്ള, അർത്ഥഗർഭമായി സംവദിക്കുന്ന ആധുനിക സാഹിത്യത്തെ സ്വീകരിക്കുന്ന വായനക്കാരിൽ നിന്ന് കുറഞ്ഞപക്ഷം മുൻവിധികളിൽനിന്നു വിമുക്തമായ ഒരു സമീപനമെങ്കിലും ഉണ്ടാകേണ്ടിയിരിക്കുന്നു.

ജീവിതം വ്യർത്ഥവും, നിരർത്ഥകവുമാണെന്ന ബോധമാണെന്നു തോന്നുന്നു, ഭ്രാന്തമായ മനുഷ്യമനസ്സിന്റെ വൈരുദ്ധ്യങ്ങളെ ചിത്രീകരിക്കുവാൻ പുതിയ എഴുത്തുകാരെ പ്രേരിപ്പിക്കുന്നത്. വൈകാരിക ത

സൈക്കഡെലിക് യുഗത്തിന്റെ സന്തതികൾ

കാം. "മൂല്യങ്ങളെക്കുറിച്ചോർക്കുമ്പോൾ അമ്പരപ്പു മാത്രം ശേഷിക്കുന്ന ഈ കാലഘട്ടത്തിൽ മാനവരാശിയുടെ മുഴുവൻ ദുഃഖവും തലയിലേറ്റി, എതിർക്കാനാവാതെ, അല്ലെങ്കിൽ എതിർത്തിട്ടും ഫലമില്ലെന്നു കണ്ട് പ്രതിഷേധത്തിന്റെ തീ ഉള്ളിലൊതുക്കി ജീവിക്കാൻ ശപിക്കപ്പെട്ട—നിശ്ശബ്ദനായി നീങ്ങുന്ന ആധുനിക മനുഷ്യനാണ് ഇന്നത്തെ ഏറ്റവും പ്രിയപ്പെട്ട കഥാപാത്രം"

ആധുനികരുടെ ഈ വാക്കുകളോട് പഴയ പടയാളിയായ കേശവദേവ് എങ്ങനെ പ്രതികരിക്കുന്നുവെന്നു നോക്കാം. "ജീവിതം ദുഃഖമാണെന്നും, അർത്ഥശൂന്യമാണെന്നും, ഭാരമാണെന്നുമുള്ള ഫിലോസഫി, അഥവാ ജീവിത വീക്ഷണം വളരെ പഴക്കമുള്ളതാണ്. ഇന്ത്യ പണ്ടേ തുപ്പിയ ഫിലോസഫിയാണത്. ഏതോ സായ്‌പന്മാർ നോവലിൽ അതാവിഷ്കരിച്ചപ്പോൾ അത്യാധുനികമായി മാറി."

പരസ്പരവിരുദ്ധങ്ങളായ ഈ രണ്ടു വീക്ഷണങ്ങളെ വിലയിരുത്തുന്ന ഭാരമേറിയ ചുമതല അനുവാ

ചകന് അനുഭവവേദ്യമാക്കിക്കൊടുക്കാമെന്ന പഴയരുടെ അത്യുന്നതധർമ്മം ആധുനികരും വിസ്മരിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നു തോന്നുന്നില്ല.

ചങ്ങമ്പുഴയും മറ്റും സാഹിത്യത്തിന്റെ ഗതിവിഗതികളെ നിയന്ത്രിക്കാനുള്ള പ്രാബല്യം സാഹിത്യത്തെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം ഹെമിംഗ്വേയും സാർത്രിനെയും ചിന്തിപ്പിച്ചുകൊണ്ട് റോബ് ഗ്രിയെയും ബെക്കറ്റിനെയും, പുതിയ തലമുറയെ ആകർഷിക്കുന്നു. "യുക്തി ആശയവും ഉദ്ദേശവും തരുന്നില്ല, യുക്തി അയുക്തിയാണ്. അതുകൊണ്ട് യുക്തി നമുക്കു വേണ്ട" എന്നഭിപ്രായപ്പെട്ട സോറൻ കീർക്കെഗോർസിൽനിന്നും. "എന്റെ അടുത്തുകിടക്കുന്ന മേശയെപ്പറ്റിയുള്ള എന്റെ അവബോധമാണ് എന്റെ വ്യക്തിത്വം" എന്നു പ്രഖ്യാപിച്ച ഴെനീൻ സൈപ്രം ഡിലേക്കുള്ള പാശ്ചാത്യ സാഹിത്യത്തിന്റെ വളർച്ച വളരെ സങ്കീർണ്ണമാണ്.

സ്പെംഗ്ലറുടെയും, പ്രൂസ്റ്റിന്റെയും, നീഷെയുടെയും തലമുറ—യുക്തിരാഹിത്യത്തെയും, ശതാബ്ദ

ഗതമായ സൗന്ദര്യബോധത്തെയും ഉപേക്ഷിച്ച് വിശ്വാസ രാഹിത്യത്തിന്റെ ഈ നാട്ടിൽ ശൂന്യവാദത്തിനു മപ്പുറത്തുള്ള ഒരു ജീവിത ചിന്ത സ്ഥാപിക്കാൻ പണിപ്പെടുന്നു. ആ തലമുറ മൂന്നരഔൺസ് റേഷൻ കിട്ടുന്ന മലയാളികളെ എങ്ങനെയാണ് സ്വാധീനിച്ചത്.

ക്രമരഹിതമായ വ്യാവസായിക വളർച്ചകൊണ്ട് താളം തെററിയ ഒരു തലമുറയാണ് പാശ്ചാത്യ മുതലാളിത്ത രാജ്യങ്ങളിലുള്ളത്. ഇന്ത്യയെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം ആ നിലയിലേക്കുയരണമെങ്കിൽ സംവത്സരങ്ങൾ തന്നെ കഴിയേണ്ടിവരും. ഒരു പക്ഷെ അതിനു കഴിഞ്ഞില്ലെന്നും വരാം. വസ്തുതകൾ അങ്ങിനെയിരിക്കെ, മോഹഭംഗത്തിന്റെ വക്താക്കളാകുവാനും മയക്കു മരുന്നിന്റെ ഉപാസകരാകാനും സൈക്കഡലിക് അനുഭൂതികളെക്കുറിച്ച് പ്രകീർത്തിക്കാനും, ആധുനിക ഇന്ത്യയിലെ ഒരു ശരാശരി ചെറുപ്പക്കാരൻ ഒരുങ്ങുന്നത് എത്രമാത്രം സംഗതമാണ് എന്നത് ചിന്താവിഷയമാണ്.

സ്വാതന്ത്ര്യാനന്തരമുള്ള തലമുറയുടെ പുസ്തക പരിചയത്തിൽനിന്നും ആവേശമുൾക്കൊണ്ട ഒരു തലമുറയുടെ അനുഭവങ്ങൾ–അസുലഭങ്ങളായ ഒരു തലമുറയുടെ ദീനരോദനങ്ങൾ മലയാള സാഹിത്യ മണ്ഡലത്തിൽ വർഷങ്ങളായി മുഴങ്ങിക്കേൾക്കുന്നു. അറുപതുകളുടെ ഇതിഹാസമെന്നു വിശേഷിപ്പിക്കപ്പെട്ട ഖസാക്കിന്റെ ഇതിഹാസത്തിൽകൂടി മൂല്യങ്ങളുടെ നിരർത്ഥകതയും, ചട്ടങ്ങളുടെ പൊള്ളത്തരവും വിജയൻ വരച്ചുകാട്ടുന്നു. ആവേശഭരിതരായിരുന്ന ദേവിന്റെ തലമുറയും, സ്വാതന്ത്ര്യപ്രയാസികളായ എം. പി. യുടെ തലമുറയും ഉപയോഗിക്കാൻ മടിച്ച പദപ്രയോഗങ്ങൾ ഖസാക്കിന്റെ ഇതിഹാസത്തിൽ സ്ഥാനം പിടിച്ചു. ചിററമ്മയുമായി ലൈംഗിക ബന്ധം പുലർത്തിയ 'രവി' എന്ന ദുരന്ത നായകൻ ഖസാക്കിലേക്കുള്ള തന്റെ യാത്രയുടെ ആരംഭത്തിൽ അച്ഛന്റെ ചിതയിലേക്കൊന്നു തിരിഞ്ഞുനോക്കി. "ശ്രാദ്ധതിരുനാളിന്റെ അവശിഷ്ടങ്ങൾ അയാൾ കണ്ടു. ആടിന്റെ ഇരുതികെട്ടിയ തെച്ചിമാലകൾ, വാഴപ്പോളകൾ, എണ്ണാത്തിരികൾ ഒരു ശസ്ത്രക്രിയയുടെ അവശിഷ്ടങ്ങൾപോലെ ആർത്തവ രക്തം കട്ട കെട്ടിയ പഴന്തുണികളെപോലെ ഭ്രൂണങ്ങളെപ്പോലെ അച്ഛന്റെ അവശിഷ്ടങ്ങൾ അയാൾ കണ്ടു."

ഫ്രഞ്ചു പാരമ്പര്യത്തിന്റെ അവസാനത്തെ കണ്ണിയായ മുകുന്ദന്റെ കഥാപാത്രങ്ങൾ അസ്തിത്വം നേടി അലയുന്ന കാഴ്ച അനുവാചകനെ അൽഭുത സ്തബ്ധനാക്കുന്നു. റിവോൾട്ടും റിബലും തമ്മിൽ എന്താണു വ്യത്യാസം എന്നു ചോദിച്ച മാരേജും വെഡ്ഡിങ്ങും തമ്മിൽ എന്താണു വ്യത്യാസം എന്നു ചോദിച്ച പെൺകുട്ടിയുടെ കണ്ണിൽനോക്കി അൽഭുതപ്പെട്ടിരുന്ന ആകാശത്തിന്റെ ചുവട്ടിലെ ദിനേശനും, ആഖിലായിലെ മണ്ണിന്റെ മണമുൾക്കൊണ്ടുകൊണ്ടു വളർന്ന് അവസാനം ഭാര്യയെ മുതലാളിയുടെ കിടപ്പറയിലേക്കു പറഞ്ഞയച്ച് അക്ഷോഭ്യനായിരിക്കുന്ന ആഖിലായിലെ സൂര്യോദയത്തിലെ പ്രഭാകരനും പിറന്ന മണ്ണിൽ വേരുകൾ തേടുന്നവരാണ്, ബ്രഹ്മാണ്ഡത്തിൽ ക്ഷീരപഥത്തിൽ, സൗരയൂഥത്തിൽ ഭൂമിയിൽ ഭാരതത്തിൽ, ദൽഹിയിൽ ജീവിക്കാനുള്ള ദാഹവുമായി ജനിച്ച അപ്പു അവസാന ദുരന്തവും തേടിക്കൊണ്ട് യാത്രതുടങ്ങുന്നു. അവന്റെ ഏകാന്തതയിൽ നാർക്കോട്ടിക് നിർവൃതികളിൽ വേശ്യകളുടെ നഗ്നചിത്രങ്ങളുമായി ലോലിതമാരുടെ നഗ്നദേഹങ്ങളെ സ്വപ്നം കണ്ട് 'കിററി ബിംഗ്രേയുടെ' കാമംകത്തിക്കാളുന്ന ചുണ്ടുകൾ മുകർന്ന് ആത്യന്തികസത്യത്തിലേക്കുപായുന്ന അപ്പു ഇരുപതാം നൂററാണ്ടിന്റെ ഉത്തരാർത്ഥത്തിലെ ശ്രദ്ധേയനായ ഒരു കഥാപാത്രമാണ്.

മുടി വളർത്തിയതിന് കല്ലെറിയപ്പെട്ട പ്രകാശൻ മുടി വളർത്തുന്നതല്ല വളരുന്നതാണെന്ന് മേലുദ്യോഗസ്ഥന്റെ മുഖത്തു നോക്കി പറഞ്ഞ പ്രകാശൻ അവസാനം ആകാശവുംഭൂമിയും നഷ്ടപ്പെട്ടപ്പോൾ നരകത്തിന്റെ തുറന്നു കിടക്കുന്ന വാതിലിനു മുമ്പിൽ നിന്നുകൊണ്ട് ഒസ്വാൾഡ് മട്ഷലിയുടെ കവിത ചൊല്ലുന്നു. നിത്യദാഹത്തിന്റെ പ്രതിരൂപമായ പ്രകാശൻ വർണ്ണങ്ങളില്ലാത്ത അമൂർത്തമായ പെയ്ന്റിങ്ങിനുമുമ്പിൽ നിന്നുകൊണ്ട് തുറന്നുകിടക്കുന്ന നരകത്തിലേക്കു നോക്കികൊണ്ടു പറയുന്നു–

" Though the itch in my heart
grow deeper and deeper
I cannot snatch."

ബന്ധങ്ങളുടെ ബന്ധനത്തിൽ കുടുങ്ങി മോഹങ്ങൾ പൂർത്തിയാക്കാനാവാതിരുന്ന നിരാശനായ ഒരു നിഗ്ഗളവാകാരിയുടെ കഥ പറഞ്ഞ ജോർജ്ജ് വർഗ്ഗീസ് കാക്കനാടൻ ആധുനികരുടെ ആചാര്യനായി വാഴ്ത്തപ്പെടുന്നു. ഉഷ്ണമേഖലയും പറങ്കിമലയും വസൂരിയും ഏഴാം മുദ്രയും ഇന്നലെയുടെ നിഴലുകളും അടിയറവും മനുഷ്യജീവിതത്തിലെ ചെളിക്കുണ്ടുകളെ ചിത്രീകരിക്കുന്നതിൽ മികച്ചുനിൽക്കുന്നു.

കാക്കനാടനും മുകുന്ദനും പത്മരാജനും സേതുവും അനുജമെല്ലാം ഊന്നിപ്പറയുന്നൊരു സത്യമുണ്ട്. "പട്ടിണികിടക്കുന്ന സ്വാതന്ത്ര്യമോ പട്ടിണിയില്ലാത്ത അസ്വാതന്ത്ര്യമോ വേണ്ടതെന്ന ചോദ്യം അധികാരക്കൊതിയുടെ രണ്ടു മുഖങ്ങളാണ്" എന്ന്.

ഒരു ന്യൂനപക്ഷമേയുള്ളുവെങ്കിലും ദാർശനിക വീക്ഷണമുള്ള അനുവാചകരോട് ആധുനിക സാഹിത്യം അർത്ഥവത്തായി സംവദിക്കുന്നു. സാധാരണക്കാരാവട്ടെ ആ പ്രഹേളികയ്ക്കുമുമ്പിൽ പകച്ചു നിന്നുകൊണ്ട്, തങ്ങളുടെ പൊള്ളത്തരം മൂടിവെക്കുന്നതിനായി മുരട്ടുവാദങ്ങൾ മുഴക്കുന്നു.

ഒററനോട്ടത്തിൽ മൂല്യനിർണ്ണയം നടത്തുന്ന പ്രിയപ്പെട്ട നിരൂപകരെ, നിങ്ങൾ നിങ്ങളുടെ മനഃസാക്ഷിയോടു ചോദിക്കൂ, ഈ സൈക്കഡലിക് യുഗത്തിന്റെ സന്തതികളോടു് നിങ്ങൾ നീതി പുലർത്തുന്നുണ്ടോ ?

സുരേഷ് ബാബു പി. കെ.

വിദ്യാഭ്യാസത്തിന്റെ ഉദ്ദേശങ്ങൾ :

* ഓരോ വിദ്യാർത്ഥിയുടേയും കഴിവുകളും സവിശേഷതകളും പരമാവധി വികസിപ്പിച്ച് അവന്റെ വ്യക്തിത്വം വികസിപ്പിച്ചെടുക്കുക.
* സാമൂഹ്യവും വൈകാരികവും ആത്മീയവും നൈതികവുമായ മൂല്യങ്ങൾ ഓരോ വിദ്യാർത്ഥിയിലും വളർത്തിയെടുക്കുക.
* വിദ്യാഭ്യാസപരിപാടികളിലൂടെ സാമൂഹ്യവും ദേശീയവുമായ ഉദ്ഗ്രഥനം ശക്തിപ്പെടുത്തുക.
* വിദ്യാഭ്യാസത്തെ ഉല്പാദനപ്രക്രിയയുമായി ബന്ധപ്പെടുത്തുക.
* ശാസ്ത്രീയ നൈപുണിയും വ്യക്തമായ മനോഭാവങ്ങളും രൂപപ്പെടുത്തുകയും സാങ്കേതിക പുരോഗതി ത്വരിതപ്പെടുത്തുകയും ചെയ്യുക.
* വിദ്യാഭ്യാസപരിപാടികളിലൂടെ ജീവിതത്തോടും സമൂഹത്തോടും ജനാധിപത്യത്തിനനുയോജ്യമായ മനോഭാവം വളർത്തുകയും അതിലൂടെ ജനാധിപത്യസംവിധാനം ശക്തമാക്കുകയും ചെയ്യുക.
* മാനസിക പരിശീലനം, പൊതുവായ കാഴ്ചപ്പാട്, ജിജ്ഞാസവളർത്തൽ തുടങ്ങിയ മാർഗ്ഗങ്ങളിലൂടെ സമൂഹത്തെ ആധുനീകരിക്കുക, ഇവയിൽ പലതിലും നാം പരാജയപ്പെട്ടിരിക്കുകയാണല്ലോ.

കോത്താരി കമ്മീഷൻ

അതു് 20-ാം നൂറ്റാണ്ടിന്റെ പടിക്കലോളം ചെന്നെത്തിയിരുന്നു. കേരളത്തിനു് പുറത്തു് പലയിടത്തും സ്വാതന്ത്ര്യസമരത്തിന്റെ പ്രകടമായ തീനാമ്പുകൾ തലപൊക്കിക്കഴിഞ്ഞിരുന്നു. ജാതിരക്ഷസ്സു് പല്ലിളിച്ചു് തലമുടിപിച്ചിച്ചീന്തി ഉന്മാദതാണ്ഡവം തകർത്തിരുന്നു. (വിവേകാനന്ദൻ കേരളം സന്ദർശിച്ചു് "ഭ്രാന്താലയം, ഭ്രാന്താലയം" എന്നു് പ്രാകി സ്ഥലംവിട്ടതോർക്കുമല്ലോ.) അതുകൊണ്ടു് ആശാനു് വള്ളത്തോളിനെപ്പോലെ നാട്ടിൽവച്ചു് സംസ്കൃത വിദ്യാഭ്യാസമൊന്നും ലഭിച്ചില്ല; ഗുരുദേവന്റെ സഹായത്താൽ ബാംഗ്ലൂരിലും കൽക്കട്ടയിലും മദ്രാസിലും പോകേണ്ടിവന്നു ഉപരി വിദ്യാഭ്യാസത്തിനു്. പോയേടത്തൊക്കെ അവർണ്ണതയുടെ ശാപം ഏൽക്കേണ്ടിവന്നു, അദ്ദേഹത്തിനു്. ഏതായാലും കൽക്കട്ടയിൽവച്ചു് ആശാനു് ഇംഗ്ലീഷു പഠിക്കാൻ അവസരം ലഭിച്ചു. വള്ളത്തോളിനു് മരണംവരെ ഇംഗ്ലീഷ് അറിയില്ലായിരുന്നു.

കവിതയെന്നുവച്ചാൽ കുറെ ശൃംഗാരവർണ്ണനകളോ ഒരു വിനോദോപാധിയോ മറ്റോയായിരുന്നു, അന്നു്. ചെറുപ്പത്തിൽത്തന്നെ ആശാനും വള്ളത്തോളും, ഏതായാലും സാഹിത്യവാസന പ്രകടമാക്കി. ആദ്യ

അടുത്തതായി നമ്മുടെ ശ്രദ്ധ പിടിച്ചുപറ്റുന്നതു് വള്ളത്തോളും ആശാനും സ്വാതന്ത്ര്യഗായകരായിരുന്നു എന്നതാണു്. പക്ഷെ ഒരു വ്യത്യാസം കാണാം. വള്ളത്തോളിനെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം സ്വാതന്ത്ര്യസങ്കൽപം ഗാന്ധിജിയുടെ നേതൃത്വത്തിൽനടന്ന ഇന്ത്യൻ ദേശീയതയുമായി മാത്രം സംവദിക്കുന്നതാണു്. ആശാനു്, ആകട്ടെ സാമുദായിക അസ്വാതന്ത്ര്യം ആയിരുന്നു പരമദുസ്സഹം. അയിത്തവും തീണ്ടലും പ്രാഥമികമായ മനുഷ്യാവകാശങ്ങളെപ്പോലും ചവിട്ടിമെതിച്ചുകൊണ്ടിരുന്ന ഒരു കാലമായിരുന്നു അതു്. സ്വന്തം ജാതിയിൽത്തന്നെ അൽപം താണവനെന്നകാരണത്താൽ ആശാനനുഭവിക്കേണ്ടിവന്ന അപമാനവും സങ്കടങ്ങളും കുറച്ചൊന്നുമല്ല. "ചാതുർവ്വർണ്ണ്യം മയാസൃഷ്ടം", ശൂദ്രാക്ഷരസംയുക്തം ദൂരതഃ പരിവർജ്ജയേത്" എന്നെല്ലാം എഴുതിപ്പിടിപ്പിച്ച ഉന്നതവർഗ്ഗക്കാരന്റെ വഞ്ചനയിൽനിന്നും ചൂഷണത്തിൽനിന്നും അധഃകൃതരെ മോചിപ്പിക്കാൻ ഗുരുദേവന്റെ കൂടെനിന്നു് ആശാനും ഒരു സാംസ്കാരിക വിപ്ലവത്തിനു് നേതൃത്വംനൽകി. അപരിഹാര്യമെന്നു കരുതിയ പലതും മാറുകതന്നെചെയ്തു. കാലവിലംഘിയായ ഈ വീക്ഷണം ആശാന്റെ കവിതക്കു് പു

ആശാനും വള്ളത്തോളും — ഒരു താരതമ്യ പഠനം

മാദ്യമെല്ലാം തനി ക്ലാസിക്ശൈലിയിലായിരുന്നു എഴുത്തു്. ഇരുവരും പിന്നീടു് ആ വലയം തകർത്തവരാണു്. പക്ഷേ ആശാനാണു് മലയാള സാഹിത്യത്തിൽ റൊമാന്റിക് പ്രസ്ഥാനത്തിനു് മാർഗ്ഗദർശിയായിത്തീർന്നതു്. (വി. സി. യെ മറക്കുന്നില്ല.) 'വീണ പൂവു്'വരുത്തിയ വിപ്ലവം സാഹിത്യ വിദ്യാർത്ഥികൾക്കറിയാമല്ലോ.

മൊത്തത്തിൽ, ഭാരതീയതയുടെ പച്ചപിടിച്ച താഴ്വരയാണു് വള്ളത്തോളിനെ ആകർഷിച്ചതു്. ആശാനെയാകട്ടെ ഉന്നതമായ ആത്മീയതയുടെ ശൃംഗങ്ങളാണു് മാടിവിളിച്ചതു്. പക്ഷെ ആ പച്ചപ്പുള്ള താഴ്വരയുണ്ടല്ലോ അന്തർദ്ദേശത്തിൽ [illegible] ഒരു ശക്തിയായിരുന്നു. അവ തമ്മിലാണു് ആ കവിതയിലും അന്തർ സംഘർഷം നടത്തിക്കൊണ്ടിരുന്നതു്. ഗുരുദേവനാണല്ലോ ആശാനിൽ വൈരാഗ്യത്തിന്റെ വിത്തുപാകിയതു്. ആശാന്റെ പ്രേമകഥകൾപോലും ഉദാത്തതയുടെ ഒരു പരിവേഷം ചാർത്തിയതു് ആ ബന്ധത്തിൽനിന്നുകിട്ടിയ സംസ്കാരം കൊണ്ടാകണം.

തിയൊരു ചൂടും വെളിച്ചവും കൊടുത്തു. ദേശീയസ്വാതന്ത്ര്യത്തെപ്പറ്റി [illegible] വർണ്ണനാതീതമായ വേദനകളോടെ അദ്ദേഹം പാടുന്നതു് കേൾക്കുക.

"എന്തിന്നു ഭാരതധരേ കരയുന്നു
പാരതന്ത്ര്യം നിനക്കു വിധികൽപിതമാണു
താ‌യേ
ചിന്തിക്ക ജാതിമദിരാന്ധരടിച്ചുതമ്മി-
ലന്തപ്പെടും തനയരെന്തിനായ സ്വരാജ്യം."

സങ്കടവും നിസ്സഹായതയും കുറ്റബോധവും കുറുകിച്ചുരുങ്ങിയ ഈ വരികൾ വായിക്കുമ്പോൾ എന്തെന്നില്ലാത്ത ഒരു ഹൃദയദ്രവീകരണം അനുഭവപ്പെടുന്നില്ലേ! ഇതിൽനിന്നും ആശാൻ ഇന്ത്യൻ സ്വാതന്ത്ര്യത്തിനെതിരായിരുന്നുവെന്നു് കരുതരുതു്. ബ്രിട്ടീഷുപതാകക്കു് 'ജയജയ' പാടിയ ആശാന്റെ ചില ബാല്യകാലകൃതികൾ ചൂണ്ടിക്കാട്ടി അദ്ദേഹം പിന്തിരിപ്പനാണെന്നുപറഞ്ഞാൽ അതു് ശോച്യമായ ആന്ധ്യമെന്നേ പറയാനാകൂ. തങ്ങളുടെ പ്രാഥ

മികമായ മനുഷ്യാവകാശംപോലും തടയുന്ന ഒരുന്നതകുലമേധാവിത്വം തുടരുന്നിടത്തോളം ദേശീയ സ്വാതന്ത്ര്യത്തിനർത്ഥമില്ലെന്നും ബ്രിട്ടീഷുകാരന്റെ ജാതിനിരപേക്ഷതമതിയെന്നും ഒരവർണ്ണൻ കരുതിയാൽ അതിലെന്തത്ഭുതപ്പെടാനിരിക്കുന്നു? വിൻസ്റ്റൺ ചർച്ചിൽ ഇന്ത്യക്കു് നൂറുവർഷം കഴിഞ്ഞാലും സ്വാതന്ത്ര്യം കൊടുക്കരുതെന്നു് പറഞ്ഞതു് കോടിക്കണക്കിനു് അവർണ്ണരെ അടിച്ചമർത്തിയ ഈ ബ്രാഹ്മണമേധാവിത്വം കണ്ടുകൊണ്ടാണ്.

കവിതയിലേക്കുതന്നെ മടങ്ങുക. ഇന്ദ്രിയഗോചര സൌന്ദര്യത്തിന്റേയും ഹൃദയത്തിന്റെഉപരിതലസ്പർശിയായ ഭാവങ്ങളുടേയും ചലനാത്മകമായ ആവിഷ്കരണമാണ് വള്ളത്തോൾക്കവിതയിലെ മുഖ്യാംശങ്ങൾ. ആശാന്റെ സൌന്ദര്യദർശനം അഗാധമായ ആത്മീയതയിൽനിന്നാണ് ദീപ്രമായതു്.

വള്ളത്തോളിന്റെ നായികമാർ—അവർ ഹിന്ദുദേവതകൾ ആയാൽപ്പോലും—നമ്മുടെ ഇടയിൽ ജീവിക്കുന്ന സാധാരണ മനുഷ്യരാണ്. ആശാന്റെ സാധാരണക്കാരായിവരുന്ന നായികമാർകൂടിയും ദിവ്യതയുടേയും ഉദാത്തതയുടേയും പരിവേഷംചാർത്തിയാണ് നിഷ്ക്രമിക്കുന്നതു്. വള്ളത്തോളിന്റെ ശൈലിതന്നെയും ശാലീനമാണ്, ആശാന്റേതുപോലെ പ്രൌഢഗംഭീരമല്ല.

ഇനി അപഗ്രഥനാത്മകമായി വള്ളത്തോൾക്കവിതയും ആശാൻകവിതയും താരതമ്യപ്പെടുത്തിനോക്കാം. ആദ്ധ്യാത്മികതയുടെയും ഉദാത്തീകരണത്തിന്റെയും ഘനസാന്ദ്രഭാവാത്മമായ ഒരു കവിതയെ ഭൗതികതയുടെയും നാടകീയചടുലതയുടേയും വാചാലശാലീനത തുളുമ്പുന്ന മറ്റൊരു കവിതയോടു് താരതമ്യപ്പെടുത്തുമ്പോൾ വൈസാമ്യത്തിനാണധികം സാധ്യത എന്ന കാര്യം വ്യക്തമാണല്ലോ. പൊതുവായ ഒരു മാനദണ്ഡം തിരഞ്ഞെടുക്കുകയാണ് ഏററവും പ്രയാസമുള്ള ജോലി. ഒരാളുടെ സങ്കൽപത്തെ സമാനമായ മററയാളുടെ സങ്കൽപവുമായി ഉരസുക, അതാണിവിടെ കരണീയമായിട്ടുള്ളതെന്നു തോന്നുന്നു.

സ്നേഹസങ്കൽപം

സ്നേഹത്തെ ആവിഷ്കരിക്കാത്ത കവിതകളില്ല. ആശാൻകവിതയുടെ കാതലാണ് ആ രണ്ടക്ഷരം. ആശാന്റെ ഏററവും വലിയ സൌന്ദര്യദർശനവും ഇതുതന്നെയാണ്. അദ്ദേഹത്തിന്റെ കൃതികൾ സന്നിഷ്കർഷം വായിക്കുന്നവർക്കു് ഈ സ്നേഹത്തിന്റെ ഗുണോൽകർഷം മേൽക്കുമേൽ ബോധ്യപ്പെടും.

മാംസനിബദ്ധമല്ലാത്ത ഒന്നാണ് ആ സ്നേഹസങ്കൽപം. അതു് കേവലം ശാരീരികമല്ല, മാനസികം കൂടിയാവില്ല, ആത്മീകമാണ്. ഇവിടെയാണ് സ്നേഹത്തിന്റെ ഏററവും വലിയ ഉദാത്തീകരണം നാം കാണുക. നായികാമരണംപോലും സ്നേഹത്തിന്റെ അവിഛിന്നധാരക്കുമുമ്പിൽ ഉദാത്തമായിപ്പോകുന്ന കാഴ്ചയാണതു്. 'നളിനി', 'ലീല', 'കരുണ' എന്നിവ നായികമരിച്ചിട്ടും ട്രാജഡിയാകാത്ത അൽഭുതദൃശ്യമാണ് നാം കാണുക. "സ്നേഹവ്യാഹതിതന്നെ മരണം എന്നുപറയുമ്പോൾ സ്നേഹത്തിന്റെ പരകോടിക്കു എങ്ങനെ മരണമാകും എന്നൊരു ചോദ്യം പൊന്തിവരാം. സ്നേഹവ്യാഹതിയായ മരണമല്ല സ്നേഹപരകോടിയായ മരണം. സ്നേഹപരകോടിയായ മരണം രണ്ടാത്മാക്കൾ തമ്മിലുള്ള ഐക്യമാണ്; മരണത്തിനുപോലും പരാജയപ്പെടുത്താനാകാത്ത യോഗപദം. ഈ ഉച്ചകോടിയിലാണ് മരണത്തിന്റെ ശോകത്തെ പരാജയപ്പെടുത്തി സ്നേഹം ഉദാത്തീകരിക്കപ്പെടുന്നതു്. ആത്മൈക്യം മരണത്തിലൂടെ മാത്രമേ സാധ്യമാകൂ എന്ന ഘട്ടമെത്തുമ്പോൾമാത്രമേ ആശാൻ നായികാമരണം ആവിഷ്കരിക്കുന്നുള്ളൂ. അതുകൊണ്ടാണ് അതു് രമണന്റെ മരണംപോലെ ട്രാജഡിയായിത്തീരാത്തതു്. 'ദുരവസ്ഥയിൽ' അങ്ങനെയൊരാവശ്യമില്ലാത്തതിനാൽ അതു് സഫലദാമ്പത്യത്തിന്റെ കഥ പാടുന്നു, സീത ഒരപവാദമായിരിക്കാം.

രോഷം സ്നേഹത്തിന്മേൽ ഉരസുമ്പോളുണ്ടാകുന്ന വിവിധ വർണ്ണങ്ങളാണ് ചിന്താവിഷ്ടയായ സീതയിൽ കാണുന്നത്. മൃത്യു സ്നേഹത്തിലുണ്ടാക്കിയ പ്രതികരണമാണ് വീണപൂവു്. സ്നേഹാദർശത്തിന്റെയും ജാതിസമത്വത്തിന്റെയും പ്രകീർത്തനമാണ് ചണ്ഡാലഭിക്ഷുകി.

'നളിനി', 'ലീല', 'ദുരവസ്ഥ'കളിലേക്കു തിരിച്ചുവരിക. വൈലോപ്പിള്ളി എഴുതുന്നു. "ദാമ്പത്യബന്ധങ്ങളുടെ തകർച്ചയല്ല വിശുദ്ധഹൃദയങ്ങളുടെ ഉദാത്തസമ്മേളനമാണ് അദ്ദേഹം ആവിഷ്കരിച്ചതു്. വിഘടിതദാമ്പത്യത്തിന്റെ വക്താവല്ല ആശാൻ. ക്ഷണികമായ കാമവാസനകൾക്കപ്പുറമുള്ള നിതാന്തമായ ഹൃദയവേഴ്ചയാണ് ആശാനെ ആകർഷിച്ചതു്". ആശാൻ കവിതയിലെ അന്തർസംഘർഷത്തെക്കുറിച്ചു് അദ്ദേഹത്തിന്റെ അഭിപ്രായം. "രതിയും സന്യാസവും തമ്മിലല്ല രതിയും ഗാർഹസ്ഥ്യവും തമ്മിലായിരുന്നു ആശാൻകവിതയിലെ സംഘർഷം. ദാമ്പത്യം ഉൽകൃഷ്ടവും സന്യാസം ആർദ്രവു

മാകണമെന്നു് അദ്ദേഹം വിശ്വസിച്ചു. ദുരവസ്ഥ സഫലദാമ്പത്യത്തിന്റെ മാല്യമണിഞ്ഞതാണ്.''

വള്ളത്തോളിന്റെ സ്നേഹസങ്കൽപം അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഇന്ദ്രിയഗോചര സൌന്ദര്യദർശനവുമായി ബന്ധപ്പെട്ടതാണ്. മുണ്ടശ്ശേരി പറയുന്നു: ഏതു പാഴ്മുഖത്തും ഒരു ചെമ്പകപ്പൂവിന്റെ തുടുപ്പു്, ഏതു നഗ്നപദത്തിലും ഒരു കിങ്ങിണികെട്ടിയ ചിലമ്പൊലി, ഏതു ചപ്രത്തലമുടിയിലും ഒരെണ്ണമിനുപ്പു്—അതുകണ്ടേ വള്ളത്തോൾ തൃപ്തിപ്പെടൂ.'' പ്രകൃതിയിൽ സുപ്തമായിക്കിടക്കുന്ന സ്നേഹസൗന്ദര്യങ്ങളെ ആവിഷ്കരിക്കുന്ന കവിതകൾ അദ്ദേഹത്തെ ഒരു പ്രകൃതിഗായകനാക്കി.

കമിതാക്കളുടെ ഹൃദയൈക്യത്തെ ആവിഷ്കരിക്കാൻ ശ്രമിക്കുന്ന പലേടത്തും, വള്ളത്തോൾ, ശൃംഗാരത്തെ കൂട്ടുപിടിപ്പിക്കുന്നതുകൊണ്ടു് സ്നേഹം മാംസനിബന്ധമായും ഭോഗലിപ്സയായും പലപ്പോഴും അധഃപ്പതിച്ചിട്ടുണ്ടു്. ചന്ദ്രോത്സവകാരന്റെയും ചമ്പൂകാരന്മാരുടേയും സ്വാധീനമാണ് ഇവിടെ കാണുക. ഋതുവിലാസംപോലുള്ള കൃതികളിൽ ഭോഗലാലസതയും മററു ശൃംഗാരവർണ്ണനകളിൽ ഇതിന്റെതന്നെ സ്വാധീനവും തെളിഞ്ഞുകാണാം. മുക്കണ്ണനുപോലും [illegible] ഉത്സവം കൊടുക്കുന്നതു് അരയിലൊററ മുണ്ടുടുത്തു് തിണ്ണയിൽമരുവുന്ന പാർവ്വതിയാണ്!

സ്ത്രീസൌന്ദര്യത്തെ രവിവർമ്മയെപ്പോലും അതിശയിപ്പിക്കുന്ന ചിത്രചാതുരിയിലാണ് അദ്ദേഹം ആവിഷ്കരിക്കുന്നതെന്നും ഇതിനെ ഭോഗലിപ്സയുടെപേരിൽ അപലപിക്കുകയല്ല അതിന്റെ പിന്നിലെ കലാവൈദഗ്ദ്ധ്യത്തെ അഭിനന്ദിക്കുകയാണ് വേണ്ടതെന്നും ചിലർ അഭിപ്രായപ്പെടുന്നു.

പ്രകരണശുദ്ധി എന്നു കവി, തന്നെപേരിട്ട പുരാണകഥാസന്ദർഭങ്ങൾ അടർത്തിയെടുത്തുള്ള കൃതികളിൽ (ഗണപതി, ശിഷ്യനും മകനും, ബന്ധനസ്ഥനായ അനിരുദ്ധൻ തുടങ്ങിയ) സ്നേഹാവിഷ്കരണത്തെക്കാളധികം നാടകീയമായി കഥ പറയുന്നതിലുള്ള പാടവമാണ് കാണുക. ആ കഥാഖ്യാനധാരയിൽ കവിഞ്ഞൊരു വ്യക്തമായ ഒരു ജീവിതവിമർശനം അവിടെയില്ല.

''ഹന്തസൌന്ദര്യമേ നാരിതൻമെയ്ചേർന്നാ-
ലെന്തെന്തു സൗഭാഗ്യം സാധിക്കാത്തി''–

മ. മറിയം

ഇതൊക്കെയാണ് വള്ളത്തോളിന്റെ ജീവിതവിമർശനമെന്നു് ഒരു പ്രശസ്ത നിരൂപകൻ പകുതി കളിയായും പകുതി കാര്യമായും അഭിപ്രായപ്പെട്ടതു കേട്ടിട്ടുണ്ടു്.

മുണ്ടശ്ശേരി പറയുന്നു* ''അദ്ദേഹത്തിന്റെ നായികമാർ സമഗ്രവ്യക്തിത്വത്തോടുകൂടി നമ്മുടെ മനസ്സിൽ പതിയുന്നില്ല. അവർക്കു് വല്ല ചലനവുമുണ്ടെങ്കിൽ അതു് ആ സ്തനനിതംബകബര്യാദിയുടെ ചലനംമാത്രമാണ്.'' വള്ളത്തോളിന്റെ ശൃംഗാരാവിഷ്കരണത്തെ ചങ്ങമ്പുഴയുടേയോ ആശാന്റെയോ ഒപ്പം സ്നേഹസങ്കൽപമെന്നു വിളിക്കരുതെന്നുകൂടി അദ്ദേഹം നിർദ്ദേശിക്കുന്നു.

ശിശുവാത്സല്യം, തനയസ്നേഹം എന്നിവ കറകളഞ്ഞരീതിയിൽ ആവിഷ്കരിക്കുന്നിടത്തു് പരിപൂർണ്ണവിജയം അദ്ദേഹം വരിക്കുന്നതുകാണാം. അതേ, ഒരു കമുകൻ എന്നനിലയിലല്ല ഒരു പിതാവു് എന്നനിലയിലാണ് സ്നേഹത്തിന്റെ നിരഞ്ജനമായ മഹത്വം അദ്ദേഹം കണ്ടെത്തിയത്.

സ്വാതന്ത്ര്യചിന്ത

ഇന്ത്യൻ ദേശീയതയുമായി ബന്ധപ്പെട്ടുകൊണ്ടാണ് വള്ളത്തോൾ സ്വാതന്ത്ര്യസമരഗാനങ്ങൾ രചിച്ചതു്. സ്വാതന്ത്ര്യസമരത്തിന്റെ അഗ്നിനാളങ്ങൾ ആളിപ്പടർന്നപ്പോൾ വള്ളത്തോൾ പാടിപ്പോയതാണ്. ആർഷസംസ്കാരത്തിൽനിന്നും ഉയിർകൊണ്ടതാണ് വള്ളത്തോൾക്കവിതയിലെ ഉച്ഛൃംഖലമായ ദേശീയത. ഗാന്ധിജിയും അഹിംസയും ചർക്കയും ഒക്കെ അദ്ദേഹത്തിന്റെ യുവമനസ്സിനെ ഹരംപിടിപ്പിച്ചിരുന്നു. അദ്ദേഹം പാടിയ ദേശീയ സ്വാതന്ത്ര്യത്തിന്റെ അമൃതനിഷ്യന്തിയായ ഗാഥകൾ കേരളജനതയെ ആവേശഭരിതരാക്കി. '' പോരാ പോരാ നാളിൽനാളിൽ......'' എന്നുതുടങ്ങുന്ന ആ സമരഭേരി വള്ളത്തോളിന്റെ സ്വദേശാഭിമാന പ്രോജ്ജ്വലമായ തൂലികയിൽനിന്നാണ് നിർഗ്ഗളിച്ചതു്. 'ഇന്ത്യയുടെ കരച്ചിൽ' തുടങ്ങിയ കൃതികൾ സ്വാതന്ത്ര്യസമരത്തിന്റെ പശ്ചാത്തലത്തിൽ എഴുതിയതാണ്. വള്ളത്തോൾ കേരളത്തിലെ സുബ്രഹ്മണ്യഭാരതിയായതു് അങ്ങനെയാണ്.

ദേശീയ സ്വാതന്ത്ര്യവുമായി തട്ടിച്ചുചിന്തിക്കുമ്പോൾ അവർണ്ണനായിരുന്ന ആശാനു് സാമുദായിക–സ്വാതന്ത്ര്യമാണ് പ്രാഥമികം എന്നാണ് തോന്നിയ

* മനുഷ്യകഥാനുഗായികൾ – ജോസഫ് മുണ്ടശ്ശേരി പുറം 57.

തു്. "മാററുവിൻ ചട്ടങ്ങളെ..." എന്നുതുടങ്ങുന്ന വിപ്ലവാഹ്വാനങ്ങളിൽ ഒരഗ്നിപർവ്വതത്തിന്റെ ലാവാമണം നാം മണക്കുന്നതു് അനുഭൂതിതീവ്രതയോടെ അതു വാർന്നുവീണതുകൊണ്ടാണ്. നാം ഇക്കാര്യത്തെപ്പററി ആദ്യംതന്നെ ചർച്ചചെയ്തു കഴിഞ്ഞു.

"സ്വാതന്ത്ര്യം തന്നെയമൃതം / സ്വാതന്ത്ര്യംതന്നെ ജീവിതം
പാരതന്ത്ര്യം മാനികൾക്കു/മൃതിയേക്കാൾ ഭയാനകം"

എന്നുപറഞ്ഞ ആശാനിൽ ഉന്മിഷത്തായ സ്വാതന്ത്ര്യസങ്കൽപം വിശാലവും ആദർശാത്മകവും ആത്മനിഷ്ഠവുമാണ് എന്നുകാണാം. സ്നേഹത്തെപ്പോലെ സ്വാതന്ത്ര്യത്തെയും സർവ്വസ്പർശിയും സാർവ്വലൗകികവുമായ ഒരു വികാരമാക്കി മാററുകയാണ് ആശാൻ ചെയ്തതു്.

ആർഷസംസ്കാരവും ബൗദ്ധസംസ്കാരവും

ഏതു സംസ്കാരമാണ് ഇവരുടെ കവിതക്കു് ഭൂമികയായി നിന്നതു് എന്നുള്ളതാണു് അടുത്ത ചിന്താവിഷയം. പൌരാണികമായ ഒരു സംസ്കാരത്തിന്റെ വളക്കൂറുള്ള മണ്ണിൽനിന്നേ കവികൾ നാമ്പെടുക്കുകയുള്ളൂ. വള്ളത്തോളിനെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം ആർഷസംസ്കാരഭക്തി അദ്ദേഹത്തിന്റെ മജ്ജയിലും മാംസത്തിലുംകൂടി അലിഞ്ഞുചേർന്നിട്ടുണ്ടു് എന്നു കാണാം. ഭാരതസ്വാതന്ത്ര്യസമരത്തിലേക്കു് എടുത്തുചാടാൻ അദ്ദേഹത്തെ പ്രേരിപ്പിച്ചതും ഈ ആർഷസംസ്കാരഭക്തിതന്നെയാകണം. വേദപുരാണേതിഹാസങ്ങളുടെപേരിലാണ് അദ്ദേഹം ഇന്ത്യൻ സ്വാതന്ത്ര്യസമരത്തിനു് ആണയിടുന്നതു്.

പക്ഷേ ആശാൻ ഈ ആർഷസംസ്കാരത്തെ ചാതുർവ്വർണ്ണ്യത്തിനു ജന്മം നൽകിയ കയ്പുള്ള ഓർമ്മകളോടെ 'വളരെ സൂക്ഷിച്ചു തൊട്ടുനോക്കിയിട്ടുള്ളൂ. ആർഷസംസ്കാരത്തെ തിരുത്തുന്ന സന്ദർഭങ്ങൾവരെ ആ കവിതയിൽ കണ്ടേക്കാം. ശൂദ്രയോഗിയായ ശംബൂകനെ രാമൻ വധിച്ചതു് കടുത്ത പാതകമായിപ്പോയി എന്നു് ആശാന്റെ സീത പറയുന്നതു നോക്കുക. ലോകം കണ്ട ഏററവും നല്ല സംസ്കാരം ആർഷസംസ്കാരമാണ്; അതുപോലെതന്നെ ലോകത്തിലെ അധമതമമായ ദുഷ്ടാംശം ഉൾക്കൊണ്ട രുഗ്ണസംസ്കൃതിയും ഇതുതന്നെയാണ് എന്നു് ആ ക്രാന്തദർശി കണ്ടിരിക്കണം.

ആശാൻ കവിതയെ കൂടുതൽ സൂക്ഷ്മമായി സംശോധിക്കുമ്പോൾ ബുദ്ധമതത്തോടായിരുന്നു അദ്ദേഹത്തിനു് ഹൃദയൈക്യം എന്നു കാണാവുന്നതാണ്. കരുണയും ബുദ്ധചരിതവും ചണ്ഡാലഭിക്ഷുകിയും ഇതാണ് വിളിച്ചുപറയുന്നതു്. ഹിന്ദുമതത്തിലെ വർണ്ണവ്യത്യാസത്തെ ദൂരീകരിക്കാൻ ബുദ്ധഭിക്ഷുവിനെ കൂട്ടുപിടിക്കുന്നതുനോക്കുക, ചണ്ഡാലഭിക്ഷുകിയിൽ. ഈ ബുദ്ധസംസ്കാരത്തോടുള്ള അടുപ്പത്തിനുകാരണം അതിന്റെ മതം നിരഞ്ജനമായ സ്നേഹത്തിന്റെ മഹത്വം മാത്രമല്ല രോഗാക്രാന്തമായ ജാതിവ്യവസ്ഥയുടെ നിരാസംകൂടി പ്രഖ്യാപിക്കുന്നു എന്നതാണ്.

ജീവിതദർശനം

ആശാന്റെ മനസ്സ് രതിയും വിരതിയും തമ്മിലുള്ള സംഘർഷത്താൽ നിറഞ്ഞതായിരുന്നു. വിവാഹം കഴിച്ച ഈ ചിന്നസ്വാമിയുടെ കൃതികളിൽ ആ മനസ്സിന്റെ ശരിയായ പ്രതിഫലനം കാണാം. അതു വരച്ചുകാട്ടുന്ന രൂപരേഖയാണ് ആശാന്റെ ജീവിതദർശനം. വിരതിയിലേക്കുയരുന്ന രതിയും രതിയിലേക്കു് താഴുന്ന വിരതിയുംകൊണ്ടു് എന്തെന്നില്ലാത്ത ഒരു വശ്യതയും ഹൃദയത്തോടു വലിച്ചടുപ്പിക്കുന്ന ആകർഷകതയും ആ കവിതക്കു് സംസിദ്ധമായിത്തീർന്നിട്ടുണ്ടു്. രതി ഉൽകൃഷ്ടവും വിരതി ആർദ്രവുമാകണമെന്നു് അദ്ദേഹം വിശ്വസിച്ചു.

സ്നേഹസമ്പന്നനായ ഒരു തനി കേരളീയ ഗൃഹസ്ഥന്റെ ജീവിതദർശനമാണ് വള്ളത്തോൾക്കവിതയിൽ നിന്നൂറിക്കൂടുന്നത്. നിറയെ പൂത്തുനിൽക്കുന്ന ആർഷസംസ്കാരമാണ് അതിനു് ശീതളച്ഛായ പരത്തുന്നതു്. ആ പൂന്തോട്ടത്തിൽ വൈരാഗ്യമോ സംഘട്ടനമോ കണ്ടേക്കില്ല.

സവിശേഷശൈലി

ഒരു കവിയുടെ വ്യക്തിത്വവും അയാളുടെ ശൈലിയുമായി വളരെ ബന്ധമുണ്ട്. അതാണ് വള്ളത്തോളിന്റെയും ആശാന്റെയും ശൈലികൾ പരിശോധിക്കുമ്പോൾ കാണുക.

വെണ്മണി പ്രസ്ഥാനികൾ ഒരുക്കിയ ശൈലിയുടെ തുടർച്ചയാണ് വള്ളത്തോളിന്റെ കാവ്യശൈലി. വലിച്ചുനീട്ടി പാടാൻ സുഖമുള്ള ദ്രാവിഡ വൃത്തങ്ങളാണ് വള്ളത്തോൾ സ്വീകരിച്ചത്. അദ്ദേഹത്തിനു് ശബ്ദസൗകുമാര്യം കൊടുത്തത് ഈ നാടൻ ഗാനാത്മകതയുടെ സൌന്ദര്യമാണ്. നല്ലവണ്ണം മൂപ്പെത്തിട്ടു് മിനുക്കിയതാണ് ശയ്യാഗുണം തികഞ്ഞ ആ കാവ്യശൈലി. അതാണ് ആ കവിതയ്ക്ക് ഇത്രയും രൂപ

സൌഷ്ഠവം കൊടുത്തത്. ആകർഷകമായ ആ ശൈലി പിന്നത്തെ തലമുറയിലെ ശങ്കരക്കുറുപ്പുൾപ്പെടെയുള്ള യുവകവികൾ അനുകരിക്കുകയുണ്ടായി. ആ ശൈലിതന്നെയും സ്വീകരിച്ചുകൊണ്ടാണ് നാലപ്പാടൻ വള്ളത്തോളിന്റെ ഉപഗ്രഹമായത്.

ശബ്ദമധുരിമയുടെ കാര്യത്തിൽ സുശ്ലാഘിതനായ ഈ കവി 'പ്രാണാധിഭർത്രി' എന്നൊരിക്കൽ നായകനെ നായികയെക്കൊണ്ട് വിളിപ്പിച്ച കാര്യം പലരും പറയാറുണ്ട്. എന്തായാലും അയാൾ തിരിഞ്ഞു നിന്ന് ''രണ്ടുവാക്ക്'' പറയാതിരുന്നത് വള്ളത്തോളിനെ ഓർത്താകാം!

ആശാനിലേയ്ക്കു കടക്കുമ്പോൾ ഇവിടെയും സ്ഥിതി വിഭിന്നമായാണ് നാം കാണുക. ചിന്താബന്ധുരവും ഗംഭീരവുമായ ആ കവിതയ്ക്ക് പ്രമേയത്തിനനുരൂപവും അമോഘവുമായ ഒരു കാവ്യശൈലിയാണ് ഉള്ളത്. പ്രൌഢമായ സംസ്കൃതശബ്ദങ്ങളാണ് അദ്ദേഹം തെരഞ്ഞെടുത്തത്. ഇടയ്ക്കിടയ്ക്ക് സംസ്കൃതപദങ്ങൾ ഇടകലർത്തിയുള്ള ആ കവിതാരീതി അത്യന്തം മനോഹരമാണ്. ശക്തിയും പ്രൌഢതയും അനിവാര്യതയും സമ്മിളിതമായി സമ്മേളിക്കുന്ന ആശാന്റെ കാവ്യശൈലി ഭാവസംക്രമണത്തിനും ഗഹനമായ ആശയനിവേദനത്തിനും കരുത്തുറ്റതാണ്. ആശാന്റെ ശൈലിയെക്കുറിച്ച് ഉള്ളൂർ ഇങ്ങനെ പറയുന്നു. “ആശാന്റെ ഓരോ വരിയും സാരസമ്പൂർണ്ണം, ഓരോ പദവും സജീവം; ഓരോ ചിന്തയും വികാരോദ്ദീപകം, ഓരോ കൽപനയും വിദഗ്ദ്ധഹൃദ്യവും' വൈലോപ്പിള്ളി ഇങ്ങനെ പറയുന്നു. 'സൂക്ഷ്മമായ ഭാവനിവേദനത്തിന് മകുടോദാഹരണമാണ് ആശാന്റെ രചനാശിൽപം' തികച്ചും സ്വതന്ത്രവും അനനുകരണീയവുമാണ് ആശാന്റെ കാവ്യശൈലി. ആശാനെ അനുകരിച്ചവർ പരാജയപ്പെടാൻ ഇതാണു കാരണം.

സ്നേഹസങ്കൽപം സ്വാതന്ത്ര്യചിന്ത, ആർഷബോധസംസ്കാരങ്ങൾ, ജീവിതദർശനം, സവിശേഷശൈലി എന്നീ വിഷയങ്ങളെ അടിസ്ഥാനമാക്കി ആശാൻ തൂലികയും വള്ളത്തോൾ തൂലികയും എങ്ങനെ ഉരസുന്നു എന്നു നാം കണ്ടുകഴിഞ്ഞു. മിക്കവാറും ഭാഗങ്ങളിൽ ഉരസാതെ പരസ്പരം പരാങ്മുഖമായി നിൽക്കുന്ന ആ കവിതകളെ ബലമായി പിടിച്ച് ഹൃദയത്തോടടുപ്പിക്കുമ്പോൾ ആശാന്റെ സാന്ദ്രമായ പ്രകാശത്തിൽ വള്ളത്തോളിന്റെ മൃദുവായ കിരണം ചിലേടത്ത് മങ്ങിപ്പോകുന്നതുകാണാം. എന്തായാലും ആശാന്റെയും വള്ളത്തോളിന്റെയും കാവ്യതല്ലജങ്ങളെ ചേർത്തുവച്ച് ചിന്തിക്കുക വളരെ രസകരമായ ഒരനുഭവമാണ്–ഏകോപനത്തേക്കാളേറെ വൈഭിന്യമായ വ്യക്തിത്വങ്ങളായി അവ നിലകൊള്ളുന്നുവെങ്കിലും.

വേണ കൗമ്പിള്ളി

ജീവിതത്തിൽ രണ്ടു പാളിച്ചകളുണ്ടു്. ഒന്നു് കാര്യം നേടിയില്ല എന്നതു് മറ്റൊന്നു് ആ കാര്യം നേടി എന്നുള്ളതു്.

ബർണാർഡ് ഷാ.

മലയാള പത്രപ്രവർത്തനത്തിന്റെ പിതാവെന്ന് വിശേഷിപ്പിക്കപ്പെടുന്ന ശ്രീ. സ്വദേശാഭിമാനി രാമകൃഷ്ണപിള്ള അദ്ദേഹത്തിന്റെ പ്രവർത്തന സാമർത്ഥ്യംകൊണ്ട് ഈ കാലഘട്ടത്തിലെ സമരാദർശനായ ഒരു മഹാത്മാവായി തീർന്നിരിക്കുന്നു. തൂലിക പടവാളാക്കി അധർമ്മത്തിനും അനീതിക്കും അന്യായത്തിനും എതിരായി, അധികാരിവർഗ്ഗത്തിന്റെ മുഖം കറുപ്പിക്കലിനെ തൃണവൽ ഗണിച്ച് പൗരാണിക കേരളത്തിലെ ചാവേർ പടയാളികളെ അനുസ്മരിപ്പിക്കുന്ന രീതിയിൽ ധീരധീരം പോരാടി. രക്തസാക്ഷിത്വം വരിച്ചു അദ്ദേഹം. ഒരു മാതൃകാപത്രപ്രവർത്തകൻ തന്റെ വചനത്തിലും പ്രവർത്തിയിലും എങ്ങനെയൊക്കെയായിരിക്കണമെന്ന്, അദ്ദേഹം സ്വജീവിതത്തിലൂടെ മറ്റുള്ളവർക്ക് കാട്ടിക്കൊടുത്തു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ വചഃപ്രസരത്തിനുമുമ്പിൽ ചെങ്കോലുകളും കിരീടങ്ങളും തെറിച്ചു. അധികാരിവൃന്ദം വിറളി പിടിച്ച് ദിഗന്തങ്ങൾ പ്രകമ്പനം കൊള്ളുമാറ് ഗർജ്ജിച്ചു. ഗർജ്ജനങ്ങൾക്ക് സ്വാതന്ത്ര്യ സ്പന്ദനങ്ങളെ പിടിച്ചുനിറുത്തുവാൻ കെൽപുണ്ടായിരുന്ന ചില കാലഘട്ടങ്ങൾ ചരിത്രത്തിൽ സംഭവിച്ചിട്ടുണ്ട്. അത് അന്നും ആവർത്തിച്ചു.

ശ്രീമാൻ കുമ്പളത്തു ശങ്കുപ്പിള്ളയുടെ മഹനീയ നേതൃത്വത്തിൽ വലിയ ഘോഷയാത്രയോടും സ്വീകരണത്തോടും കൂടി കേരള തലസ്ഥാന നഗരിയിലേക്ക് ആനയിക്കപ്പെട്ടു. അദ്ദേഹത്തിനോടുള്ള ബഹുമാന സൂചകമായി 1958-ലെ കേരള മന്ത്രിസഭയുടെ [illegible] തിരുവനന്തപുരം ഏജീസ് ആഫീസ് കാമ്പൗണ്ടിൽ ശ്രീ സ്വദേശാഭിമാനി രാമകൃഷ്ണപിള്ളയുടെ ഒരു പ്രതിമ സ്ഥാപിക്കുകയുണ്ടായി. അദ്ദേഹത്തിന്റെ സഹധർമ്മിണിയായ ശ്രീമതി ബി. കല്യാണിക്കുട്ടിയമ്മ കൈരളീക്ഷേത്രത്തിലെ ഒരു അമൂല്യ രത്നമാണ്. അതിൽനിന്ന് വിജൃംഭിതമായ ഒരു അപൂർവ്വ തേജോപ്രസരമാണ് 'വ്യാഴവട്ട സ്മരണകൾ'. ശ്രീ സ്വദേശാഭിമാനി രാമകൃഷ്ണപിള്ളയുടെ പല വ്യക്തി വൈശിഷ്ട്യങ്ങളും ഇതിലുടനീളം പ്രതിഫലിച്ചുകാണാം.

അന്നത്തെ സർക്കാരിന്റെ ഉരുക്കു മുഷ്ടികൾ ശ്രീരാമകൃഷ്ണപിള്ളക്ക് എതിരെ തിരിച്ചുവിട്ടത്, തന്റെ പത്രത്തിലൂടെ പ്രസിദ്ധീകൃതമായ ചില മുഖപ്രസംഗങ്ങളാണ്. 'ദുഷ്കൃതിക്രമങ്ങൾ, ഗർഹ്യമായ നടത്ത, കൈക്കൂലി ദിവാന്റെ വിക്രിയകൾ, സ്വരാജ്യകൃതി, തിരുവിതാംകൂറിലെ അഴിമതികൾ, ഗ്രസ്തം' എന്നിവയാണ് അവയിൽ ചിലത്.

'ഒരു നിഷ്കാസനത്തിന്റെ കഥ'

ആറേഴു ദശകം മുമ്പുള്ള പത്ര പ്രവർത്തന ശൈലിയും പുരോഗതിയുടെ അത്യുന്നത നിലയിൽ വിരാജിക്കുന്നെന്ന് വിശ്വസിക്കുന്ന ഇന്നത്തെ ശൈലിയും തമ്മിൽ തുലനം ചെയ്തു പഠിക്കുക തികച്ചും രസാവഹമാണ്. മൂല്യം ബോധമില്ലാത്ത പത്രപ്രവർത്തകർ ഈ രംഗത്തെ ഒരു വ്യഭിചാര തെരുവാക്കുവാൻ ശ്രമിക്കുമ്പോൾ, ആത്മാർത്ഥതയും സത്യസന്ധതയും ഉള്ള ചുരുക്കം പേരെങ്കിലും 'വാട്ടർഗേറ്റു'കൾ പുറത്തുകൊണ്ടുവരുവാൻ ശ്രമിക്കാറുണ്ട്.

ഭരണാധികാരികളുടെ ദുർചെയ്തികളെ വിമർശിച്ചതിന് 1910 സെപ്റ്റംബർ 26-ാം തീയതി അന്നത്തെ തിരുവതാംകൂർ മഹാരാജാവ് ശ്രീ സ്വദേശാഭിമാനി രാമകൃഷ്ണപിള്ളയെ നാടുകടത്തുന്നതിന് വിധിച്ചു. ശേഷകാലം മദ്രാസിലും കണ്ണൂരുമായി അദ്ദേഹം കഴിച്ചുകൂട്ടി. നാലുദശാബ്ദങ്ങൾക്കുശേഷം നശിച്ചുനാറിയ ഏകാധിപത്യം നാമാവശേഷമായപ്പോൾ പയ്യാമ്പലത്ത് കടപ്പുറത്ത് അന്ത്യവിശ്രമം കൊണ്ടിരുന്ന ശ്രീരാമകൃഷ്ണപിള്ളയുടെ ഭൗതികാവശിഷ്ടം

ഇതിൽ 'ഗർഹ്യമായ നടത്ത'യിലൂടെ അദ്ദേഹം നടത്തിയ ചില ആഗ്നേയ ശസ്ത്രപ്രയോഗങ്ങളാണ് ശ്രീ രാമകൃഷ്ണപിള്ളയുടെ നാടുകടത്തലിന് ഹേതുവായി തീർന്നത്. ആ മുഖപ്രസംഗത്തിന്റെ തിരുവനന്തപുരം ആർക്കിയോളജിക്കൽ മ്യൂസിയത്തിൽ നിന്നു ലഭിച്ച ഒരു ശരിപ്പകർപ്പ് താഴെക്കൊടുക്കുന്നു.

'ഗർഹ്യമായ നടത്ത'

ദിവാൻ മി. പി. രാജഗോപാലാചാരി തിരുവിതാംകൂർ സംസ്ഥാനത്തിൽ മന്ത്രിസ്ഥാനം കൈയേറ്റതിന്റെ ശേഷമായി ഈ നാട്ടിലെ സദാചാര ബോധത്തിനു മുമ്പ് യാതൊരു ദിവാൻജിയുടെയും കാലത്ത് ഉണ്ടായിട്ടില്ലാത്ത വിധത്തിൽ വൈകല്യം തട്ടീട്ടുണ്ടെന്ന് ഞങ്ങൾ ഒന്നിലധികം പ്രാവശ്യം പറഞ്ഞിട്ടുണ്ട്. ഇങ്ങനെ പറയേണ്ടിവന്ന സന്ദർഭങ്ങളൊക്കെയും മി. ആചാരിയുടെ നടത്തയെക്കുറിച്ച് ബഹുജനങ്ങൾക്ക് ദോഷമുണ്ടാകത്തക്കവണ്ണം അദ്ദേഹം സദാചാരത്തിൽ നിന്നും വ്യതിയാനം ചെയ്തതുനിമിത്തം ജനങ്ങൾ ക്രുദ്ധിച്ചുവശായ സന്ദർഭങ്ങളായിരുന്നു. എന്നു

വായനക്കാരിൽ പലരും അറിഞ്ഞിരിക്കാൻ ഇടയില്ല. ഒരു നാട്ടിലെ മന്ത്രി സാധാരണ സർക്കാരുദ്യോഗസ്ഥന്മാരേക്കാൾ തുലോം ഉയർന്ന മാതൃകാസ്ഥാനമന്ത്രിമാർ ജനങ്ങൾക്കു കണ്ടുപഠിക്കേണ്ട ഉത്തമഗുണങ്ങളോടു കൂടിയവരായിരിക്കേണ്ടതാണെന്നും ഈ ഗുണങ്ങളിൽ മുഖ്യമായത് മന്ത്രിമാരുടെ നടത്തയാണെന്നും ഗ്ലാഡ്സ്റ്റൻ മുതലായ മഹാന്മാരുടെ ജീവിത വൃത്തിയെയും ഇംഗ്ലീഷ് ജനതയുടെ അഭിപ്രായ ഗതികളെയും ഉദാഹരിച്ചുകൊണ്ട് ഞങ്ങൾ ഇതിനുമുമ്പ് പ്രസംഗിച്ചിട്ടുണ്ട്. അക്കാലങ്ങളിൽ മിസ്റ്റർ ആചാരിയുടെ നടത്തയെ സാധൂകരിക്കുന്നതിന് പത്രധർമ്മപ്പെട്ടി വിദ്യകളിൽ നിപുണന്മാരായ ചില സഹജീവികൾ മുന്നോട്ടു ചാടിവന്നു. മി. ആചാരിയുടെ ന്യൂനതകൾ അദ്ദേഹം ഒരു മനുഷ്യനായിട്ടു മാത്രം വന്നിട്ടുള്ള ന്യൂനതകളാണെന്നും മറ്റും വ്യാഖ്യാനം ചെയ്തിരിക്കുന്നു. ഇത്തരം ഒരു വ്യാഖ്യാതാവായിരുന്ന കോട്ടയത്തെ 'മലയാളമനോരമ'യുടെ ഈ 'മനുഷ്യനെ' മറ്റു മനുഷ്യരുടെ കൂട്ടത്തിൽ നിറുത്താതെ, മന്ത്രിസ്ഥാനത്തു പിടിച്ചിരുത്തിയത്. സാധാരണ മനുഷ്യരെക്കാൾ ഉയർന്ന നിലയിൽ നടക്കേണ്ടതിനു ചുമതലപ്പെട്ട ഒരു ജോലിയെ നിർവഹിക്കുവാൻ പരീക്ഷാ ബിരുദ യോഗ്യതകൊണ്ടും മറ്റും മി. ആചാരി അർഹതയുണ്ടായിരിക്കുമെന്നും കരുതിട്ടായിരിക്കണമെന്ന് സമ്മതിക്കാതെ കഴിയില്ല. എന്നാൽ മലയാളമനോരമയുടെ ഈ 'മനുഷ്യൻ' മനുഷ്യർക്ക് ഈശ്വരനാൽ ദത്തമായിട്ടുള്ള ആത്മനിയന്ത്രണശക്തിയെയും ആത്മജ്ഞാനത്തെയും ആത്മാഭിമാനത്തെയും വെടിഞ്ഞ് കേവലം മൃഗങ്ങൾക്ക് ഉചിതങ്ങളായ ആവേശങ്ങൾക്ക് അടിമപ്പെട്ട് അസാമാന്യ ചേഷ്ടകളെ കാണിക്കുന്നു എന്നുവന്നാൽ, അങ്ങനെയുള്ള ഒരു 'മനുഷ്യന്റെ' ന്യൂനതയെ വ്യാഖ്യാനിക്കുന്നതിന് 'മലയാള മനോരമക്കു' ലജ്ജയില്ലായ്മ ഉണ്ടായിരിക്കുമെങ്കിലും, സദ് സാമാന്യബുദ്ധിയുള്ള ആരും അതിനെ സഹിക്കയില്ലയെന്നത് നിസ്സംശയം തന്നെയാണ്. മി. ആചാരി തന്റെ നിലയെയും, തന്റെ വിദ്യാഭ്യാസ ഗുണത്തെയും, താൻ ഒരു ധർമ്മരാജ്യത്തിന്റെ വിശ്വസ്ത ഭൃത്യനായി തീർന്നിരിക്കുന്നതിനാൽ ആ രാജ്യത്തിന്റെ പേരിലുണ്ടായിരിക്കേണ്ട ബഹുമാനത്തെയും മറന്ന്, സാധാരണ മനുഷ്യരിൽ അധമന്മാർ കൂടിയും ചെയ്യാൻ അറയ്ക്കുന്ന പ്രവൃത്തികളെ ധാർഷ്ട്യത്തോടുകൂടി ചെയ്യാൻ ഒരുമ്പെട്ടിരിക്കുന്നത് 'മലയാള മനോരമ'യെ പോലുള്ള വ്യാഖ്യാതാക്കന്മാരാൽ ആദരിക്കപ്പെടുമായിരിക്കുമെങ്കിലും തിരുവിതാംകൂറിലെ പൊതുജനങ്ങളുടെ ഇടയിൽ സൽക്കരിക്കപ്പെടുന്നതല്ലെന്നു ഞങ്ങൾക്ക് വിശ്വാസമുണ്ട്. സർക്കാരുദ്യോഗസ്ഥന്മാരുടെ ഉദ്യോഗസംബന്ധമായ നടപടികളെ ഞങ്ങൾ പലപ്പോഴും, കുറെയേറെ പരുഷസ്വരത്തിലാണെന്നു വരുകിലും, പറയാറുണ്ടെന്നുന്നാലും അവരിൽ ചിലരുടെ ദുർന്നടത്തകളിൽ പ്രസ്താവത്തിൽ മര്യാദഭേദമായി തോന്നുന്നവയെ, വെട്ടിത്തുറന്ന് പറയാൻ ഞങ്ങൾ ഒരുങ്ങിട്ടില്ല. മി. ആചാരിയെ സംബന്ധിച്ചും ഇങ്ങനെ തന്നെയാണ് ഞങ്ങൾ ആചരിച്ചിട്ടുള്ളതെങ്കിലും അദ്ദേഹത്തിന്റെ നടത്തകൾ ഞങ്ങളെ ആ നയത്തിൽ നിന്നും വഴിഞ്ഞുപോവാൻ പലപ്പോഴും പ്രേരിപ്പിക്കാറുമുണ്ട്. മി. ആചാരി സഞ്ചരിച്ചുപോകുന്ന സ്ഥലങ്ങളിൽനിന്ന് അദ്ദേഹത്തിന്റെ നടത്തയെക്കുറിച്ച് വളരെ നിന്ദ്യമായ വർത്തമാനങ്ങളാണ് ഇളകിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നതെന്നു ഈ നാട്ടിലെ പത്രപ്രവർത്തകന്മാർക്കൊക്കെ അറിവുണ്ടായിരിക്കാനിടയുണ്ട്. വിശേഷിച്ചും, അദ്ദേഹത്തിന്റെ വ്യാഖ്യാതാവായ 'മലയാളമനോരമ'യുടെ ദേശത്തുള്ളവർ മി. ആചാരിയുടെ ഈ ചാപലത്തെപ്പറ്റി അത്യുച്ചത്തിൽ അപഹസിച്ചു പലേ കഥകൾ ഞങ്ങളോടു പറഞ്ഞിട്ടുണ്ട്. ഈ അപഹസിക്കപ്പെട്ട ചാപലം എന്തായിരിക്കും എന്ന് വായനക്കാർ ചിലർ പക്ഷേ മി. ആചാരിയുടെ വ്യാഖ്യാതാക്കന്മാരുകൂടിയും ചോദിക്കുമായിരിക്കും. അത് ഇവിടെ നടപ്പുള്ള കൈക്കൂലിയല്ല, അധികാരപ്രമത്തതയുമല്ല; സാധുമർദ്ദനവുമല്ല; ഈ നാട്ടിൽ ചിലർ ഒരു ജന്മവാസന വൃത്തിയായി ആചരിക്കുന്ന വേശ്യാലോലതയാകുന്നു. ഞങ്ങളുടെ പ്രസ്താവം മി. ആചാരിയുടെയും അദ്ദേഹത്തിന്റെ സ്തുതിപാഠകന്മാരുടെയും ഹൃദയത്തിൽ അസ്വസ്ഥതയെ ഉളവാക്കിയതായി തോന്നിയേക്കാം. ഈ സത്യപ്രസ്താവങ്ങൾ മര്യാദഭേദങ്ങളുമായാൽ ഇവയെ പറയുവാൻ മി. ആചാരി ഒരു പ്രേരകനും കാരണക്കാരനുമാകാം. തന്റെ ദുർന്നടത്തകളെയും ദുർന്നയങ്ങളെയും കുറിച്ചുള്ള അഭിപ്രായങ്ങളെ വെളിപ്പെടുത്തുന്ന പത്രങ്ങളെ നശിപ്പിച്ചേക്കാം. ഇവിടെ പത്രങ്ങളെ തകർത്തു കളയിപ്പിക്കാൻ പ്രയത്നം ഏർപ്പെടുത്തുകയായിരിക്കാം. തുർക്കിയിലെ സുൽത്താൻ ഹമീദിനെപ്പോലെ സ്വാതന്ത്ര്യാഭിപ്രായ പ്രകടന മാർഗ്ഗങ്ങളെ ഒക്കെ നിരോധിച്ചേക്കാം. പക്ഷേ, അല്പ നിശ്ചയമായ 'സാധുശബ്ദമാനി'കളെയും തന്റെ ശിക്ഷണത്തിനായൊക്കെ ഈ പത്രങ്ങളെ ഞങ്ങൾ നിശ്ശേഷം വിധിക്കുന്നില്ല. ഇവയെ ഞങ്ങൾ സസന്തോഷം സൽക്കരിക്കുന്നു. ഈ ആപത്തുകളൊക്കെ ഞങ്ങൾക്ക് വരണമെന്ന് ശ്രമിച്ചിട്ടോ, മി. ആചാരിയുടെ സേവകന്മാരാൽ, കുറെ സഹകാരികൾ ഉണ്ടാകുമെന്നു കരുതട്ടെ, മി. ആചാരിയുടെ മന്ത്രിസ്ഥാന വ്യഭിചാരത്തെ

പ്പററി ജനതതിയുടെ രോഷത്തെ പ്രസ്താവിക്കാതെ മൌനം ഭജിക്കുവാൻ ഞങ്ങൾ വിചാരിക്കുന്നില്ല. ഈ ധാരവിരോധിയായ സാഹസത്തോട് കൂടികൂട്ടു നിൽക്കുന്നതിനേക്കാൾ, അധർമ്മചാരിയായ അധികൃതർ ഞങ്ങളെ എതിർത്തു നിൽക്കുന്നതിൽ ക്ഷതിയുണ്ടാകുന്നതാണ് ഉത്തമം. ഇത്തരം ഒരു ക്ഷതിയെ ധൈര്യത്തോടെ അനുഭവിക്കുവാൻ ഞങ്ങൾ തയ്യാറാണ്. പൊതുജന സമുദായത്തിൽ അസന്മാർഗ്ഗ ബീജങ്ങളെ വ്യാപിപ്പിക്കുന്ന ഒരു മന്ത്രിയുടെ കുചേഷ്ടിതങ്ങളെക്കുറിച്ച് പൊതുജനങ്ങൾക്കുള്ള നീരസത്തെ പറവാനല്ലെങ്കിൽ പൊതുജനപ്രതിനിധി സ്ഥാനത്തിൽ ഒരു വർത്തമാനപത്രം ജീവിച്ചിട്ടു യാതൊരു കാര്യവുമില്ല. മി. ആചാരിയുടെ സന്മാർഗ്ഗവ്യഭിചാരപാതങ്ങളെ ലേഖനം ചെയ്യുവാൻ തക്കവണ്ണം മനോസ്ഥൈര്യരായവർ അങ്ങനെ ചെയ്തുകൊള്ളട്ടെ. ഞങ്ങൾക്ക് മി. ആചാരിയുടെ നടത്തയെപ്പററി അമർഷമുണ്ടെങ്കിൽ, ആ അമർഷം ബഹുജനങ്ങളുടേതും ന്യായവും മാത്രമാകുന്നു. മി. ആചാരിയുടെ നടത്തയെപ്പററി അനേകം അപവാദങ്ങൾ ഈ നഗരത്തിൽ തന്നെ ഇടക്കിടെ ചെവിക്കല്ലിൽ തറക്കുന്നില്ലയോ? മി. ആചാരിയുടെ നടപടിരീതിയിൽ അമർഷം തോന്നിയ ഒരു ഉദ്യോഗസ്ഥൻ മദ്രാസ്സിലെ പത്രാധിപർക്ക് എഴുതെഴുതി മി. ആചാരിക്ക് ബോധം വരുത്തേണ്ടിവന്നില്ലയോ? മററുപല അപവാദങ്ങൾ ജനങ്ങൾ കേട്ടിട്ടുള്ളതല്ലയോ? ഇതിനെപ്പററി മി. ആചാരിക്ക് ചിലർ നേരിട്ടുതന്നെ അയച്ചിട്ടുള്ള കത്തുകൾ അദ്ദേഹത്തിനു കിട്ടീട്ടില്ലയോ? വടശ്ശേരി അമ്മവീട്ടിൽ കല്യാണത്തിന് മി. ആചാരി ദേവദാസിയുടെ മുന്നിൽ ചാപല്യങ്ങൾ കാട്ടിയതും ജനങ്ങൾ കണ്ടിരുന്നില്ലയോ? ആ കല്യാണത്തിനേൽ വിചാരത്തിനെന്നും പറഞ്ഞു മാന്യമായ വിധത്തിൽ ദേഹം മറക്കാതെ ആ കല്യാണവീട്ടിലെ അന്തഃപുരത്തിൽ കിടന്നുറങ്ങുവാൻ തോന്നിയ മനസ്സിന്റെ നികൃഷ്ടതയും ജനങ്ങൾ ഗ്രഹിച്ചിട്ടില്ലയോ? മി. ആചാരിയെ പ്രസാദിപ്പിക്കുവാനായി ചില അധമ ജനങ്ങൾ വേശ്യകളെ സംഭരിക്കുമാറുള്ളതും പ്രസിദ്ധമല്ലയോ? തന്റെ കാമചാരിതയെ അനുകൂലിക്കാൻ മനസ്സില്ലാത്ത ചില കീഴ്ജീവനക്കാർക്കും ദോഷം സംഭവിച്ചിട്ടുള്ളതും ജനങ്ങൾ അറിഞ്ഞില്ലയോ? അല്ലെങ്കിൽ തന്നെ മി. ആചാരി കച്ചേരിചെയ്യുന്ന ഹജൂരാപ്പീസ്മുറിയിൽ നിഷ്ക്കഷീനനായി ഒരു പാവുമുണ്ടും ബനിയനും ധരിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുമാറുള്ളതുകൊണ്ട് അദ്ദേഹത്തിന്റെ അടുക്കൽ ചെല്ലേണ്ടിവന്ന കീഴുദ്യോഗസ്ഥന്മാരും വക്കീലന്മാരും കക്ഷികളും ലജ്ജിച്ചു മുഖം താഴ്ത്തി പോയിട്ടില്ലയോ?

എത്രയോ പരിപാവനമായ ദിവാന്റെ ആസ്ഥാനം തുടങ്ങി സ്വകാര്യനിലവരെ, ആഭാസമായ വിധത്തിൽ ആചരിച്ചുവരുന്ന മിസ്റ്റർ ആചാരി ഇക്കഴിഞ്ഞ വെള്ളിയാഴ്ചനാളിൽ കോട്ടയ്ക്കകം പെൺപാഠശാലാ കെട്ടിടത്തിന്റെ മുകൾത്തട്ടിൽ അഭിനയിച്ച പേക്കൂത്തുകൾ എന്തായിരുന്നു? അതിനെക്കുറിച്ചു ചിന്തിക്കുമ്പോൾ തന്നെ ഒരുവന്റെ രക്തപരിവാഹം വെട്ടിത്തിളച്ചു മറിയുന്നതാണ്. ജൂബിലി പ്രമാണിച്ച് മഹാരാജാവ് തിരുമനസ്സിലെ തിരുമുമ്പിൽ ചെന്ന് വന്ദിപ്പാനായി വിദ്യാർത്ഥികൾ ആയിരമായിരംപേർ ചേർന്ന ഒരു സംഘം, തെക്കേ തെരുവ് കൊട്ടാരത്തിൻ മുമ്പിൽ ഘോഷയാത്രയായി ചെന്നപ്പോൾ, മി. ആചാരി എവിടെയായിരുന്നു നിന്നിരുന്നത്? മററുദ്യോഗസ്ഥന്മാർ എവിടെ നിന്നിരുന്നു? ആ മററുദ്യോഗസ്ഥന്മാർ തിരുമനസ്സിനെ ബഹുമാനിച്ചും തങ്ങളുടെ രാജ്യത്തിന്റെ കീർത്തിയെ കരുതിയും തിരുമനസ്സിലെ കല്പനകളെ ശ്രവിപ്പിനായി നിന്നപ്പോൾ മിസ്റ്റർ ആചാരിയോ? മാന്യസ്ത്രീജനങ്ങൾക്കായി പ്രത്യേകം ഒഴിപ്പിച്ചിട്ടിരുന്നതും അതനുസരിച്ച് അനേകം ഘോഷാസ്ത്രീജനങ്ങൾ തിങ്ങിനിന്നിരുന്നതുമായ പെൺപാഠശാലയുടെ മുകളിൽ സ്ത്രീജനങ്ങളുടെ മനോവ്യഥയെ അഗണ്യമാക്കിക്കൊണ്ട് കടന്നുചെന്ന് നിൽക്കയായിരുന്നില്ലയോ! ശ്രീകൃഷ്ണനെപ്പോലെ താനും ഒരു ഗോപാലനാണെന്ന് ഉദാഹരിപ്പാൻ വേണ്ടി 'വാണിയൻ കെട്ടി' നിന്നതായിരിക്കുമോ? എന്തുതന്നെയായാലും മിസ്റ്റർ ആചാരിയുടെ നടത്ത തീരെ ഗർഹണീയവും സദാചാരബോധത്തിനു് വിപരീതവുമായിരുന്നു.

ആ പാഠശാലയിൽ നിന്നിരുന്ന സ്ത്രീജനങ്ങൾ മി. ആചാരിയുടെ ആളുകളല്ലായിരുന്ന സ്ഥിതിക്കും മിസ്റ്റർ ആചാരിക്ക് അവിടെ പോയി നിൽക്കേണ്ട സർക്കാരാവശ്യമോ തൽക്കാലം ആചാരത്തിനാലാവശ്യമോ ഇല്ലാതിരുന്ന സ്ഥിതിക്കും, തിരുമനസ്സിലെ സമീപത്തുണ്ടായിരിക്കേണ്ട കടമ ഉണ്ടായിരുന്ന സ്ഥിതിക്കും മിസ്റ്റർ ആചാരിയുടെ നടത്തയെ ഒരു പ്രകാരത്തിലും സാധൂകരിപ്പാൻ വഴികാണുന്നില്ല.

മഹാരാജാവ് തിരുമനസ്സുകൊണ്ട് അവിടുത്തെ മന്ത്രിയുടെ ഈ വിധത്തിലുള്ള ആഭാസപ്രവൃത്തികളെ അറിഞ്ഞില്ലായിരിക്കുമോ? സ്ത്രീജനങ്ങളെ ബഹുമാനിക്കേണ്ടത് എല്ലാ പരിഷ്കൃത രാജ്യങ്ങളിലെയും സന്മാർഗ്ഗ മുറകളിലൊന്നാണ്. ആ മുറ തിരുവിതാംകൂറിൽ ആവശ്യമില്ലെന്ന് ഞങ്ങൾ വിചാരിക്കുന്നില്ല. ആ മുറയെ ഒരു മന്ത്രിക്ക് നിർബന്ധമായി

ഉല്ലംഘിക്കാമെന്നും ഞങ്ങൾ വിശ്വസിക്കുന്നില്ല. ആ മുറയെ അനേകായിരം ജനങ്ങൾ കൂടിയിരിക്കുന്ന സന്ദർഭത്തിൽ മിസ്റ്റർ ആചാരിക്കു് കുരങ്ങിന്റെ കൈയിൽ കിട്ടിയ പൂമാലയെപ്പോലെ നശിപ്പിക്കാനവകാശമുണ്ടെന്നും ഞങ്ങൾ വിശ്വസിക്കുന്നില്ല. രാജ്യകാര്യസംബന്ധമായി ഞങ്ങൾക്ക് എന്തുതന്നെ അഭിപ്രായമായിരുന്നുകൊള്ളട്ടെ. എന്നാലും ആ സ്ത്രീജനങ്ങൾ സ്ത്രീവർഗ്ഗത്തിലുള്ളവർ ആകുന്നു. അവർ പബ്ലിക്കിൽ ഇറങ്ങുമ്പോൾ അവർക്കു് സ്ത്രീവർഗ്ഗത്തിന്റെ നേർക്ക് മനുഷ്യർ ചെയ്യേണ്ട ആദരങ്ങൾ കടപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. അവർ ഒരു പബ്ലിക്കു് ഉത്സവത്തെ കണ്ടുനിൽക്കുമ്പോൾ, അവരുടെ എതിരെ അവരെ തുറിച്ചുനോക്കിക്കൊണ്ടും, അവരെപ്പോലെ സ്ത്രീവർഗ്ഗസാധാരണമായ ആദരത്തെ അർഹിക്കുന്ന മറ്റു ജനങ്ങളെ അസഹ്യപ്പെടുത്തിയും നിന്ന മിസ്റ്റർ ആചാരിയുടെ നടത്ത തീരെ ക്ഷന്തവ്യമല്ല. നാടുനീങ്ങിയ വിശ്വവിഖ്യാതമായ വിശാഖം തിരുനാൾ തിരുമനസ്സുകൊണ്ട് ദേശസഞ്ചാരം കഴിഞ്ഞു മടങ്ങി എഴുന്നള്ളിയ ഒരു സന്ദർഭത്തിൽ തിരുമനസ്സിലെ പള്ളിബോട്ടടുത്ത ചാക്കയിൽ കടവിലും, പിന്നീട് വലിയ കൊട്ടാര വാതുക്കലും കുറെ ബാലികകളെക്കൊണ്ടുപോയി പാടിച്ച ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാരെ അവിടുന്ന് കഠിനമായി അധിക്ഷേപിച്ചിരുന്നുഎന്നു ഞങ്ങൾ കേട്ടിട്ടുണ്ട്. വിശാഖം തിരുമനസ്സ് കൊണ്ട് ആയിരുന്നു എങ്കിൽ മിസ്റ്റർ ആചാരിയുടെ ഇന്നത്തെ കുറ്റത്തിന് തിരുമനസ്സിലെ കുതിരക്കാരന്റെ കവഞ്ചികൊണ്ട് ഈ മന്ത്രിസ്ഥാന വ്യഭിചാരിയുടെ തൊലിപൊളിച്ചുവിടുമായിരുന്നു എന്നുള്ളതിൽ ഞങ്ങൾക്കു് സന്ദേഹമില്ല.

ഈ സത്യാധിഷ്ഠിതമായ മുഖപ്രസംഗത്തിനു് ഒരു രാജകീയ വിളംബരത്തിലൂടെയാണ് മറുപടികൊടുത്തത്. അതിതാണ്:-

ശ്രീ പത്മനാഭദാസ വഞ്ചിപാല സർരാമവർമ്മ കുലശേഖര കിരീടപതി മന്നെ സുൽത്താൻ മഹാരാജ രാജ രാമരാജ ബഹദൂർ ഷംഷേർ ജംഗ, നൈറ്റ് ഗ്രാന്റ് കമാണ്ടർ ആഫ് ദി മോസ്റ്റ് എക്സാൾടഡ് ആർഡർ ആഫ് ദി സ്റ്റാർ ഓഫ് ഇന്ത്യ, നൈറ്റ് ഗ്രാന്റ് കമാന്റർ ആഫ് ദി മോസ്റ്റ് എമിനന്റ് ആർഡർ ഓഫ് ദി ഇന്ത്യൻ എമ്പയർ എഫ്. എം. യും എം. ആർ. എ. എസ്. അഫീസർ ഡി ലാ ഇൻസ്റ്റ്രക്ഷൻ പബ്ലിക് മഹാരാജ അവർകൾ സകലമാന പേർക്കും പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തുന്ന വിളമ്പരം.

തിരുവനന്തപുരത്തുനിന്നും പ്രസിദ്ധം ചെയ്യുന്ന സ്വദേശാഭിമാനി എന്ന വർത്തമാന പത്രത്തെ അമർച്ച ചെയ്യുന്നതും ആ പത്രത്തിന്റെ മാനേജിംഗ് പ്രൊപ്രൈറ്ററും എഡിറ്ററുമായ കെ. രാമകൃഷ്ണപിള്ളയെ നമ്മുടെ നാട്ടിൽനിന്നും നീക്കം ചെയ്യുന്നതും പൊതുജനരക്ഷണത്തിനു ആവശ്യമെന്ന് നമുക്കു് ബോധ്യപ്പെട്ടിരിക്കുന്നതിനാൽ, മേൽപറഞ്ഞ കെ. രാമകൃഷ്ണപിള്ളയെ ഉടനെ അറസ്റ്റ് ചെയ്ത് നമ്മുടെ സംസ്ഥാനത്തിന്റെ അതിർത്തിക്കു് പുറത്താക്കുകയും നാം വേറെ വിധം ആജ്ഞാപിക്കുന്നതുവരെക്കും മേൽപറഞ്ഞ കെ. രാമകൃഷ്ണപിള്ള നമ്മുടെ സംസ്ഥാനത്തിൽ തിരികെ വരികയോ പ്രവേശിക്കുകയോ ചെയ്യുന്നതിനെ വിരോധിക്കയും ചെയ്യണമെന്ന് നാം ഇതിനാൽ ആജ്ഞാപിക്കുന്നു. യാതൊരു സ്ഥലത്തും കാണപ്പെടുന്ന 'സ്വദേശാഭിമാനി' എന്ന വർത്തമാന പത്രത്തിന്റെ എല്ലാ പ്രതികളും, മേൽ പറഞ്ഞ 'സ്വദേശാഭിമാനി'എന്ന വർത്തമാന പത്രം അച്ചടിച്ചുവരുന്ന അച്ചടിയന്ത്രവും അതിന്റെ അനുസാരികളും അതിനെ സംബന്ധിച്ച മറ്റു വസ്തുക്കളും നമ്മുടെ ഗവ: ലേക്ക് കണ്ടുകെട്ടി എടുക്കപ്പെടണമെന്നും നാം ആജ്ഞാപിക്കുന്നു. മേൽ അടങ്ങിയ നമ്മുടെ ആജ്ഞകളെ അനുസരിച്ചോ ആസ്പദമാക്കിയോ അപ്രകാരമെന്നു ഗണിച്ചോ ചെയ്യപ്പെടുന്ന യാതൊരു പ്രവൃത്തിയെയും സംബന്ധിച്ച് നമ്മുടെ ഗവണ്മെന്റിന്റെയോ നമ്മുടെ ഗവർമെന്റിലെ യാതൊരു ഉദ്യോഗസ്ഥന്റെയോ പേരിൽ സിവിലായോ ക്രിമിനലായോ യാതൊരു വ്യവഹാരത്തിനോ ഇടയില്ലാത്തതാകുന്നു എന്നുകൂടി നാം ആജ്ഞാപിക്കുന്നു.

എന്നു്,

1910-ാം വർഷം സെപ്റ്റംബർ
മാസം 26-ാം തീയതിക്ക് 1086-
മാണ്ട് കന്നിമാസം 10-ാംതീയതി

ഈ ലേഖനത്തിലൂടെ ഒരു വസ്തുത നമുക്കു് വ്യക്തമായി മനസ്സിലാക്കാം. ശ്രീ രാമകൃഷ്ണപിള്ള ഒരു പനച്ചിക്കൊള്ളിപോലെ പുകഞ്ഞു കത്താനല്ല, പ്രത്യുത തെള്ളിപ്പൊടിപോലെ പ്രഭാപൂരണി പകർന്നു് ആളികത്തുവാനാണ് ശ്രമിച്ചത്. അദ്ദേഹത്തിന്റെ സ്വധർമ്മത്തോടുള്ള ആത്മാർത്ഥതയുടെ ശതാംശമെങ്കിലും ഇന്നത്തെ പത്രപ്രവർത്തകരിൽ അവശേഷിച്ചിരുന്നെങ്കിൽ എന്തെന്തു ഇതിഹാസം സംഭവിച്ചിരുന്നേനെ! ഈ ലേഖനം ഒരു താരതമ്യ പഠനത്തിന് ഉപകരിച്ചാൽ അതിൽപരം കൃതാർത്ഥത ഈ ലേഖകനില്ല.

എ. പി. ശിവദാസൻ

ഭാരതം ചലിക്കുന്നു

ഇന്ത്യയിലെ ദേശീയ അടിയന്തിരാവസ്ഥ ഒന്നാം വാർഷികത്തെ സമീപിക്കയാണ്. രാഷ്ട്രം ആഭ്യന്തരക്കുഴപ്പങ്ങളിൽ അകപ്പെടുകയും രാജ്യത്തിന്റെ സ്വാതന്ത്ര്യവും സുരക്ഷിതത്വവും അപകടത്തിലാക്കുകയും അച്ചടക്ക രാഹിത്യവും അനൈക്യവും എങ്ങും തല പൊക്കുകയും ചെയ്തപ്പോൾ ഗവർമെന്റ് ആഭ്യന്തരാടിയന്തിരാവസ്ഥ പ്രഖ്യാപനം ചെയ്തു. പണപ്പെരുപ്പവും വിലക്കയറ്റവും തടയാനും, ഉൽപാദന വർദ്ധന കൈവരിക്കാനും, അച്ചടക്കം പുനഃസ്ഥാപിക്കാനും നാം ശ്രമിച്ചു. സ്വതന്ത്ര ഭാരതത്തിന്റെ ദേശീയ പുനർനിർമ്മാണത്തിനുവേണ്ടിയുള്ള ആവേശകരമായ തീർത്ഥാടനം നാം ആരംഭിച്ചു.

അടിയന്തിരാവസ്ഥയുടെ നേട്ടങ്ങളേയും കോട്ടങ്ങളേയും അപഗ്രഥിച്ചറിയുന്നതിനുമുമ്പായി ഈ അവസ്ഥയിലേക്കു ഈ രാജ്യത്തെ നയിച്ച സംഭവവികാസങ്ങളിലേക്കു എത്തിനോക്കുക ഉചിതമായിരിക്കും.

അടിയന്തിരാവസ്ഥ എന്തുകൊണ്ട് ?

സുദീർഘവും ത്യാഗനിർഭരവുമായ ഒരു സ്വാതന്ത്ര്യസമരത്തിനുശേഷം നമ്മുടെ രാജ്യം വെള്ളക്കാരിൽ നിന്ന് സ്വാതന്ത്ര്യം നേടി. പക്ഷേ, നമ്മുടെ എല്ലാ കണക്കുകൂട്ടലുകളേയും തെറ്റിച്ചുകൊണ്ട് മഹാത്മാക്കളുടെ സ്വപ്നങ്ങളെ കാറ്റിൽ പറത്തിക്കൊണ്ട് നമുക്കു കിട്ടിയ സ്വാതന്ത്ര്യം നാം ദുരുപയോഗിച്ചു. എന്തും ചെയ്യാനുള്ള അവകാശമായി നാം സ്വാതന്ത്ര്യത്തെക്കരുതി. ഇതു അരാജകത്വത്തിനു വഴിയൊരുക്കി. അവകാശങ്ങളെക്കുറിച്ചുമാത്രം നാം ചിന്തിച്ചു. ചുമതലകളെ വിസ്മരിച്ചു. വ്യവസായ ശാലകളിലും ജനാധിപത്യ സ്ഥാപനങ്ങളിലും വിദ്യാഭ്യാസരംഗത്തും എല്ലാം അരാജകത്വം നടമാടി. ഉൽപാദനം തടയപ്പെട്ടു. പട്ടിണി വർദ്ധിച്ചു. ദേശീയ പുരോഗതി ഇല്ലാതായി. വെളുത്ത നിറമുള്ള ബ്രിട്ടീഷുകാരന്റെ ചൂഷണം നിലച്ചപ്പോൾ തവിട്ട് നിറമുള്ള ഇന്ത്യൻ ചൂഷകവൃന്ദം ഉയർന്നു വന്നു. കള്ളക്കടത്ത്, കരിഞ്ചന്ത, നികുതി വെട്ടിപ്പ്, കള്ളനോട്ടടി മുതലായ സാമൂഹ്യദ്രോഹങ്ങൾ നമ്മുടെ സമ്പത് വ്യവസ്ഥയെ തകർത്തു. കള്ളപ്പണം ഒരു സമാന്തര സമ്പത് വ്യവസ്ഥയെ സൃഷ്ടിച്ചു. വിലക്കയറ്റം ജീവിതത്തെ വലച്ചു.

ജനങ്ങളുടെ അസംതൃ[illegible]തു അധികാരത്തിൽ വരാൻ ശക്തികൾ ശ്രമമാരംഭിച്ചു. [illegible]പരമായ സാമ്പത്തിക നയങ്ങ[illegible] [illegible] വലതുപക്ഷങ്ങൾ, കിരീടം നഷ്ടപ്പെട്ടവർ, രാഷ്ട്രീയ മോഹഭംഗം ബാധിച്ചവർ, മതേതരത്വത്തിൽ വിശ്വസിക്കാത്ത വർഗ്ഗീയ വാദികൾ എല്ലാം ജയപ്രകാശിന്റെ കൂടാരത്തിൽ അണിനിരന്നു. ഇടതുപക്ഷ തീവ്രവാദികളും ജയപ്രകാശിനോടടുത്തു. വൈദേശിക സാമ്രാജ്യ ശക്തികളുടെ സഹായവും ഇവർക്കു ലഭിച്ചു. ഗുജറാത്തിലും ബീഹാറിലും രാഷ്ട്രീയക്കോലാഹലങ്ങൾ കലിതുള്ളി. റെയിൽവേ മന്ത്രി മിശ്രയുടെ കൊലപാതകത്തോടെ രാഷ്ട്രീയ ഗൂഢാലോചനയുടെ പുകപടലം ഉയർന്നു. സുപ്രീം കോടതി ചീഫ് ജസ്റ്റിസിനു നേരെ ബോംബാക്രമണമുണ്ടായി. അലഹാബാദ് ഹൈക്കോടതി വിധിയും ഗുജറാത്തു തെരഞ്ഞെടുപ്പും പ്രതിപക്ഷത്തിനു ലഭിച്ച ശക്തമായ ആയുധങ്ങളായിരുന്നു. ഒരു ദേശീയ പ്രക്ഷോഭണത്തിന്റെ പടയൊരുക്കം തുടങ്ങി. ജെ. പി. യുടെ സ്വരം മാറിത്തുടങ്ങി. പോലീസിനോടും പട്ടാളത്തോടും കലാപത്തിനിറങ്ങാൻ ആഹ്വാനമുണ്ടായി. ജനങ്ങളോട് [illegible] യുദ്ധം നടത്താൻ വാജ്പേയി ആഹ്വാനം ചെയ്തു. അപകടം മണത്തറിഞ്ഞ ഗവർമെന്റ് അടിയന്തിരാവസ്ഥ പ്രഖ്യാപനം ചെയ്തു. ബംഗ്ലാദേശിൽ പിന്നീടുണ്ടായ സംഭവങ്ങൾ ഇന്ദിരാഗാന്ധിയുടെ നിലപാട് ശരിയായിരുന്നെന്നു് തെളിയിച്ചു.

അടിയന്തിരാവസ്ഥക്കുശേഷം

നിർണ്ണായക നിമിഷത്തിൽ അടിയന്തിരാവസ്ഥ പ്രഖ്യാപിച്ചില്ലായിരുന്നെങ്കിൽ ഇവിടെ ബംഗ്ലാദേശ് ആവർത്തിക്കപ്പെടുമായിരുന്നു. വർഗ്ഗീയ ശക്തികൾ അണിയറയിലെ ആട്ടം നിറുത്തി രംഗത്തുവരികയും അധികാരം പിടിച്ചെടുക്കയും ചെയ്യുമായിരുന്നു. 'ഹൈന്ദവ രാഷ്ട്ര'മെന്ന സങ്കല്പത്തിൽ വിശ്വസിക്കുന്ന ആർ. എസ്. എസ്സിന്റെ ഭരണത്തിൽ ഇ

ഭാതും, സോഷ്യലിസം ത്തിനു എവിടെയായിരിക്കുന്നതിൽ വിശ്വസിക്കാത്ത നിലപാടുകളിലൂടെ ജനാധിപത്യം തകർക്കപ്പെട്ടു.

ഫലമായുണ്ടായ നേട്ടങ്ങളാണ് സഹ്യം ഒന്നാം തീയതി പ്രധാനമന്ത്രി സാമ്പത്തിക പരിപാടി പ്രഖ്യാപനം സാമ്പത്തിക സ്വാതന്ത്ര്യത്തിനു വേണ്ടിയുള്ള തീവ്രയത്നം ആരംഭിച്ചു. പണപ്പെരുപ്പത്തെ തടയാനുള്ള നടപടികൾ ഫലം കണ്ടു തുടങ്ങിയിരിക്കുന്നു. അടിയന്തിരാവസ്ഥക്കു മുമ്പ് പ്രതിമാസം 2.5% വച്ച് ഉയർന്നുകൊണ്ടിരുന്ന അത്യാവശ്യസാധനങ്ങളുടെ വില വർദ്ധനവ് നിന്നു എന്നുമാത്രമല്ല താഴ്ന്നുകൊണ്ടിരിക്കുന്നു. കാർഷിക വ്യാവസായിക മേഖലകളിൽ ഉല്പാദനം ഗണ്യമായി വർദ്ധിച്ചിട്ടുണ്ട്. ഭക്ഷ്യധാന്യങ്ങളുടെ ഉല്പാദനത്തിൽ ഒരു റിക്കാർഡു തന്നെ സംഭവിച്ചിരിക്കുന്നു. ഭക്ഷ്യ ഉല്പാദനം 120 ദശലക്ഷം ടൺ ആയി ഉയർന്നിരിക്കുന്നു. കഴിഞ്ഞവർഷം ഇത് 102 ദശലക്ഷം ടൺ ആയിരുന്നു. ദേശീയ വരുമാനത്തിൽ മൊത്തം 6% വർദ്ധനവ് പ്രതീക്ഷിക്കുന്നു. കഴിഞ്ഞവർഷം ഇത് 2 ശതമാനം ആയിരുന്നു. പണിമുടക്കുകൾക്ക് അവസാനം കുറിച്ചതു് ഉല്പാദനത്തെ ത്വരിതപ്പെടുത്തി.

ഇന്ത്യൻ സമ്പദ്‌വ്യവസ്ഥയിൽ അടിസ്ഥാനപരമായ മാറ്റങ്ങൾ വരുത്തുന്ന നടപടികൾ ഇരുപതിന പരിപാടിയിൽ ഉൾപ്പെടുന്നു. കർശനമായ ഭൂപരിഷ്കരണ നിയമം മൂലം നിറുത്തലാക്കി. ഇന്ത്യൻ സമൂഹത്തിൽ നിലനിൽക്കുന്ന ഫ്യൂഡലിസത്തിന്റെ അടിസ്ഥാന വേരുകളെ അറുക്കുന്ന നടപടിയാണ് ഭൂനിയമം നടപ്പാക്കൽ. 'കൃഷിഭൂമി കർഷകനു' എന്ന മുദ്രാവാക്യം നടപ്പാകുന്നതോടെ ഭൂമിയുടെ ഉടമസ്ഥാവകാശം കൃഷി സ്ഥാനമാക്കിയുള്ള ഈ സമ്പ്രദായത്തിന്റെ അന്ത്യംകുറിക്കും. ഇന്ത്യൻ സമൂഹത്തിന്റെ അസ്വസ്ഥതക്കു കാരണം ജന്മിത്തത്തിന്റെ ചങ്ങലകളാണല്ലോ. ഇതൊക്കെ കർശനമായി നിയന്ത്രിക്കുകയും ഇരുപതിന പരിപാടി വേഗത്തിൽ നടപ്പാക്കാൻ കഴിഞ്ഞിട്ടുണ്ട്.

കള്ളപ്പണത്തിനെതിരെയുള്ള ഗവണ്മെന്റിന്റെ റെയ്ഡ് കർശനമാക്കിയിട്ടുണ്ട്. സ്വയം വരുമാനം വെളിപ്പെടുത്തൽ പദ്ധതിമൂലം ആയിരക്കണക്കിനു കോടി രൂപയുടെ കള്ളപ്പണം വെളിയിൽവന്നു. കള്ളക്കടത്തു മിക്കവാറും അവസാനിച്ചിരിക്കുന്നു.

പത്രങ്ങളെ സംബന്ധിച്ചു് പുറപ്പെടുവിച്ചിരിക്കുന്ന ഉത്തരവുകൾ ഒരു പരിധിവരെ പത്രസ്വാതന്ത്ര്യത്തിനു വിലങ്ങുതടിയാണെങ്കിലും ജനങ്ങളെ യഥാർത്ഥ്യങ്ങളിൽനിന്നകറ്റി വിധ്വംസക പ്രവർത്തനങ്ങളിലേക്കു നയിക്കുന്ന പ്രവണതക്കു കത്തിവച്ചിരിക്കുന്നു. വാർത്തകളില്ലാത്ത വാർത്തകൾ സൃഷ്ടിക്കാൻ ഇനി പത്രാധിപന്മാർക്കു കഴിയില്ല.

കലാപശാലകളായിരുന്ന കലാലയങ്ങളിൽ ശാന്തിയും സമാധാനവും കൈവന്നിരിക്കുന്നു. പഠനം ക്രമാനുസൃതം നടക്കുന്നു. സർക്കാർ ഓഫീസുകളിൽ കൃത്യമായ ജോലികൾ നടക്കുന്നു. കൈക്കൂലിക്കാർ തൊണ്ടിയോടെ പിടിക്കപ്പെടുന്നു.

പുരോഗതിയുടെ മന്ത്രം

പ്രധാനമന്ത്രി രാഷ്ട്രത്തോടു് പറഞ്ഞു: പട്ടിണിമാറ്റാൻ ഒരൊറ്റ മന്ത്രമേയുള്ളൂ. ലക്ഷ്യബോധത്തിലും, അച്ചടക്കത്തിലും, ദീർഘവീക്ഷണത്തിലും അധിഷ്ഠിതമായ കഠിനാദ്ധ്വാനം. നമ്മുടെ കലാലയങ്ങളിലും ഫാക്ടറികളിലും വയലേലകളിലും അച്ചടക്കത്തിന്റെ അന്തരീക്ഷം സംജാതമായിരിക്കുന്നു. വിനാശകാരിയായ അച്ചടക്കരാഹിത്യത്തിന്റെ കാലമാണ് അടിയന്തിരാവസ്ഥ.

വ്യക്തിയുടെ സ്വാതന്ത്ര്യം ഹനിക്കലും സമൂഹത്തിന്റെ സ്വാതന്ത്ര്യത്തിനു വിലങ്ങുതടിയാകാൻ പാടില്ല. അതുകൊണ്ടാണ് നമ്മുടെ ഏറ്റവും വലിയ ശത്രുക്കളും. അടിയന്തിരാവസ്ഥ ഐക്യത്തിന്റെ ശക്തിയെ കെട്ടിപ്പടുത്തിരിക്കുന്നു. രാഷ്ട്രത്തിന്റെ പുനർനിർമ്മാണയത്നങ്ങളിൽ ആബാലവൃദ്ധം പങ്കെടുക്കാനുള്ള ആവേശം വിദ്യാർത്ഥികളിൽ ഉളവായതു്. വിദ്യാർത്ഥികളുടെ പാർലമെന്ററി സമ്മേളനങ്ങളും ഇതിനു തെളിവാണ്.

നമ്മുടെ യത്നം അവസാനിച്ചിട്ടില്ല. ഒരു തീർത്ഥാടനത്തിന്റെ ആരംഭത്തിലാണ് നാം. ആധുനിക ഇന്ത്യ കെട്ടിപ്പടുക്കാനുള്ള തീർത്ഥയാത്ര. ഇരുമ്പുകൊണ്ടുള്ള പേശികളും ഉരുക്കുകൊണ്ടുള്ള നാഡികളുമുള്ള ഒരു യുവതലമുറ ഈ രാഷ്ട്രത്തിനുണ്ട്. അവർ ഈ യത്നം പൂർത്തീകരിക്കും.

അമേരിക്കൻ പ്രസിഡണ്ടായിരുന്ന ജോൺകെന്നഡിയുടെ വാക്കുകൾ അനുസ്മരിച്ചുകൊണ്ട് രാഷ്ട്രം നമുക്കു എന്തു നൽകുന്നു എന്നു ചിന്തിക്കാതെ, രാഷ്ട്രത്തിനുവേണ്ടി നമുക്കെന്തു ചെയ്യാൻ കഴിയും എന്നു ചിന്തിക്കാം.

ജയ്ഹിന്ദ്.

പി. ജെ. പോളച്ചൻ.

അവരാരും തന്നെ ഒന്നും പറഞ്ഞില്ല.
പതിവുപോലെ ആരോ ഒരാൾ മരിച്ചു.
ചിതാസംഗീതം അസ്ഥിയെ പൊതിഞ്ഞുനിന്നു.
ചിരിക്കുമ്പോൾ ഒരു വിരൂപൻ സൂക്ഷിക്കുന്ന
സൗന്ദര്യത്തെക്കുറിച്ചുള്ള മാനദണ്ഡം എനിക്കറിയാം.
ഹിമശൈലത്തിൽ മഞ്ഞളിന്റെ കയ്പുനീരു വീഴ്ത്തിയ
അതിന്റെ നീലിമയിൽ ഗാഗുൽത്തയുടെ നിഴലുണ്ട്.
നിങ്ങളാരും കാഞ്ഞിരമരത്തെപ്പറ്റി കേട്ടിട്ടില്ലേ?
അതിന്റെ തടികൊണ്ട് കുരിശുണ്ടാക്കുക എളുപ്പം.

രക്തത്തിന്റെ നനവും
പാപത്തിന്റെ ചൂടുമേറ്റ്
കുരിശ് ദഹിച്ചുപോകുകയും
അസ്ഥികൂടം നിലനിൽക്കയും ചെയ്യും.

ലൈലയുടേയും മജ്നുവിന്റെയും
വിശ്വാസവീഥിയിൽ
മണൽകാടിന്റെ തടിയറുത്ത്
ഞാനൊരു കുരിശുണ്ടാക്കി.
സുഖവാസകാലത്തിന്റെ ആലസ്യത്തിൽ
മാവിൻ തളിരു് സ്വപ്നം കണ്ട് ഞാൻ നടന്നു.
(അർദ്ധനിദ്രയിൽ തുഴയുന്ന വഞ്ചിപോലെ

മൃതനായ ശിശുവിന്റെ തണുത്ത വിരലുകൾ.
ദൂരെനിന്നു് അടുത്തേക്കണയുന്ന
ചിതാസംഗീതത്തിന്റെ ഹുങ്കാരധ്വനികൾ.
ആയിരം കൈകൊണ്ട് കൂടുപൊളിക്കാനും
ആയിരം കൈകൾ കൊണ്ട് തത്തയെമാടി
വിളിക്കാനും; എന്നിൽ ആയിരം നാവുകളുണ്ടെങ്കിൽ.
പക്ഷേ–
തത്ത ഉണർന്നില്ലെങ്കിലോ?

നിഴൽ ദ്വീപിലെ മുന്തിരിക്കുലകളിൽ
വിഷമുള്ള പത്തികളുണ്ടാകാം.
എന്നാൽ എന്റെ സിരകളിൽ
കയ്പുനീരിന്റെ മഞ്ഞൾച്ചാറുണ്ട്.
പക്ഷേ-ഇവയൊന്നും എന്റെ ഭാവങ്ങളല്ല.
കാരണം-ഞാൻ കൊത്താത്ത തത്തയുടെ
ഇല്ലാത്തവിഷത്തിൽ മരിച്ചവൻ.
അസ്ഥിമാടത്തിനു മണ്ണിടുന്ന തുടുത്തതത്ത
എന്നെ കൊന്നെങ്കിലും നിരപരാധിയാണ്.
എല്ലാ കോടതികളും പൂട്ടിയിടട്ടെ.

നക്ഷത്രങ്ങൾക്കിടയിൽ അലയുന്ന സർപ്പങ്ങൾ
അഗ്നിവർന്നുവീഴുന്ന കടലിന്റെ ഇറച്ചികൂട്ടി
ഊണുകഴിക്കുകയും

സന്ദേശഹരൻ

കറുത്തിരുണ്ടകണ്ണുള്ള ഒരു പെൺകുട്ടിയെ
ഞാൻ പണ്ടു സ്നേഹിച്ചു!
ഭക്ഷിക്കാത്ത പഴങ്ങളും കുടിക്കാത്ത ജലവും
മുടങ്ങാത്ത പാട്ടുമുള്ള കൂടിനെതാഴെയിറക്കി
ഞാൻ പറഞ്ഞു–

"ഞാനീക്കൂടുതുറക്കാൻ പോകുന്നു.
നിന്നെ ബന്ധിക്കാൻ പോകുന്നു.
–നിന്റെ കൂട്ടിൽ നീ സ്വതന്ത്രയാണ്–
വരണ്ട സംഗീതവും ശുഷ്കിച്ചുകിടക്കുന്ന
എന്റെ പക്കലുള്ളൂ.
അവയെ സ്വീകരിച്ച്
നീ എന്നിൽക്കിടന്നു് പാടുക."

എന്റെ വാക്കുകളെ തത്ത കേട്ടില്ല.
തത്ത ഉറങ്ങുകയാകുമെന്നു് ഞാൻ സമാധാനിച്ചു.
അരിപ്രാവിന്റെ കഴുത്തിൽ ഞാന്നുകിടക്കുന്ന
മണൽപ്പൂവിന്റെ സന്ദേശ വീണയിൽ
ചന്ദ്രനെ വറുത്തുതിന്നുകയും ചെയ്യട്ടെ.
എന്റെ തീൻമേശ എന്നും ഒഴിഞ്ഞുകിടക്കും.

ദൂരേക്കു് ദൂരേക്കു് തത്ത പറന്നുപോകുമ്പോൾ
വിക്ഷേപണ കേന്ദ്രത്തിൽ
തിരിക്കാൻ സാധിക്കാത്ത
ബുദ്ധിയുടെ താക്കോൽ വളയവുമായി
ഞാനിരിക്കും.

ഇപ്പോൾ എനിക്കൊന്നു ചിരിക്കാൻ തോന്നുന്നു.
കാരണം ഇവയൊന്നും എന്റെ ഭാവങ്ങളല്ല.
എന്റെ ഭാവങ്ങൾക്കു് ഇവിടെ സ്ഥാനമില്ല.
ഞാൻ സന്ദേശഹരൻമാത്രം.

പ്രഫുല്ലശ്യാമികയുടെ ദീപ്തപ്രഭാതത്തിൽ
കരളിനു കിന്നരിതുന്നിയ എന്റെ തത്തമ്മേ......
....എന്റെ...എന്റെ പരിശുദ്ധാത്മാവേ......
ഞാനിതുമാത്രമാണു്.
സന്ദേശഹരൻ.

അഗസ്റ്റിൻ ജോസഫ്

കാലമാം താപസാ നിൻപാദമാരേ, മലർ-
താലങ്ങൾ ഹരിതകരാഗ്രമേന്തി
ശൈല ശൃംഗങ്ങളിൽ കതിർചൂടിനിൽപ്പൂ
വിലാസവതികൾ, തളിർലതകൾ.

പുരുഷാന്തരങ്ങളായ് അഷ്ടഗ്രഹങ്ങൾ
കൊരുത്ത രുദ്രാക്ഷമാലയുരുട്ടി.
ചരാചരങ്ങളിൽ ജീവൻ കൊളുത്തി
ഇരിപ്പൂ ഭൂമിയാം തപോവനത്തിൽ

പൗർണ്ണമിമോഹിനികൾ താണ്ഡവമാടിയിട്ടും
പേമാരിയിൽ നിൻതനുവാകെ നനഞ്ഞിട്ടും
പാതിര, കൂരിരുളും കൂടാരം തീർത്തിട്ടും
പതറിയിട്ടില്ലയാഘോരതപമിന്നും.

തരുശിഖരങ്ങളിൽ മന്ദസമീരൻ
മുരളീ ഗാനസുധ ചൊരിയുമ്പോൾ
ആരണ്യപർണ്ണശാലയ്ക്കരുകിൽ വീണ്ടും
ഒരു പൂ കൂടി ജപിച്ചെറിഞ്ഞു താപസൻ.

ത പ സ്യ

പുലരിയും, സായംസന്ധ്യയും, വാനിൽ-
ജ്വലിക്കും മിന്നലും, ഗർജ്ജനവും
അലയാഴി കൂട്ടായിട്ടുണർത്തുമീ-
യുലകിൽ, മാമുനേ! നിന്നവതാരങ്ങൾ.

ജീവവാഹിനികളിലെ കിളുന്തുസിരകൾ
ആവനാഴിയാക്കി, കാമമയമാക്കി
പാവം മനുഷ്യമനസ്സുകൾ വ്യാമോഹ-
ഭാവങ്ങളാൽ സ്വാർത്ഥ നിബിഡമാക്കി.

ചരണസമീപത്തിരിക്കും കമണ്ഡലു
സുതീർത്ഥത്താൽ നിറയ്ക്കു വെൺമേഘമേ,
കരങ്ങൾ വെയ്ക്കും മടിയിൽ യോഗദണ്ഡ്
ആഘാതമാം കൊടുങ്കാറ്റേ തകർക്കരുതേ.

ഏതു ദേവന്റെ സാക്ഷാത്കാരത്തിനായ്
ഏതു ഇംഗിത സാഫല്യത്തിനായ്,
ചുടലപ്പറമ്പുകളിൽ യാഗങ്ങൾ നടത്തി,
തുടരുന്നു യുഗങ്ങളായി പുണ്യധ്യാനം.

തുറക്കൂ! അനന്തനയനങ്ങൾ തുറക്കൂ.
പ്രാണനിൽ കടാക്ഷശരങ്ങൾ പൊഴിക്കൂ.
ഉറങ്ങും സത്യത്തിൻ വാതായനങ്ങൾ-
തുറക്കൂ, ഭുവനം സ്നേഹമയമാക്കൂ.

ആർ. ഉണ്ണികൃഷ്ണൻകർത്താ

സ്വർഗ്ഗസുഖം വിടർത്തും വസുന്ധരേ!
സർഗ്ഗ ദീപങ്ങൾ ജ്വലിയ്ക്കും സുഗന്ധമേ
വൃന്ദാവനമോ? കുരുക്ഷേത്രമോ നിന്നിൽ
സുന്ദരമാമേതോ സ്വർഗ്ഗലോകമോ?
എന്റെ മോഹങ്ങൾ തേടിപ്പറക്കും.
നിന്റെ സ്നേഹാഗ്നിജ്വാലകളിൽ
"ഇനിയൊരടിനടക്കാൻ" 'കൊതിയ്ക്കാൻ'
ദമയന്തിയല്ല ഞാൻ 'ഹംസങ്ങളേ'!
പടനിലമായ് മാറും നീയാം കുരുക്ഷേത്രത്തിൽ
പടഹധ്വനി നിന്നു മുഴങ്ങിടവേ
'സംഭവാമി യുഗേ യുഗേ' പാടൂ കൃഷ്ണാ.....
'ദ്രൗപതി'യിന്നുമിവിടെ കാത്തിരിപ്പൂ!
ഹൃദയ ബന്ധങ്ങളടരാടുമിതിലായുധം
കരുതലോടെത്രനാൾ ഞാനെടുക്കും-
കൈകൾ തളരുന്നു; കൺകൾ നിറയുന്നു
മനം കണ്ണനെത്തേടിത്തേടി നടക്കുന്നൂ
എത്രയനുസ്സൂകൾ ഞാൻ നിറച്ചിരിപ്പൂ!!
എത്രനാളായ് നിന്നെ നിനച്ചിരിപ്പൂ!!'

വരൂ; വരൂ; സ്നേഹഗായകാ!

'അർജ്ജുനൻ ഞാനല്ലോ!: പിന്നെ
യെൻ തേരാളി മറ്റൊരു കൃഷ്ണനെന്നോ?!'
ഓരോ നിനവിലും നിന്നെയോർത്തിരിക്കെ,
ഓരോ കനവിലും നീ പുഞ്ചിരിയ്ക്കെ,
ഞാനൊന്നു തൊടും ഹൃത്തുമായ് വിളിയ്ക്കട്ടേ
ഞാൻ വലിച്ചെറിഞ്ഞുടച്ചതും നീയീ
'ഗാണ്ഡീവ'ത്തിൽ ഞാനൊന്നൊലികേൾക്കെ
"ചിന്തിച്ചിരിപ്പതു [illegible]?"
കഷ്ടം ഞാൻ 'രാധ'യല്ലോ! ഇനിയും
'മറ്റൊരു രാധ' നിനച്ചാൽ നിനക്കുണ്ടോ?
നിന്നെ തേടിയലയുന്നു നിമിഷങ്ങളിൽ
നിന്റെ നാദം കേൾക്കാൻ കൊതിയ്ക്കുന്നു.
നിന്റെയോടക്കുഴൽനാദം കേൾക്കാൻ
നിന്റെ തേരിൽ പറന്നുപൊങ്ങാൻ
നിന്റെ കണ്ണിലെ വെളിച്ചമാവാൻ
ജാലകവാതിലിൽ കാത്തുനിൽക്കുന്നോരെ-
ന്നെ തളർത്താതേടിയെത്തൂ—............!
മതിമതിമായാജാലം മായാരൂപനേ.........?
മതിയിനി നിന്റെയീ ഇന്ദ്രജാലം.

പ്രസന്ന

ദുഃഖത്തിൽ ഹൃദയവും പേറി
ലക്ഷ്യമില്ലാതെയേകനായ്
കാലത്തിന്റെ കറുപ്പാർന്ന
വീഥിയിൽകൂടി നീങ്ങവേ.
അത്യഗാധതമൂറുന്നൊ-
രന്ധകാരപ്പടർപ്പുകൾ
പ്രതിബന്ധങ്ങളൊന്നൊന്നായ്
കെട്ടുറാനുദ്യമിക്കവേ.
വാടിത്തളർന്ന ഞാൻ പോലും
ദുഃഖഭാരമിറക്കുവാൻ
ആശ്രയമൊരൊരിടം തേടി
യാർത്തനായി നടക്കവേ.

x x x x

മഴവില്ലൊളിവായ്ക്കുന്ന
കവിളൊന്നു തലോടുവാൻ
മധുരാശ്ലേഷം കൊണ്ടു
മനസ്സിന്നാശ്വാസമേകുവാൻ
എല്ലാംമറന്നു മുന്നോട്ട്
നീങ്ങുമെന്നെ നിരാശയിൽ
പിന്നെയും തള്ളിവീഴ്ത്തുന്നു
മുന്നോട്ടായുന്നൊരമ്പിളി.
എത്രയെത്ര വസന്തങ്ങൾ
പൂന്തേനൂട്ടി വളർത്തി നീ
എത്ര ശില്പങ്ങളെൻ സ്വപ്ന-
മണ്ഡപത്തിൽ രചിച്ചു നീ

അനന്തതയിലേക്ക്......

നിരാശരൂപം നൽകുന്ന
നിഴലാകുമപാരത
നിരങ്ങിനീങ്ങി പിന്നെയും
നിറഞ്ഞുള്ള മനസ്സുമായ്
കൺപീലികൾ കനപ്പിക്കും
കണ്ണീരിന്റെ കയങ്ങളിൽ
കണ്ടു ഞാൻ കുളിരേകുന്ന
കന്നിമാസനിലാവിനെ,
പോയ കാലം മറന്നിടാ
പഞ്ചമിചന്ദ്രലേഖയെ,
ഇരുട്ടിൻ മറനീക്കുന്ന
വെളിച്ചത്തിന്റെ ധാരയെ.

നിന്നെയും കാണുലോകത്തി-
നന്മമാറാതലങ്ങളിൽ
ഭാവി മുന്നിൽ മറയ്ക്കുന്നൊ-
രെണ്ണമില്ലാത്ത പാതയിൽ
തെരഞ്ഞുതിരിഞ്ഞു കണ്ടെത്തും
വേളയിൽ സ്വപ്നമാത്രയിൽ
നീയുമെന്നെയുപേക്ഷിച്ചു
പോകയോ ഭൂതകാലമേ!
എന്തിനിപ്രതീക്ഷയാകാതെ
പ്രത്യാശ തളരുന്ന ഞാൻ
മോഹമറ്റു പതിച്ചിടും
ശൂന്യമായുള്ള വീഥിയിൽ.

കൃഷ്ണൻ ശീവൊള്ളി

എരിഞ്ഞടങ്ങിയ പകലിൻ ചാരമാ-
യുറയും സന്ധ്യയിൽ വിദൂരനേത്രയായ്
ഇരുന്നു ഞാൻ വെറും മണലിലെന്നും
മരുപ്പറമ്പുപോൽ ദഹിച്ചുനിൽക്കവേ,
എവിടെയും ശോകങ്ങൾ തുടിപ്പുകൾ അതി-
യിരുണ്ട ജീവിത ഹൃദയ സ്പന്ദനം.
പലപല ചിന്ത വിഴുങ്ങിയെന്നെന്നെ
പരിക്ഷീണയാക്കിയവകൾ തൻ മുന്നിൽ
മനസ്സിനാഘാതമിയററും നിങ്ങളോ-
ടിനിയും ചൊല്ലണോ പിരിഞ്ഞുപോകുവാൻ?
കറുത്ത ജീവിത സമുദ്രത്തിൽ നീന്തി
കരയ്ക്കടുക്കുവാൻ ശ്രമിയ്ക്കവേയതാ
വലിച്ചിടും വിധിയഗാധതയിലേ-
യ്ക്കവശരായ് നാമം കുഴഞ്ഞു വീഴവേ.

മധുവുണ്ണാൻ പൂവിൽ കുതിച്ചു പാഞ്ഞെത്തും
പതംഗികകളുമിവിടെയില്ലല്ലോ.
അറിയുകയില്ലാരും വരികയില്ലാരും
പരിശുദ്ധ സ്നേഹം പകർന്നുതന്നിടാൻ.

X X X X

എവിടെയും വേണം പണമതല്ലാതെ
വിചാരമൊന്നില്ല മനുജർക്കാകവേ
പലർക്കുമാവശ്യം പ്രശസ്തിമാത്രമാ-
ഹൃദയത്തിൻ സ്നേഹമവനു വേണ്ടന്നു?
പലരും നോക്കുന്നു പുറത്തെ ഭംഗിയി-
ലകത്തെ നൈർമ്മല്യം ചവിട്ടിത്തള്ളുന്നു!
പല പല വർണ്ണപ്പൊലിമകൾ തേടി
പറന്നിടും ചിത്രശലഭരാജികൾ
നിറച്ച തൂമധു ചഷകമേന്തിടും
നിശാഗന്ധികളെയറിയുന്നില്ലല്ലോ.

X X X X

മൂകദുഃഖം

ഇളിച്ചിടുന്നുവോ നഖരങ്ങൾ കാട്ടി
കനിവറിയലാത്ത തിരയും തീരവും?

X X X X

അവിടെ ഞാനന്നായിരുന്ന സന്ധ്യയി-
ലിരുന്നൊരു മണ്ണിൻ പ്രതിമ പോലവേ
കളകളാരവം മുഴക്കിയെന്നിടും
കിളികുലമില്ല സുഖം പകരുവാൻ
സുമനിരകളെ പുണർന്നു ചുംബിയ്ക്കാൻ
പറന്നണഞ്ഞിടും ഭ്രമരവുമില്ല.

ഇനിയുമെത്രനാളിവിടെയീ മൂക-
സ്മരണകളുമായിരുന്നു കേഴുവാൻ?
ഇനിയൊരിയ്ക്കലുമമല രാഗമീ-
ദിനാന്ത വേളയിൽ ചുരളുകില്ലയോ!
വിടർന്നിടാത്തൊരു നവവസന്തമീ
ഹൃദയവാടിയിൽ തപസ്സിരിയ്ക്കവേ
ഒരിയ്ക്കലാർദ്രതാ മധുരവർണ്ണങ്ങ-
ളലയടിച്ചിവിടണയുകില്ലയോ!

പ്രേമ ബി. നായർ

എന്തിനിപ്പോഴ്മുളം തണ്ടേനിക്കോമലേ
സന്ധ്യതൻ രാഗങ്ങൾ പാടിനടക്കുവാൻ.........

എന്നന്തരംഗമൊരുക്കിയ പൂജയി
ലിന്നു ഞാനോ വെറും കൃഷ്ണതുളസിയായ്
നീറുന്ന ചേതനത്താഴ്‌വരക്കാട്ടിലെൻ
പഞ്ചവർണ്ണക്കിളിതേങ്ങിക്കരയവേ;
പാടുവാനാശയുണ്ടെന്ന കോകിലം
ചൂതം തളിർക്കുവാൻ കാത്തിരുന്നീടവേ;
എങ്ങുപോയെങ്ങുപോയോടക്കുഴലെന്റെ
ചുണ്ടുകൾ ദാഹിച്ചുഴറുന്നു, മൂകമായ്
തന്ത്രികൾ മീട്ടുന്നു, വീണ്ടുമാപ്പൈങ്കിളി-
പാടുന്നു, ശോകാശ്രുബിന്ദുക്കളിററിററു-
വീഴ്ത്തുന്നു, ചേതനാ സ്പന്ദനതന്ത്രിയിൽ
മീട്ടുന്ന രാഗങ്ങൾ വീണുചിതറവേ;
എന്തിനിപ്പോഴ്മുളം തണ്ടേനിക്കോമലേ
ചുണ്ടുകൾ വിങ്ങിക്കരയുന്ന സന്ധ്യയിൽ......

ആലസ്യപർവ്വം

സ്വപ്നങ്ങൾ തുന്നിയോരെൻ ഹൃദന്തത്തിലി-
വർണ്ണങ്ങൾ മിക്കതും മാഞ്ഞുതുടങ്ങവേ;
ദുഃഖാംബുധിതൻ തീരത്തിലേകനായ്
തെന്നലിൻ നിർത്ധരിയെന്നെയൊഴുക്കവേ;
ഞാനോ കരിയിലയായിഴഞ്ഞീവിധ-
മെത്തി, പഴയൊരു ഗീതകം കൂട്ടിനായ്
പണ്ടേങ്ങോ കണ്ട പരിചയം പുൽത്തട-
മുററത്തു തീർത്തു കൃഷ്ണതുളസിത്തറ
എന്നിട്ടുമെന്നന്തരംഗത്തിലോതുന്നു
പഞ്ചവർണ്ണക്കിളി ചൊല്ലിയ ഗാഥകൾ
ഇന്നു ഞാനോർക്കുന്നു പണ്ടേങ്ങോ പാടിയ
പുത്തൻ യുഗത്തിന്റെ വിപ്ളവ ഗീതികൾ......
അക്കൊച്ചു ഗീതികളെന്നെയുണർത്തിയ
നീഹാര മഞ്ചലിലൊന്നു മയങ്ങവേ;
വീണ്ടുമുയരുന്നു കാകളി [illegible]
തീരത്തുനിന്നൊഴുകുന്നതാണെങ്കിലും
പത്തിവിരിച്ചാടി നൃത്തം ചവിട്ടുന്ന
മിത്രമേ! യെന്മാറിലാഞ്ഞുകൊത്തുന്നുവോ ...!
എങ്കിലിപ്പോഴ്മുളം തണ്ടേനിക്കെന്തിനീ-
ചുണ്ടുകൾക്കീ ഘനനീലവും പകരവേ ....!!

ടി. കെ. കുഞ്ഞപ്പൻ

ഇന്നു നാം മുഴുതിക്തം നിറച്ചൊരാ-
പൊന്നു പാത്രവും കൈകളിലേന്തിയീ-
യന്തമില്ലാത്ത ജീവിതവീഥിയി-
ലന്ധരായിയലയുമ്പോഴും നിത്യവും,

മുററിനിൽക്കുന്ന മൂകത ചുററിലും
ചോററിളക്കീടും തിക്താനുഭൂതികൾ
തെററിവീണു നാം ജീവിതവീഥിതൻ
ചേററിലാണ്ടു തുഴയുന്നു നിത്യവും.

പുഞ്ചിരിയാൽ പൊതിഞ്ഞൊരു വഞ്ചന
പിഞ്ചു പൈതലറിയാത്ത മാതിരി
കൊച്ചു പുഷ്പം ചിരിപ്പതുകാണുകിൽ
പിച്ചവയ്ക്കാൻ കൊതിക്കുന്നു മാനസം.

ജീവിതം

വ്യർത്ഥ ധരയുള്ള പുഞ്ചിരിയൊക്കെയും
സ്വാർത്ഥതാത്പര്യമേളയാണെപ്പോഴും
അർത്ഥശൂന്യമീ വാക്കുകൾ ജീവിതം
മർത്ത്യജന്മം ശപിക്കുന്ന നാടകം.

ഇല്ലയേറെക്കഥിക്കുവാനെങ്കിലും
ഇല്ലയാശ്ചര്യം ജീവിതമാണിതു്,
എത്ര ജീവിത സ്വപ്നങ്ങളെയിവ
ണെക്കി രക്തം കുടിച്ചിട്ടുണ്ടാവണം.

എസ്. രാജപ്പൻ

എന്നത്തെയുംപോലെ വിരസമായ സായാഹ്നങ്ങൾ തള്ളിനീക്കി, രാത്രിയേയും കാത്ത് അവരിരുന്നു. അവർക്കു മുമ്പിൽ, മരണമില്ലാത്ത കടൽ.

മരണമില്ലാത്ത കടൽത്തീരം.

മരണമില്ലാത്ത കടൽത്തീരത്തിലെ മണൽത്തരികളെ ഞെരിച്ചുകൊണ്ട് അവർ നടന്നു.

തീരം വിജനമായിരുന്നു...... വിരസതയുടെയും അസഹ്യതയുടെയും, ഗന്ധമായിരുന്നു ആ അന്തരീക്ഷത്തിന്. ആ [illegible] ഇരുട്ടിനോടൊരു പ്രത്യേകതയുണ്ടായിരുന്നു. ഇരുട്ടിൽ, പരസ്പരം നോക്കി അവർ ചിരിച്ചു. അപ്പോൾ അവരുടെ കണ്ണുകൾ നിറഞ്ഞു. നിറഞ്ഞുനിന്ന കണ്ണുകളിലേക്ക്, പരസ്പരം അവർ നോക്കി. മങ്ങിയ വെളിച്ചത്തിൽ അവരുടെ ചിരി, ലയിച്ചുചേർന്നു.

ഒരൊഴിഞ്ഞ കോണിലായി അവർ ഇരുന്നു. ഇരുന്നുകഴിഞ്ഞപ്പോഴാണ്, നടന്നുനടന്ന് അവർ ക്ഷീണിച്ചിരിക്കുന്നു എന്നവർക്ക് ബോധ്യപ്പെട്ടത്. എത്ര [illegible] എന്നിട്ടും ഒന്നും പറയാനില്ലെന്നും ഓർത്തപ്പോൾ അവർക്കൽഭുതം തോന്നി. സന്ധ്യയുടെ മങ്ങിയ സ

രാത്രി കരഞ്ഞു.

പ്രപഞ്ചമാകെ കരഞ്ഞു.

ഹൃദയവ്യഥ വരികളിലൂടെ ഒഴുകാൻ അറിയാത്തവരെപ്പോലെ, പുറത്തുവരാത്ത രോദനവുമായി അവർ ഇരുന്നു.

അവർക്ക് എന്തൊക്കെയോ പറയണമെന്നുണ്ടായിരുന്നു. പക്ഷേ, നാവുചലിച്ചില്ല. നിസ്സംഗതയുടെ പര്യായംപോലെ അവരിരുന്നു.

അകലെ, നഗരത്തിൽ കണ്ണഞ്ചിക്കുന്ന പ്രകാശം. ഇവിടെ—തങ്ങൾക്കിടയിൽ—മാത്രമേ അന്ധകാരമുള്ളൂ. അവർ ചിന്തിച്ചു. തങ്ങളുടെ ജീവിതം എത്രയോ, ഭയാനകമായ ഒരു ഗുഹയിൽ അടച്ചിട്ടിരിയ്ക്കയാണെന്നവർക്കു തോന്നി; വായുവും, പ്രകാശവും കടക്കാത്ത ഒരു ഗുഹയിൽ.

നിശ്ശബ്ദതയുടെ അന്തരീക്ഷം [illegible]പ്പോലെ ഇഴഞ്ഞുനീങ്ങി. അവസാനം, എത്രയോ യുഗങ്ങളുടെ സാന്ദ്രതയുള്ള മനസ്സ്, അവളുടെ നാവിൻതുമ്പിൽനിന്ന് അവളറിയാതെ അടർന്നുവീണു.

"നമുക്കൊരിക്കലും മോചനമില്ലേ" ?

അവന്റെ കണ്ണിൽ കടലിരമ്പി.

[illegible]

[illegible]ത്തിൽ, ദൂരെ നങ്കൂരമടിച്ചിരിക്കുന്ന കപ്പലുകളെയുംനോക്കി അവളിരുന്നു. എന്തൊക്കെയോ മനസ്സിൽ പറഞ്ഞ്, കണ്ണിനുമുമ്പിൽ അന്ധതയുടെ മഞ്ഞു പടർത്തി, ഒരു പാവയെപ്പോലെ എത്ര നേരമിരിക്കുന്നു! സന്ധ്യാഗഗനത്തിന്റെ തിരക്കിനിടയിൽപെട്ടുപോയ അപരിചിതയെപ്പോലെ അവൾ പകച്ചു. യുഗങ്ങൾക്കിടയിലെ, ശൂന്യതയും, മൂകതയും അവളെ ആവരണംചെയ്തു. യുഗങ്ങളായി മനസ്സിലിഴുകിച്ചേർന്നിരിക്കുന്ന മൗനസംഗീതം അവളാവർത്തിച്ചു.

ഇവിടെ—

വിഡ്ഢിയായ ഞാൻ,

ക്ഷണികവികാരങ്ങളെ, ശാശ്വതമെന്നെണ്ണി,

ഇരിയ്ക്കവേ,

ഓ! യാഥാർത്ഥ്യം എത്ര അകലെ!!! എത്ര അകലെ!!!

ആ നിമിഷത്തിൽ, അവർക്കുചുറ്റും വല്ലാത്തൊരു ഭാവസ്ഥിരികതയുടെ അന്തരീക്ഷം മുറ്റിനിന്നു.

പാപത്തിന്റെ കനം തൂങ്ങിനിന്ന അന്തരീക്ഷം.

കടൽ കരഞ്ഞു.

ഒരു സ്വപ്നത്തിലെന്ന മാതിരി, അവളെന്തൊക്കെയോ പുലമ്പി.

പിന്നെ, എന്തൊക്കെയോകൂടി പറയാൻ വന്നു, ഒന്നും പറയാൻ കഴിയാതെ, ഒരുനിമിഷത്തെ കാത്തുനിൽപുംകഴിഞ്ഞ് അവർ നടന്നു.

കാലത്തിന്റെ പാത എത്ര ദീർഘം !!!

അന്ത്യം എത്ര വിദൂരം !!!

നനുത്ത മഞ്ഞിൽ, അവളുടെ നനഞ്ഞ നിഴൽ പടർന്നു. കടൽത്തീരത്തിലെ വേറൊരു സമുദ്രമായ അയാൾ, ആ നിഴലിൽ അലിഞ്ഞു.

കടൽത്തീരം ശൂന്യമായി.

മണൽത്തരികൾ അനാഥരെപ്പോലെ കിടന്നു.

നീലാകാശം സാക്ഷ്യമായിരുന്നു.

ശരീരത്തിന്റെ മൺപാളികൾ അടർന്നുവീണപ്പോൾ, നിരാശയിൽ, മൂകതയിൽ അമർന്നുപോയ ആത്മാക്കൾ അകലുകയായി, ഒഴുകുകയായി.

എസ്. ലക്ഷ്മി

ഒരു പാതിരാപ്പൂവിൻെറ വിഷാദഗാനം

പാതിരാപ്പൂവിന്റെ നിശ്ശബ്ദതയിൽ, അജ്ഞാതതീരങ്ങളിൽ അലയുന്ന മനസ്സുമായി, ഞാനെന്ന ബിന്ദു—എനിക്കുതാഴെ നിഴലുകൾ നൃത്തം വയ്ക്കുന്ന ഭൂമി. വസന്തപുഷ്പങ്ങൾ വാടിവീണുകിടക്കുന്ന — ശരത്കാല നിശ്വാസമേറ്റ് കോരിത്തരിക്കുന്ന ഭൂമി! എന്റെ പ്രിയപ്പെട്ടവനിൽ നിന്നകന്ന് എനിയ്ക്കറിയാത്ത ഏതോ ലോകത്തിൽ ഒഴുകി നടക്കുമ്പോൾ, ഞാനെന്നും സ്നേഹിച്ചിരുന്ന എന്റെ മണ്ണിൽ ഞാനെത്ര അപരിചിത. പാലപ്പൂക്കളുടെ ഗന്ധമുള്ള ചുവന്ന സന്ധ്യകൾ. എനിയ്ക്കെന്നോ നഷ്ടപ്പെട്ട ഒരോർമ്മയുടെ തിളക്കത്തിൽ വിടരുന്ന പൂനിലാവ്. എനിയ്ക്കേറെ അപരിചിതനായിത്തീർന്ന എന്റെ ഉണ്ണിക്കുട്ടൻ. പാവം ഉണ്ണിക്കുട്ടൻ, എന്തു ചെയ്യുകയാവും? ആ ദുഃഖത്തിൽ എനിയ്ക്കൊന്നും ചെയ്യാനാവില്ലല്ലോ. എനിയ്ക്കു വികാരങ്ങളില്ലല്ലോ. എന്നാലും ഉണ്ണിക്കുട്ടനെ ഒന്നുകാണണം. ഒരിയ്ക്കൽമാത്രം. ഒരു നഷ്ടബോധത്തിന്റെ മങ്ങലിൽ ആ കണ്ണുകളിൽ നിറയുന്ന ഭാവം എന്തെന്നറിയാൻ. ഒരിയ്ക്കൽ മാത്രം. ഒന്നുകാണണം.

വർഷങ്ങളുടെ നിശ്വാസം തണുത്തുറഞ്ഞു കിടക്കുന്ന മണ്ണിലേയ്ക്ക് ഒഴുകിയെത്തുമ്പോൾ—ഈ ഭൂമിയ്ക്ക്, ഞാനൊരിയ്ക്കലും കണ്ടിട്ടില്ലാത്ത മനോഹാരിത. ഇപ്പോൾ മാത്രം കണ്ടുമുട്ടിയ ഈ സൗന്ദര്യത്തിൽ ഞാൻ മാത്രം അന്യ. ഇവിടെ എനിയ്ക്കൊന്നുമില്ല. എന്റെ പ്രിയപ്പെട്ട ഉണ്ണിക്കുട്ടൻ പോലും എനിയ്ക്കാരുമല്ല.

ഞാൻ ജനിച്ചു വളർന്ന നഗരം: രാത്രിയുടെ മാറിൽ കൊളുത്തിവച്ച ഒരു വൈശാഖനക്ഷത്രം പോലെ തിളങ്ങുന്ന നഗരം. ദൂരെ ആർത്തിരമ്പുന്ന സമുദ്രത്തിനുമുകളിൽ, നേർത്ത നൈലോൺ സാരി പുതച്ച ആകാശം. ഉണ്ണിക്കുട്ടനോടൊപ്പം കടൽപ്പുറത്തെ പഞ്ചാരമണലിൽ, ചുവന്ന സന്ധ്യകൾ നിവർത്തിയിട്ട പട്ടുവിരിപ്പിൽ, കഥകൾ പറഞ്ഞിരിയ്ക്കാറുണ്ടായിരുന്ന ഒരു പെൺകുട്ടി! ഉണ്ണിക്കുട്ടന്റെ രാജി! ഒന്നായി അലിഞ്ഞുചേർന്ന രണ്ടു വർഷങ്ങൾ. രാജിയെന്നവർണ്ണം, കാലത്തിന്റെ പ്രവാഹത്തിൽ ഒലിച്ചുപോയപ്പോൾ, ജീവിതത്തിന്റെ കയതിലിൽ പിടിച്ചുനിൽക്കുന്ന ഉണ്ണിക്കുട്ടൻ സുഗന്ധം നഷ്ടപ്പെട്ടവനും നഷ്ടപ്പെട്ട ഒരു നിഴൽ. രൂപമില്ലാത്ത ചിത്രം. പാവം. എന്റെ ഉണ്ണിക്കുട്ടൻ തനിച്ച്. ഒന്നു കരയാൻപോലും കഴിയില്ലല്ലോ.

നിലാവിൽ ഒറ്റപ്പെട്ടു നിൽക്കുന്ന വീട്. മുറ്റത്ത് ഞാൻ ഓമനിച്ചുവളർത്തിയ ഡാലിയപ്പൂക്കൾ. മെല്ലെ വിടരുന്ന ഇതളുകളിൽ മന്ദഹാസം. പ്രിയപ്പെട്ടവരെ, നിങ്ങൾക്കെന്നെ മറക്കാൻ കഴിഞ്ഞില്ലേ. എന്റെയും ഉണ്ണിക്കുട്ടന്റെയും കാൽപ്പാടുകൾ പതിഞ്ഞിരുന്ന മുറ്റം. നമ്മുടെ മുറി. ഒന്നിനും മാറ്റമില്ല. എന്റെ ഉണ്ണിക്കുട്ടൻ! ഈ മുഖം എത്ര മാറിയിരിയ്ക്കുന്നു. കുഴിഞ്ഞു താണ കണ്ണുകളിൽ, തപസ്സു ചെയ്യുന്ന ശൂന്യത. എവിടെ? എന്റെ പഴയ ഉണ്ണിക്കുട്ടൻ. ഈ കുഴിഞ്ഞുതാണ കണ്ണുകളുടെ അഗാധതയിൽ എന്റെ പ്രതിബിംബം. പ്രിയപ്പെട്ടവനേ, എനിക്കു ശബ്ദിയ്ക്കാനാവില്ലല്ലോ. ഉണ്ണിക്കുട്ടൻ, മാറിൽ അമർത്തിവച്ച ഫോട്ടോ. നമ്മുടെ കല്യാണഫോട്ടോ. ഒരിയ്ക്കൽക്കൂടി ഞാനൊന്നു കാണട്ടെ. ഫോട്ടോയിൽ, അടർന്നു വീഴുന്ന കണ്ണുനീർത്തുള്ളികൾ. ഓ, എന്റെ ഉണ്ണിക്കുട്ടൻ കരയുന്നോ. ഒരിയ്ക്കലും കരഞ്ഞിട്ടില്ലാത്ത എന്റെ ഉണ്ണിക്കുട്ടൻ! ഉണ്ണിക്കുട്ടന്റെ രാജി, അടുത്തുണ്ടെന്ന് അങ്ങറിയുന്നുണ്ടോ? ഈ ദുഃഖത്തിൽ എനിയ്ക്കൊന്നും ചെയ്യാൻ കഴിയില്ലല്ലോ. കരയൂ. എനിയ്ക്കുവേണ്ടിയും കൂടി കരയൂ. അങ്ങയുടെ ഭാഗ്യമില്ലാത്ത രാജിയ്ക്കുവേണ്ടിയും കൂടി കരയൂ.

ഉണ്ണിക്കുട്ടൻ, മെല്ലെ കിടക്കയിലേക്കുവീഴുമ്പോൾ അരികിൽ ചേർത്തുവച്ച ഫോട്ടോ. നക്ഷത്രത്തിന്റെ തിളക്കമുള്ള മിഴികളിൽ നേർത്ത മന്ദസ്മിതത്തിന്റെ അലകളുമായി, ഉണ്ണിക്കുട്ടൻ, അരികിൽ, തലകുനിച്ചു നിൽക്കുന്ന രാജി.

ഉണ്ണിക്കുട്ടന്റെ ഉറങ്ങുന്ന മുഖത്ത് ദുഃഖത്തിന്റെ പോറലുകൾ സൃഷ്ടിച്ച നേർത്ത ചുളിവുകൾ. അടഞ്ഞ മിഴികളിലൂടെ ഒലിച്ചിറങ്ങിയ നീർച്ചാലുകൾ ഒപ്പി മാറ്റുമ്പോൾ ഇമകൾ പിടഞ്ഞുവോ? "രാജി". അധരങ്ങൾ ചലിച്ചുവോ? ഉറക്കത്തിലും രാജിയെത്തേടുന്ന മനസ്സ്. ഉണ്ണിക്കുട്ടന്റെ രാജിയ്ക്കു വിളികേൾക്കാനാവില്ലല്ലോ. അടുത്തുനിന്നിട്ടും നാം തമ്മിൽ എത്രയോ അകലം. ഒരു നേർത്ത കുളിർകാറ്റായി ഉണ്ണിക്കുട്ട

നിന്റെ മാറിലൂടെ ഒഴുകി നടക്കുമ്പോഴും, ഒരിയ്ക്കലും അനുഭവിയ്ക്കാത്ത സംതൃപ്തി! മനസ്സുകൊണ്ട് അങ്ങയുടെ താലോലിയ്ക്കാനാൻ അങ്ങേയ്ക്കു കഴിയുന്നുണ്ടോ? ഉണ്ണിക്കുട്ടന്റെ മുഖത്തു് അമർത്തിയ മന്ദസ്മിതത്തിന്റെ നിഴലായ്. ഉറങ്ങൂ. പ്രിയപ്പെട്ടവനേ, ഉറങ്ങൂ. എത്ര വർഷങ്ങളിലും ഒരു ദിവസം ഈ മുഖം കാണാൻ ഞാനൊരുങ്ങും. ഇനിയും കാണുന്നതുവരെയ്ക്കും വിട. പാലപ്പൂക്കളുടെ സുഗന്ധത്തിൽ, അലിഞ്ഞില്ലാതെയാകുന്ന നിലാവിൽ, എനിയ്ക്കു നഷ്ടപ്പെട്ട ഈ മുഖം, ഞാനൊരിയ്ക്കൽക്കൂടി കാണട്ടെ. ഒരിയ്ക്കൽ കൂടി.

ഏകാന്തതയുടെ തീരത്ത് ഭാഗത്തു നടക്കുന്ന നിശാ ഗീതങ്ങളോടൊപ്പം ഞാനലിഞ്ഞു ചേരുമ്പോഴും, പ്രിയപ്പെട്ടവനേ, ഒരിയ്ക്കൽക്കൂടി വിടചോദിയ്ക്കുന്നു. എന്റെ ഹൃത്താരിന്റെ സംഗീതം മാത്രം ഞാൻ വീണ്ടും പാടിയിരിയ്ക്കുന്നു; ഈ പൂങ്കാറിൽ, ഈ പൂനിലാവിൽ. ഞാൻ ധന്യയായി. പ്രിയപ്പെട്ടവനേ വിട!

വത്സല എൻ. പി.

"ഭാരതമെന്നപേർ കേട്ടാലഭിമാന
പൂരിതമാകണമന്തരംഗം
കേരളമെന്നുകേട്ടാലോ തിളയ്ക്കണം
ചോര നമുക്കു ഞരമ്പുകളിൽ."

— വള്ളത്തോൾ

മൃത്യുവിന്റെ തീരങ്ങളിലേയ്ക്ക്

നഗരത്തിന്റെ നീലിമയാർന്ന കറുത്ത റോഡിലൂടെ അവൻ നീങ്ങി. അസ്തിത്വദുഃഖത്തിന്റെ ഭാരവും പേറിക്കൊണ്ട്, മൃത്യുവിന്റെ കുളമ്പടി കേട്ടുകൊണ്ട് രൂപപരിണാമങ്ങളുടെ ചിലമ്പൊലി കേട്ടുകൊണ്ട് പുനർജനിയുടെ കാഹളം ശ്രവിച്ചുകൊണ്ട് അവൻ ഗമിച്ചു. ചുറ്റിലും കുത്തിയൊഴുകുന്ന ജനത്തെ, തിരക്കു പിടിച്ച നഗരത്തെ, ഇരമ്പിപ്പായുന്ന വാഹനങ്ങളെ, ഒന്നും തന്നെ അവൻ ശ്രദ്ധിച്ചില്ല. അവന്റെ ചുറ്റും ബന്ധങ്ങളും ബന്ധങ്ങളുടെ ബന്ധനങ്ങളുമാണെന്നു് അവൻ വിധിയെഴുതി.

ബന്ധങ്ങളിൽ നിന്നു് ബന്ധനങ്ങളിൽ നിന്ന് അവയുടെ കരാള ഹസ്തങ്ങളെ—ഇരുമ്പു ചങ്ങലകളെ പൊട്ടിച്ചെറിയാൻ അവൻ വെമ്പൽ കൊള്ളുകയായിരുന്നു. അവന്റെ കണ്ണിൽ പുകയായിരുന്നു. ലഹരിയുടെ പുക. എല്ലാത്തിനോടും അവനു പകയായിരുന്നു. അവനു ജന്മം നൽകിയ അച്ഛനമ്മമാർക്കെതിരായി അവൻ പടവാളുയർത്തി. "ബന്ധങ്ങളുടെ കണ്ണികൾ ബന്ധനങ്ങളുടെ കണ്ണികളാണ്. സ്വതന്ത്രനായിരിക്കാനുള്ള, ഏകനായിരിക്കാനുള്ള അദമ്യമായ മോഹം ആ കണ്ണികൾ പൊട്ടിച്ചെറിയാൻ എന്നെ നിർബന്ധിക്കുന്ന ജന്മാന്തരങ്ങളുടെ ദുരൂഹതയാണ് എന്നെ അസ്വസ്ഥനാക്കുന്നതു്. ഞാൻ അതിന്റെ അർത്ഥം തിരയുകയാണു്. ആ അനാദിയായ, അനന്തമായ, ദുരൂഹമായ, അന്വേഷണത്തിൽ ഞാൻ ലയിച്ചുചേരുന്നു."

അവൻ കഞ്ചാവും ചരസ്സും പുകച്ചു. കഞ്ചാവിന്റെയും ചരസ്സിന്റെയും ധൂമവലയങ്ങളിൽ അവനു ദർശനമുണ്ടായി. വെളിപാടുണ്ടായ അവൻ മരവിച്ച ഇന്ദ്രിയങ്ങളുമായി നിരർത്ഥക ബോധത്തിന്റെ നിസ്സംഗതയുടെ മൃത്യുപാസനയുടെ ലോകത്തിലേയ്ക്കുയർന്നു.

അവൻ നഗരത്തെ വെറുത്തു. കാമുകിയായ രാധയെ വെറുത്തു. നാണു മാസ്റ്ററുടെ ഫിലോസഫിയെ വെറുത്തു—വില കുറഞ്ഞ സെന്റിമെന്റലിസത്തെ കാൽ മടമ്പുയർത്തിത്തൊഴിച്ചു. അവന്റെ കണ്ണിൽ ലോകം അവനു അന്യമായി. പെട്ടെന്നൊരുദിവസം കൊണ്ടല്ല. പടിപടിയായി നിമിഷാർദ്ധങ്ങളിലൂടെ ദിനാന്തരങ്ങളിലൂടെ അവൻ എല്ലാത്തിനെയും വെറുത്തു. ഏകനായി ഏകാന്തതയുടെ വൽമീകത്തിൽ ചുരുണ്ടുകൂടി.

പക്ഷേ ശാലീനതയുടെ പട്ടുകൊടി കാണിക്കുന്ന പരിഷ്കാരത്തിന്റെ, പുരോഗതിയുടെ പ്രതീകമായി അഹങ്കാരത്തോടെ തലയുയർത്തി നിൽക്കുന്ന—പാതിരാവിന്റെ യാമങ്ങളിൽ മാദകലാസ്യകളായ വേശ്യകളുടെ പാദചലനത്തിന്റെ താളം കേൾപ്പിക്കുന്ന ഉന്മത്തതയുതിർക്കുന്ന നഗരവീഥിയെത്തന്നെ ഉപേക്ഷിച്ചു പോകുമ്പോൾ അവന്റെ കാമുകി—അവനെ സ്നേഹിക്കുന്ന പെൺകുട്ടി വേർപാടിന്റെ നീർച്ചുഴിയിൽ തേങ്ങിക്കരഞ്ഞു.

അപ്പോഴും അവൻ നിർവികാരനായി ചിരിച്ചു. അവന്റെ അന്തരംഗം പെരുമ്പറ മുഴക്കി "സ്നേഹബന്ധങ്ങളിൽ എനിക്കു വിശ്വാസമില്ല. വേർപാടുകളുടെ ദുഃഖങ്ങൾ അയാഥാർത്ഥ്യങ്ങളാണു്. അവ മിഥ്യയുടെ പ്രതിരൂപങ്ങളാണു്. എനിക്കു ദുഃഖവും എന്റെ അസ്തിത്വമാണ്. എന്റെ അസ്തിത്വദുഃഖവും പേറി നാഴികകളും മണിക്കൂറുകളും പ്രഭാതങ്ങളും സന്ധ്യകളും, ദിനങ്ങളും, മാസങ്ങളുമായി ഞാൻ അലയുന്നു." ഏകനും ബന്ധനാതീതനും അനാഥനുമായ വീഥിയിലൂടെ അലയുന്ന പഥികൻ.

അവന്റെ മുന്നിൽ പാത പിന്നെയും നീണ്ടു. യാത്രയുടെ ലഹരി മനസ്സിനെ മഥിച്ചപ്പോൾ ഇന്ദ്രിയങ്ങൾ ഉണരുകയായിരുന്നു.

അവന്റെ സിരകളിലൂടെ ചാരായമൊഴുകി ദുരൂഹമായ ചിന്തകളുടെ കെട്ടിമറിച്ചിലുകളെ മരവിപ്പിച്ചു. അബോധാവസ്ഥയിൽ അവൻ പുഴക്കരയിലും മരച്ചുവട്ടിലും കിടന്നു. ഗാഢനിദ്രയുടെ മൂർത്തതയിൽ മരണാവസ്ഥയുടെ താൽക്കാലിക മാധുര്യം നുകർന്നു. ഉണരുമ്പോൾ ലോകത്തിലെ യാഥാർത്ഥ്യങ്ങൾ അവനു ചുറ്റും ഹുങ്കാരത്തോടെ നൃത്തം ചവിട്ടി. വിശപ്പെന്ന ഭൂതാവേശത്തെ മയക്കിക്കിടത്താൻ അവൻ കഞ്ചാവും ചരസ്സും പുകച്ചു.

മൃത്യുവിന്റെ തീരങ്ങളിലേക്കു്

കഞ്ചാവിന്റെയും ചരസ്സിന്റെയും അസ്തിത്വത്തിൽ വിശപ്പിന്റെ അസ്തിത്വം ബലി കഴിക്കപ്പെട്ടു.

കാമുകിയെയും, സ്ത്രീയെയും, ചിന്താസരണികളിൽ ആവാഹിച്ചുകൊണ്ട് ഈ ലോകത്തിൽ താൻ അന്യനാണെന്നു ഭാവിച്ചുകൊണ്ട് അന്യമായ ഈ ലോകത്തിൽ വെറുതെ അനാവശ്യമായി വന്നുപെട്ട ദുഃഖവും പേറി-ജനന സമയങ്ങളുടെ മുളപൊട്ടലിന്റെ മുഹൂർത്തങ്ങളെ ശപിച്ചുകൊണ്ട് അവൻ യാത്ര തുടർന്നു............

അവനെ കഞ്ചാവും ചരസ്സും മണത്തു. തലമുടിയും താടിരോമവും വളർന്നു. നഖങ്ങൾ വളർന്നു് പരിഷ്കൃതരുടെ മുന്നിൽ അപരിഷ്കൃതത്തിന്റെ പുറന്തോടണിഞ്ഞ് അസ്തിത്വ ദുഃഖത്തിന്റെ ഭാരം ആത്മാവിലേറി കണ്ണുകളിൽ ലഹരിയുടെ ചുകന്നിറവുമായി അന്വേഷണത്തിന്റെ അലച്ചിലിന്റെ അന്ത്യത്തിൽ അവൻ വാൽമീകമായി വളർന്നു.

അവന്റെ ആത്മാവിൽ അസ്തിത്വ ദുഃഖം ആഷാഢ മാസക്കാല രാത്രിപോലെ ഇരുണ്ടു. മിഥ്യകളുടെയും മതിഭ്രമങ്ങളുടെയും കണ്ണഞ്ചിപ്പിക്കുന്ന ഹിപ്പോക്രസിയുടെ നിഴൽപ്രേതങ്ങൾ നൃത്തം ചവിട്ടുന്ന ഈ ലോകം അവനെ കർമ്മഫലങ്ങളുടെ നഷ്ടലാഭത്തെക്കുറിച്ചു കണക്കുകൂട്ടാൻ പ്രേരിപ്പിച്ചു.

അർത്ഥശൂന്യമായ ജനിയുടെ വിനാഴികകളെ അന്വേഷണത്തിന്റെയും അലച്ചിലിന്റെയും ഏകാന്ത പഥങ്ങളിൽ പക്ഷിത്തൂവലുകൾ പോലെ പൊഴിച്ചുകൊണ്ട് കഞ്ചാവിന്റെയും ചരസ്സിന്റെയും ചാരായത്തിന്റെയും ലഹരിയിൽ നിന്നു് പഞ്ചേന്ദ്രിയങ്ങളെ ജരം പിടിപ്പിക്കുന്ന രതികർമ്മങ്ങളിൽ നിന്നു് നിസ്സംഗതയിലേയ്ക്ക്, വിസ്മൃതികളിലേയ്ക്ക് മൃത്യുപാസനയുടെ തീരങ്ങളിലേയ്ക്ക് മൃത്യുവിലേയ്ക്കു് ....അവൻ ഉയരുകയായിരുന്നു.

പിയർസൺ എൻ. എം.

"വിത്തനാഥന്റെ ബേബിക്കു പാലും
നിർദ്ധനച്ചെറുക്കന്നുമിനീരും
ഈശ്വരേച്ഛയാണെങ്കിലത്തു-
ള്ളീശ്വരനെ ചവിട്ടുകനാനം."

— ചങ്ങമ്പുഴ

ശൂന്യതയുടെ തീരങ്ങളിൽ

ജനാലയ്ക്കൽ നിന്നാൽ ക... ...എണീററിരിക്കണമെന്നു തോന്നി. ശരീരത്തിൽ എവിടൊക്കെയോ വിങ്ങുന്നു. കണ്ണുചെന്നു് പതിഞ്ഞതു് മേശപ്പുറത്താണ്. കുപ്പികളിൽ തപസ്സിരിക്കുന്ന നിറമുള്ള മരുന്നുകൾ.

കട്ടിൽ പടികളിൽ താങ്ങി ജനൽ കർട്ടൻ വലിച്ചു മാറ്റി. ജനാലയിലൂടെ അകത്തേയ്ക്കടിച്ച കാററിൽ ചുവരിലെ ചാർട്ടർ 'കിരകിര' ശബ്ദിച്ചു. മരുന്നുകളുടെ മടുപ്പിക്കുന്ന മണം മൂക്കിനുള്ളിൽ തുളച്ചുകയറി. ജനലഴികളുടെ തണുപ്പിൽ കീഴ്ത്താടി അമർത്തി നിന്നു് ഞാൻ ഓർത്തു.

“എൻെറ മോചനമെന്നു്”

ആസ്പത്രി മതിലിന്നപ്പുറം ടാറിട്ട റോഡാണ്. അതിനു മറുവശം കടൽത്തീരവും. കരിമ്പാറക്കൂട്ടങ്ങൾക്കു മുകളിൽ കൊക്കുരുമ്മി രസിക്കുന്ന കടൽകാക്കകൾ. പാറക്കൂട്ടങ്ങളുടെ ഇടുക്കിൽ ആർത്തലച്ച്, രൂപം നഷ്ടപ്പെടുത്തി, പിന്നോക്കമൊഴുകുന്ന തിരകൾ. ആങ്ങകലെ ചക്രവാളത്തിൽ വിങ്ങിപ്പൊട്ടാൻ വിതുമ്പി നിൽക്കുന്ന സന്ധ്യ.

പണ്ട്..... കൂട്ടം തെററിപ്പായുന്ന ഏതെങ്കിലും ഒരു മേഘശകലം മതിയായിരുന്നു, തന്നെ ആകർഷിക്കാൻ. പക്ഷെ...... ഇന്നു് വിളറിയ ആകാശത്തിൽ ചിതറിയ മേഘശകലങ്ങളിൽ മനസ്സിനെ തളച്ചിടാനുള്ള ശ്രമം പാഴിലാകുന്നു. മനസ്സിലെ പിഴുപ്പ് കണ്ണീരായി കീഴ്ത്താടിയിൽ പരക്കുമ്പോൾ എല്ലാം..... നിസ്സംഗതയോടെ കാണാനെ കഴിയൂ.

ഉൾത്തടത്തിലെവിടെയോ ഓർമ്മകൾ, ഒരു കുസൃതിച്ചെറുക്കനെപ്പോലെ മനസ്സിനെ ശല്യപ്പെടുത്തുന്നു.

അന്നു്, പോയട്രി ക്ലാസ്സിൽ പ്രൊഫസർ കീററ്സിൻെറ മരണത്തെക്കുറിച്ച് വിവരിക്കുകയായിരുന്നു. കഷണ്ടിത്തലയിൽ പൊടിഞ്ഞുവന്ന വിയർപ്പ് ടവ്വലിൽ ഒപ്പി കറുത്തു് തടിച്ച ഫ്രെയിമുള്ള കണ്ണടയിൽ ഇടക്കിടെ പിടിച്ചുകൊണ്ട് അദ്ദേഹം തുടർന്നു. “ഇററ് ഈസ് സെഡ് ദാററ് ദി ഇമ്മീഡിയററ് കോസ് ഓഫ് ഹിസ് ഡെത്ത് ഈസ് ഹിസ് ഫെയിലിയർ ഓഫ് ലൗവ്.”

മരണത്തിൻെറ കറുത്ത നിഴലിന് പുറകിൽ...... കറുത്ത്, ചുരുണ്ട് കുറുകിയ അഴകെറിയ, മുടിയിൽ എന്നും വെളുത്ത റോസാപ്പൂക്കൾ ചൂടാറുള്ള...... തീർത്ഥ ജലത്തിൽ മുക്കിയ തുളസിക്കതിരിൻെറ പരിശുദ്ധിയുള്ള പെൺകുട്ടി. അവളുടെ വിളറിയ നിഴൽ പുറകിൽ.

ബോധമനസ്സിൽ തളർത്തിക്കളയുന്ന ചിത്രവും പേറി നടക്കാൻ തുടങ്ങിയിട്ട് മാസങ്ങളായിരിക്കുന്നു. കീറിക്കളയാൻ ആഗ്രഹിച്ചിട്ടും...... ദീർഘമായ തപസ്സിനുശേഷം വരം കിട്ടേണ്ട സമയം, നിമിഷം തോറും പതറിപ്പോകുന്ന മനസ്സിനുള്ളിൽ എന്തൊക്കെയോ തകർന്നു വീഴുന്നു. ഉഷ.............. അവളെത്രകാതം മുന്നിൽ...ഞാനോ?

ഒരിക്കൽ സ്വപ്നം കണ്ടിരുന്നു. ജീവിതം സുന്ദരമെന്നു്. നിലാവിൻെറ നീലവെളിച്ചത്തിൽ മുക്തിയുടെ തീരങ്ങൾ തേടിയലയുമ്പോൾ ചെന്നെത്താറുള്ളത് കറുത്ത രാവിലെ കറുത്ത പക്ഷത്തിൽ മാത്രം. ഒട്ടും ഉറങ്ങാൻ കഴിയാത്ത രാത്രികൾ. ഉറങ്ങുന്ന അല്പ സമയത്തിൽ നൂറു നൂറു ദുഃസ്വപ്നങ്ങളും.

മൂന്ന് നീണ്ട വർഷ കലാലയ ജീവിതം വില കുറഞ്ഞ പ്രേമങ്ങളുടെയും ആത്മാർത്ഥത ലവലേശമില്ലാത്ത പൊട്ടിച്ചിരികളുടെയും, ആദർശം വ്യഭിചരിക്കപ്പെട്ട മുദ്രാവാക്യങ്ങളുടെയും നടുവിൽ (—ഈ പ്രകടന മൽസരത്തിൽ—) ഞാനൊന്നിനു് ഒരു ദുഃശകുനമാകണം. രക്തം കിനിയുന്ന മനസ്സുമായ്, നിറയാൻ കൂട്ടാക്കാത്ത നീറുന്ന കണ്ണുകളുമായ് എല്ലാവർക്കും എതിരെ നടക്കാനെ കഴിഞ്ഞുള്ളൂ.

പൊള്ളയായ സാന്ത്വനങ്ങളും കേട്ടു മടുത്തു. പ്രാർത്ഥിക്കുവാനോ, പരാതിപ്പെടുവാനോ കഴിയാതെ, കൂപ്പിയ കൈകളുമായി അനന്തതയ്ക്കുമുന്നിൽ നിന്നിട്ടുള്ള സന്ദർഭങ്ങൾ എത്രയെത്ര!

സ്നേഹിക്കുന്നവർക്കെല്ലാം ഒരു ഭാരമായിത്തീരുവാനാണ് ഈ ജന്മമെന്ന് നേരത്തെ അറിഞ്ഞിരുന്നുവെങ്കിൽ......ജനിച്ചുവീണ [illegible] [illegible]ക്കാതിരിക്കാൻ ഇനിയൊരു [illegible] തരാതിരുന്നെങ്കിൽ.........

താഴെ [illegible] കേസിൽ പാദരക്ഷകളും കണ്ടു. സിസ്റ്റർ!

'സൂനിൽ വന്നു കിടക്കൂ'' ജനൽ പാളികൾ വലിച്ചടക്കുന്നതിനിടയിൽ അവർ പറഞ്ഞു.

'ആസ്മക്കു കടൽക്കാറ്റ് നന്നല്ലകേട്ടോ'

തിളങ്ങുന്ന [illegible]സിനുള്ളിലെ ഗുളികകൾ ഒന്നൊന്നായി വിഴുങ്ങുവാൻ പച്ചവെള്ളം തരുന്നതിനിടയിൽ അവർ പറഞ്ഞു.

'ഇപ്പോ സുഖം തോന്നുന്നുണ്ടോ'?

ഉവ്വ് മരിക്കാൻ സുഖം തോന്നുന്നുണ്ട്.

എം. വി. ജോസ്

''മനസ്സിദ്ധമാംപദം
പുണ്യലബ്ധമെന്നോർത്തു
വന്ദംഭാവിക്കുന്നോ-
രുന്നതനകന്മഷമേ
വെന്നുകവിളറുക
വിറകൊള്ളുകനോക്കൂ
നിൻപുരോഭാഗത്തതാ
ദീപ്തതേജസാം നാളെ.''

ജി. ശങ്കരക്കുറുപ്പ്

ഹൗ! എന്തൊരു ബഹളമാണീ കേൾക്കുന്നത്? എന്റെ തല പുകയുന്നു. എന്നാണീ നരകത്തിൽ നിന്നൊരു മോചനം ലഭിക്കുക? ചുറ്റും അട്ടഹാസങ്ങളും തേങ്ങലുകളും മാത്രമേ കേൾക്കാനുള്ളൂ. രാത്രി ചുറ്റുമുള്ളവരുടെ അട്ടഹാസങ്ങൾ കേട്ട് ഞെട്ടിവിറച്ചുപോകുന്നു. ഹോ! ഭൂമിയിലെ നരകമാണ് ഈ ഭ്രാന്താലയം. ഇവിടെ ഞാനും വന്നകപ്പെട്ടുപോയല്ലോ! എനിയ്ക്കു ഭ്രാന്തില്ലെന്നു് ഹൃദയം പൊട്ടിപ്പറഞ്ഞിട്ടും ഇവിടാർക്കും മനസ്സിലാകുന്നില്ലല്ലോ! ഇവിടെയുള്ളവർക്കും ഹൃദയമെന്നൊന്നില്ലേ? എന്റെ മനസ്സിൽ എരിയുന്ന അഗ്നിപർവ്വതം കാണാൻ ആർക്കും കഴിയുന്നില്ലേ? ഒരിയ്ക്കൽ ഈ അഗ്നിപർവ്വതം പൊട്ടിത്തെറിക്കും. അതിൽ നിന്നുയരുന്ന ലാവയിൽ ഞാൻ വെന്തുനീറും.

ഹ്ശ്, കതകിനു വെളിയിൽ കാൽപ്പെരുമാറ്റം കേൾക്കുന്നുണ്ടല്ലോ. ആശ്വാസം. അൽപ്പനേരമെങ്കിലും ശുദ്ധവായു ശ്വസിക്കാം.

ഏ! കാൽപ്പെരുമാറ്റം അകന്നകന്നു പോവുകയാണല്ലോ. ഹോ! എന്തൊരു നിരാശ! അട്ടഹാസങ്ങളും

എന്റെ പൊന്നുമോൾ ഇപ്പോൾ എവിടെയായിരിക്കും? അദ്ദേഹത്തിന്റെ അരുകത്തു കിടന്നു് ഉറങ്ങുകയായിരിക്കും.

എന്റെ രാജേട്ടാ, രാജേട്ടനും എന്നെ മനസ്സിലാക്കാൻ കഴിയാതെ വന്നല്ലോ? രാജേട്ടനും വിശ്വസിക്കുന്നോ എനിക്കു ഭ്രാന്താണെന്നു്? പിന്നെന്തേ അന്നു് വല്യച്ഛനും മറ്റും എന്നെ ഈ തടവറയിൽ ബന്ധനസ്ഥയാക്കിയപ്പോൾ മിണ്ടാതെ നോക്കിനിന്നത്? എന്നെ രക്ഷിക്കാൻ കഴിയാഞ്ഞിട്ടോ അങ്ങു നിസ്സഹായനായി നിന്നുപോയതോ രാജേട്ടാ? അങ്ങയെയും മോളെയും സ്നേഹിച്ചതു് ഭ്രാന്തായി വ്യാഖ്യാനിച്ച വല്യച്ഛനെ രാജേട്ടനും ന്യായീകരിക്കുകയാണോ? അങ്ങയെയും മോളെയും കാണാൻ ദാഹിക്കുന്ന എന്റെ ഹൃദയം കാണാൻ അങ്ങേയ്ക്കും കഴിയുന്നില്ലേ?

മോളേ .... അപ്പോൾ?...അപ്പോൾ സ്നേഹിക്കുന്നത് ഭ്രാന്തിന്റെ ലക്ഷണമോ? ഈ ലോകത്തുള്ള സകലരും സ്നേഹശൂന്യരാണോ? സ്നേഹമോ ഭ്രാന്തിന്റെ ലക്ഷണം? അപ്പോൾ ഈ ഭ്രാന്താലയത്തിലുള്ളവരെല്ലാം സ്നേഹസമ്പന്നരാണോ? എന്നാലും......

മോചനം

പൊട്ടിച്ചിരികളുമില്ലാത്ത ശാന്തമായ ഒരു [illegible] ശബ്ദം കേൾക്കാൻ ഹൃദയം ദാഹിക്കുന്നു.

ഇന്നലെ ഡോക്ടർ വന്നപ്പോൾ അദ്ദേഹത്തിന്റെ കാലിൽ പിടിച്ചപേക്ഷിച്ചതാണ് എന്നെ ഈ നരകത്തിൽനിന്നും മോചിപ്പിക്കാൻ. പക്ഷേ അദ്ദേഹത്തിനു ഞാൻ സ്ഥലകാലബോധമില്ലാത്ത ഒരു ഭ്രാന്തി. എന്റെ വാക്കുകൾ ഒരു ഭ്രാന്തിയുടെ വൃഥാ പ്രലാപങ്ങൾ മാത്രം. അദ്ദേഹം അതെങ്ങിനെ ചെവിക്കൊള്ളും! ഹോ! അദ്ദേഹത്തിനു എന്റെ ഹൃദയമൊന്നു കാണാൻ കഴിഞ്ഞെങ്കിൽ!

എന്നാലും എനിക്കിവിടെ കിടക്കാൻ വയ്യ... എനിക്കിവിടെ നിന്നും രക്ഷപ്പെടണം...പക്ഷേ ഇവിടുന്നു രക്ഷപ്പെട്ടാൽ എവിടെ പോകും?

സ്നേഹശൂന്യരുടെ ഇടയിലോ? ഓ, അതൊന്നും വയ്യ. എനിക്കീ ലോകത്തു നിന്നും തന്നെ പോകണം.

പക്ഷേ! എങ്ങിനെ?

ഹ്ശ്.... [illegible] ഇന്നു [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]ണ്ടു്. [illegible] ഉറക്കഗുളികകൾ [illegible]ക്കിയുണ്ട്. ഹാ എന്താശ്വാസം! എന്തു സമാധാനം! എനിക്കു മോചനം കിട്ടിയിരിക്കുന്നു.

[illegible]ലക്ഷ്മി പി.

"അച്ഛാ ഇന്നല്ലേ എന്നെ അമ്മയുടെ അടുത്തു കൊണ്ടുപോകാമെന്നു പറഞ്ഞത്. ഈ അച്ഛനെപ്പോഴും എന്നെ കളിപ്പിക്കുകയാണ്" മുറിക്കകത്തുനിന്നും ഓടിവന്ന വിജുമോന്റെ ശബ്ദം അയാളെ ഓർമ്മകളുടെ ചുഴിയിൽ നിന്നും വലിച്ചിറക്കി.

"അതേ മോനെ, നമുക്കിന്നു തന്നെ പോകാം." അയാളുടെ സ്വരത്തിൽ ആശങ്കയുടേയോ അസ്വസ്ഥതയുടേയോ മിന്നൽപ്പിണറുകൾ ഉദിച്ചില്ലേയെന്ന് അയാൾ സ്വയം ചിന്തിച്ചു.

പണിപ്പെട്ട് മുഖത്ത് മന്ദഹാസം ഭാവിച്ചുകൊണ്ട് അയാൾ പറഞ്ഞു "മോൻ വേഗം ആയയുടെ അടുത്തുചെന്ന് ഒരുക്കുവാൻ പറയൂ."

മകന് സന്തോഷമായി. അവൻ തുള്ളിച്ചാടിക്കൊണ്ട് അകത്തേക്കു കുതിച്ചു. ആ പോക്കുകണ്ട് രവി അറിയാതെ പറഞ്ഞുപോയി. "എന്തിനാ മാലതീ നീയിത്രവേഗം........ഇത്രവേഗം ഞങ്ങളെ വിട്ടുപോയത്. ഈ കൊച്ചിനോട് ഞാനെന്തു സമാധാനം പറയും." പക്ഷെ, ആ വിളികേൾക്കാൻ മാലതി അവിടെയുണ്ടായിരുന്നില്ല. അവൾ രണ്ടുവർഷം മുമ്പ്

കിടക്കുന്ന നെററിയിൽ സ്വേദകണങ്ങൾ മുത്തുകൾ പതിച്ചിരിക്കുന്നു. എന്തുകൊണ്ടോ അയാളുടെ മനസ്സ് സ്നേഹമെന്ന വികാരത്തിനടിമയായി. പിന്നീടെന്നും ആ മുഖത്തിന്റെ ദർശനത്തിനായി ആ നടപ്പാതക്കരുകിൽ കാത്തുനിൽക്കുക പതിവായിരുന്നു. ദിവസങ്ങൾ പലതും കഴിഞ്ഞു. പലപ്പോഴും ആ നീലക്കണ്ണുകളുമായി ദ്വന്ദയുദ്ധം നടത്തേണ്ടിവന്നു. ആ പഴയ കാര്യങ്ങൾ ഓർത്തപ്പോൾ അയാൾ രോമാഞ്ചം കൊണ്ടു.

എപ്പോഴും കൂടെ നടക്കാറുണ്ടായിരുന്ന ശിങ്കിടി വേലു മൂപ്പനിൽനിന്നും അറിയാൻ കഴിഞ്ഞു; അവൾ തോട്ടത്തിലെ റൈട്ടരുടെ ഏകമകൾ മാലതിയാണെന്ന്. തന്റെ കുലത്തിനെക്കാൾ വളരെ താഴ്ന്നനിലയിലുള്ള ഒരു നാടൻ പെണ്ണ്. പക്ഷെ ആ കണ്ണുകൾ. ഇത്രക്കനുഭൂതി പകരുന്ന മറെറാന്നിനെപ്പററി ആലോചിക്കാൻ പോലും കഴിഞ്ഞിരുന്നില്ല.

അവളുമായി സംസാരിക്കണമെന്ന് പലപ്പോഴും വിചാരിച്ചിരുന്നു. പക്ഷെ കണ്ടുമുട്ടുമ്പോഴെല്ലാം വികാരങ്ങളുടെ വേലിയേററത്താൽ മിണ്ടുവാൻ പോലും കഴിയാറില്ലായിരുന്നു. പക്ഷെ ഒരു ദിവസം,

രക്തപുഷ്പങ്ങൾ

......അതേ ആ പൈശാചികമായ രാത്രി.....ഹോ... അങ്ങിനെ സംഭവിച്ചില്ലായിരുന്നെങ്കിൽ......അയാൾ നെടുവീർപ്പിട്ടു.

X X X X

തികച്ചും അപ്രതീക്ഷിതമായൊരവസരത്തിലാണ് മാലതിയെ ആദ്യമായി കണ്ടുമുട്ടിയത്. മൂന്നാറിലെ എസ്റേറററിന്റെ മടിയിൽ വളർന്ന രവിക്ക് അച്ഛന്റെ പ്രയത്നത്തിൽതന്നെ അധികം വിഷമം കൂടാതെ സാമാന്യം ഭേദപ്പെട്ട ഒരുദ്യോഗത്തിൽ കയറിപ്പററാൻ കഴിഞ്ഞു. ജീവിതത്തിന്റെ മോഹനങ്ങളുടെ പൂരം ചാട്ടുകളായിരുന്നു ആ ദിവസങ്ങൾ! എവിടെയായാലും സൌന്ദര്യത്തെ പാനം ചെയ്യാൻ വെമ്പി നടന്നിരുന്നകാലം. അന്നൊരിക്കൽ എസ്റേറററിൽ നിന്നും ജോലികഴിഞ്ഞു വീട്ടിലേക്കു മടങ്ങും വഴിയാണ് കുററിച്ചെടികളിൽ തഴുകിയൊഴുകുന്ന ആ കാട്ടുചോലയിൽ വെള്ളംകോരുന്ന ഒരു കുട്ടിയെ കണ്ടത്. അന്നുവരെ പരിചയമില്ലാത്തമുഖം, അളകങ്ങൾ വീണു

അതെ, അന്നുതന്നെ...അന്ന് എസ്റേറററിൽ നിന്നിറങ്ങുമ്പോൾ തന്നെ ആകാശം കറുത്തിരുണ്ടിരുന്നു. എപ്പോഴും പെയ്തേക്കാമെന്നുള്ള അവസ്ഥയായിരുന്നു. നാട്ടുവഴിയിലേക്കു കടന്നപ്പോഴാണ് ശ്രദ്ധിച്ചത് പുറകെ അവൾ വരുന്നു. പെട്ടെന്ന് തിരിഞ്ഞുനോക്കി, അതെ. അവൾ തന്നെ. പെട്ടെന്നാണ് ഭയങ്കരമായ ഒരു ഇടിവെട്ടോടുകൂടി ശക്തിയായ മഴയുടെ ആരംഭം കുറിച്ചത്. ആകസ്മികമായ ആ സന്ദർഭത്തിൽ അവൾ പരിഭ്രമിച്ച പോലെ കാണപ്പെട്ടു. പെട്ടെന്ന് തന്റെ കൈയിലിരുന്ന കുട നീട്ടി താൻ പറഞ്ഞു. "ഇതാ ഇതു ചൂടിക്കൊള്ളൂ, കുട്ടീ". അവൾ തലയുയർത്തി തന്റെ മുഖത്തേക്കൊന്നു നോക്കി. ആ നോട്ടത്തിനുവേണ്ടി സർവ്വവും നഷ്ടപ്പെടുവാൻ തയ്യാറായിരുന്നു. "അപ്പോൾ ചേട്ടൻ?" പെട്ടെന്നാണ് അവൾ ചോദിച്ചത്. 'എന്റെ കാര്യം സാരമില്ല' പറഞ്ഞുതീരും മുമ്പേ മഴ അതിന്റെ സകല ശക്തിയോടും കൂടി പെയ്യാനാരംഭിച്ചു. മറെറാരു തരം

ല്ലാതെ താനും ആ കുടച്ചുവട്ടിലേക്കു നീങ്ങി. അന്നാദ്യമായി ജീവിതത്തിന്റെ അർത്ഥത്തെപ്പററി ഞാനാലോചിച്ചു. പിരിയാൻ നേരത്തു കൈകൾ അറിഞ്ഞോ അറിയാതെയോ യാത്ര പറയാൻ മറന്നില്ല. പിന്നീടു കാണണമെന്നോ കാണാമെന്നോ പറഞ്ഞില്ല. പറയുവാൻ പററിയില്ല എന്നുള്ളതാണു യാഥാർത്ഥ്യം.

പക്ഷേ ദിവസങ്ങൾ കഴിയുന്തോറും കൂടിക്കാഴ്ചകൾക്കു ദൈർഘ്യം കൂടി. തമ്മിൽ അല്പം പോലും പിരിഞ്ഞിരിക്കാൻ പററില്ലെന്ന അവസ്ഥയായിരുന്നു. മിക്കപ്പോഴും അവൾ ഓർമ്മിപ്പിക്കുമായിരുന്നു. "ചേട്ടാ, ചേട്ടനെന്നെ കൈവിടുമോ? എനിക്കു മററാരുമില്ല. എന്നെ ചതിക്കരുതേ"......!

യാചനയായിരുന്നോ അതോ ആജ്ഞയോ......പക്ഷേ- ആ ബന്ധം വിച്ഛേദിക്കുവാൻ താനശേഷം ആഗ്രഹിച്ചിരുന്നില്ല.

ദിവസങ്ങൾ അധികം കഴിയുന്നതിനുമുൻപ് അച്ഛന്റെ കാതിലും ഈ വിവരം എത്തി. ഒരു ദിവസം കാലത്തു് എസ്റേററിലേക്കുപോകാൻ ഒരുങ്ങിയ തന്നെ അച്ഛൻ വിളിച്ചു. "എടാ രവീ! ഇവിടെ വാ." അച്ഛന്റെ മുഖത്തേക്കുനോക്കാൻ തോന്നിയില്ല. അവിടെ കോപത്തിന്റെ അഗ്നിരേഖകൾ പുളയുന്നത് അല്ലാതെ തന്നെ തന്റെ കണ്ണുകളിലെത്തി. അച്ഛൻ തുടർന്നു. "നിന്നെ ഞാനീ നിലയിലാക്കിയതു് പ്രത്യേക പ്രതിഫലമൊന്നും പ്രതീക്ഷിച്ചല്ല? പല അച്ഛനമ്മമാരേയും അങ്ങിനെ കണ്ടേക്കാം. പക്ഷേ ഞാൻ അങ്ങിനെയല്ല. എനിക്കിതൊരു ഹോബി മാത്രമായിരുന്നു. പക്ഷെ ഞാൻ വളർത്തിയ ചെമ്പകമരത്തിന്മേൽ കാട്ടുവള്ളി പടർന്നു കാണാൻ ഞാനാഗ്രഹിക്കുന്നില്ല. I cannot tolerate it !" "പക്ഷേ ...അച്ഛാ..... അത്...ഞങ്ങൾ......" ഞാൻ പറയാൻ തുടങ്ങുന്നതിൽ മുൻപ് അച്ഛൻ തുടർന്നു. 'പക്ഷേ' കൾക്കു് എന്റെ മുൻപിൽ ഒരു സ്ഥാനവുമില്ല. ഞാനിന്നാട്ടിൽ വന്നതു് ഒരു തെണ്ടിയായിട്ടായിരുന്നു. പക്ഷേ ഇന്നു ഞാൻ പണക്കാരനാണ്. അതുകൊണ്ട് ആളുകളെന്നെ ബഹുമാനിക്കുന്നു. ഈ നിലയിൽ എന്റെ മകൻ ഒരു തെണ്ടിപ്പെണ്ണിനെ വരിക്കുന്നതു് ഞാനിഷ്ടപ്പെടുന്നില്ല. "പക്ഷേ ഞങ്ങളതു തീരുമാനിച്ചുകഴിഞ്ഞു അച്ഛാ!"

"ഹും, ആലോചന ഇല്ലാത്ത തീരുമാനം, അതറിഞ്ഞതുകൊണ്ടാണ് ഞാനിതുപറയാൻ കാരണം. പക്വതയെത്താത്ത നിങ്ങളുടെ ചാപല്യമാണിതെല്ലാം. നീയാ പെണ്ണിനെ മറന്നേക്കൂ. അതാണ് നിനക്കും അവൾക്കും നല്ലത്." പക്ഷേ അങ്ങിനെ ഒററ നിമിഷം കൊണ്ട് തകർത്തുടക്കാവുന്നതായിരുന്നില്ല തങ്ങളുടെ ബന്ധം. അന്നു രാത്രി തന്നെ തങ്ങൾ സന്ധിച്ചു. അവളുടെ അച്ഛനും അവളെ വഴക്കു പറഞ്ഞെന്നറിഞ്ഞു. തന്റെ അച്ഛന്റെ കൈയ്യായിരിക്കാം ആ കാര്യത്തിനും കാരണം. ധനുമാസത്തിലെ ആ പൂനിലാവിൽ അവളുടെ മടിയിൽ തലവച്ചുകിടന്നുകൊണ്ട് താനവളോടു ചോദിച്ചു. "മാലതീ, ഇന്നു നമ്മുടെ രണ്ടുപേരുടെയും കുടുംബം ഈ വിവാഹത്തിനനുമതി തരുമെന്നു് എനിക്കുതോന്നുന്നില്ല. മാത്രമല്ല എന്റെ അച്ഛൻ അല്പം കുഴപ്പക്കാരനുമാണ്."

"ഞാനെന്തുവേണമെങ്കിലും ചെയ്യാം ചേട്ടാ! ചേട്ടനെവിടെ വിളിച്ചാലും പോരാൻ ഞാൻ തയ്യാറാണു്. എന്നെ അനാഥയാക്കരുതേ" അവൾ കേണു. അല്പനേരം ആലോചിച്ചശേഷം താൻ പറഞ്ഞു. "ശരി മാലതീ...ഞാൻ തീർച്ചപ്പെടുത്തിക്കഴിഞ്ഞു. ഈ അന്തരീക്ഷത്തിൽ നമുക്കൊരുമിച്ചു കഴിയാൻ സാദ്ധ്യമല്ല. നമുക്കിവിടെനിന്നും എങ്ങോട്ടെങ്കിലും പോണം......" തന്റെ ശബ്ദത്തിൽ ഉറപ്പുണ്ടായിരുന്നു.

"നാളെ ഇതേ നേരത്തു നീ പോകാൻ തയ്യാറായി ഇവിടെ വരണം"

"ശരി ചേട്ടാ......" അവൾ സമ്മതിച്ചു....

"തനിക്കവളെ ഉപേക്ഷിക്കാൻ വയ്യ. എന്തൊക്കെയായാലും. അവളുടെ ഉദരത്തിൽ വളരുന്ന കുഞ്ഞു തന്റേതാണ്. ഈ നിലയിൽ അവളെ അനാഥയാക്കിക്കൂടാ. ഒരിക്കലും ഒരിക്കലും..." താൻ പിറുപിറുത്തു. അന്നുപകലും യാത്രപറഞ്ഞു. അത്യാവശ്യസാധനങ്ങളെല്ലാം ഒരു ചെറിയ സ്യൂട്ട്കേസിലൊതുക്കിയിരുന്നു. ഇരുപത്തിനാലുവർഷമായി കഴിഞ്ഞുപോരുന്ന ആ വീടുമായി ആദ്യമായി പിരിയുകയാണ്, ആദ്യമായി.

രാത്രി ഒരു മണിയായിക്കാണും. ലോകമാകെ നിദ്രയിലാണ്ടിരിക്കുന്നു. പതിയെ സ്യൂട്ട്കേസുമെടുത്തു് മുറിക്കു പുറത്തിറങ്ങി. അടുത്ത മുറിയിൽ അച്ഛനുറങ്ങുന്നു. ശാന്ത ഗംഭീരനായി. ആ വാതിൽ പതിയെ തുറന്നു.

"എന്റെ പ്രിയപ്പെട്ട അച്ഛാ ഞാൻ പോകട്ടെ, അനന്തതയിലേക്ക്." ആ പാദങ്ങളിൽ തൊട്ടു ചുംബിച്ചുകൊണ്ട് വാതിൽ ചാരി പുറത്തിറങ്ങി. ആകലെയെങ്ങോ ആ നിലാവെളിച്ചത്തിൽ രണ്ടു കുയിലുകൾ ഏതോ പ്രണയ ഗാനമാലപിക്കുന്നുണ്ട്.

തങ്ങൾ കണ്ടുമുട്ടാറുള്ളയിടത്തിലെത്തിയപ്പോൾ മാലതി അവിടെ നിൽപ്പുണ്ടായിരുന്നു

തങ്ങളുടെ ഗ്രാമത്തെ വിട്ടുപോകുന്ന ആ അവസരത്തിൽ അവളുടെ കണ്ണുകളിൽനിന്നും ബാഷ്പധാരകൾ ഒലിച്ചിറങ്ങി.

നഗരത്തിന്റെ മാറിടത്തിൽ ഒരു ജോലിക്കുവേണ്ടി അലഞ്ഞുതിരിഞ്ഞുനടന്നു അവശനായി വാടകവീടിന്റെ ചുമരുകൾക്കുള്ളിലേക്ക് തന്നെ ചുരുങ്ങിക്കൂടുമ്പോൾ പലപ്പോഴും ആലോചിച്ചിരുന്നു. 'ഇങ്ങിനെയൊന്നും സംഭവിച്ചില്ലായിരുന്നെങ്കിൽ''

പക്ഷേ അധികം കഴിയുന്നതിനുമുൻപേ രവിക്ക് ഒരു കമ്പനിയിൽ ജോലികിട്ടി. ജീവിതത്തിന്റെയൊഴുക്കിന് വേഗതയും ഉൽസാഹവും വർദ്ധിച്ചു. അങ്ങിനെയിരിക്കെയാണ് മാലതിയെ പ്രസവ സംബന്ധമായി ആശുപത്രിയിലെത്തിച്ചത്.

''ഒരോപ്പറേഷൻ വേണ്ടിവന്നേക്കും'' പരിശോധനകഴിഞ്ഞപ്പോൾ ഡോക്ടർ പറഞ്ഞു. മനസ്സിൽ സമാധാനമുണ്ടായിരുന്നില്ലെങ്കിലും അവളെ സമാധാനിപ്പിച്ചു.'' വലിയ വിഷമമൊന്നുമുണ്ടാവില്ല, പേടിക്കാനൊന്നുമില്ലെന്നാണ് ഡോക്ടർ പറഞ്ഞത്. സ്വയം സമാധാനിക്കാനും ശ്രമിച്ചു.

ഓപ്പറേഷൻ റൂമിലേക്കുള്ള സ്ട്രെച്ചറിൽ കിടന്നപ്പോൾ അവൾ ചോദിച്ചു ''ചേട്ടാ.... എന്നെ പങ്കാളിയാക്കിയത് വിഡ്ഢിത്തമാണെന്നിപ്പോ തോന്നുന്നുണ്ടോ......!'' ഹോ......എന്തൊരു ചോദ്യമായിരുന്നു അത്. ''ഇല്ലോമനേ ഒരിക്കലുമില്ല. എന്റെ പ്രാണനെക്കാളേറെ ഇന്നും ഞാൻ നിന്നെ സ്നേഹിക്കുന്നു'' പക്ഷേ അതുകേൾക്കാൻ അവൾകാത്തുനിന്നില്ല.

മിനുട്ടുകൾക്കുശേഷം നെറ്റിയിലൂറിയ വിയർപ്പുതുടച്ചു മാറ്റിക്കൊണ്ട് ഓപ്പറേഷൻ റൂമിൽനിന്നു ഡോക്ടർ പുറത്തുവന്നു. ''ഐയാം സോറി മിസ്റ്റർ രവി.''

''ഡോക്ടർ.. എന്തുപറ്റി ഡോക്ടർ എന്റെ മാലതിയെ എനിക്കു കിട്ടൂല്ലേ ഡോക്ടർ''......താൻ ഭ്രാന്തനായി മാറിയിരുന്നു, വികാരത്തിനാൽ.

''ഷീ ഈസ് ഡെഡ്'.... '' ഡോക്ടർ പറഞ്ഞു. ''കുട്ടിയെ രക്ഷിക്കാൻ ഞങ്ങൾ ശ്രമിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കയാണ്.'' പകുതിയെ കേൾക്കാൻ കഴിഞ്ഞൊള്ളൂ.. ... മുലപ്പാലിനുവേണ്ടി തൊണ്ടകീറുന്ന ചോരക്കുഞ്ഞുമായി ആശുപത്രിയിൽനിന്നും പുറത്തിറങ്ങുമ്പോൾ ആദ്യമായി വിധിയെ അയാൾ അനുസരിച്ചു......... രണ്ടുവർഷങ്ങൾക്കുശേഷം ആ ശവകുടീരത്തിൽ ....ആ താജ്മഹലിൽ...രക്തപുഷ്പങ്ങൾ അർപ്പിച്ചുകൊണ്ട് അയാൾ മകനോടു പറഞ്ഞു.

''അതാ മോനേ, നോക്കൂ! മോന്റെ അമ്മ...ദാ അവിടെയുണ്ട് കേട്ടോ.......'' മാർബിൾ തറയിൽ സ്വന്തം പ്രതിബിംബം കണ്ട മകൻ പറഞ്ഞു. ''കണ്ടു അച്ഛാ ഞാനെന്റെ അമ്മേ കണ്ടു'' അയാളുടെ കണ്ണുകളിൽനിന്നും ബാഷ്പബിന്ദുക്കൾ ആ തറയിൽ വീണുടഞ്ഞു.

മാധവൻ എൻ. ജി.

''മാറ്റുവിൻ ചട്ടങ്ങളെ സ്വയമല്ലെങ്കിൽ
മാറ്റുമതുകളീ നിങ്ങളെത്താൻ.''

— ആശാൻ

മോഹങ്ങൾ

രാത്രിയുടെ യാമങ്ങളിൽ ഇരുട്ടിന്റെ കാഠിന്യത്തിൽ മഞ്ഞുപെയ്തുകൊണ്ടിരുന്നു. എന്തൊരു തണുപ്പ്. മരം കോച്ചുന്ന മഞ്ഞ്.

ഇന്നലത്തെ വെയിലിന്റെ ചൂടിൽ പൂക്കൾ കരിഞ്ഞുവാടി. ഇന്നോ-മഞ്ഞുതുള്ളികൾ പൂക്കളുടെ ദളങ്ങളിൽനിന്നും താപത്തിന്റെ ആധിക്യത്തെ തുടച്ചുമാറ്റുന്നു.

രവിയുടെ മനസ്സിൽ ഇന്നലെയുടെ ചൂട് കൂടികൊണ്ടിരുന്നു. പൊള്ളുന്ന വെയിലിൽ തന്റെ പന്ഥാവിലൂടെ രവി നടക്കുമ്പോൾ ഇന്നലെയുടെ ശോകസ്മരണകൾ സ്മൃതിപഥത്തിൽ തങ്ങിനിന്നിരുന്നു. കാലം വരുത്തിവെച്ച കറുത്തകൈ. ചാപല്യത്തിന്റെ ആകത്തുകയായ സ്ത്രീചിത്തത്തിൽനിന്നും എയ്ത അമ്പേറ്റ് തകർന്ന ജീവിതം.

മഞ്ജുള. ആ നാമധേയം തന്റെ ഭൂതകാലത്തെ ഭൂതമായിരുന്നു. ചുണ്ടിൽ പുഞ്ചിരിയുമായി ദിവസേന കോളേജിൽവെച്ചു കാണാറുള്ള മഞ്ജുള. ചുണ്ടിൽ സൂക്ഷിച്ചിരുന്ന പുഞ്ചിരിയിൽ കാപട്യത്തിന്റെ കറുത്തുതടിച്ച വലിയൊരുരൂപം ഉണ്ടായിരുന്നുവെന്ന് ആരറിഞ്ഞു. നിഷ്കളങ്കമായ തന്റെ മനസ്സിൽ ആ പുഞ്ചിരിയുടെ പ്രകാശവീചികൾ പരന്നിരുന്നു.

“താങ്കളുടെ മലയാള സാഹിത്യ നോട്ട് ഒന്നു തരാമോ!” വെളുത്ത് കൊഴുത്ത് തടിച്ച ഒരു യുവതി തന്റെ മുന്നിൽ വന്നുചോദിക്കുന്നു. അൽപനിമിഷത്തേക്ക് എന്തുകൊണ്ടോ തന്റെ നാവിൽ മൗനം എന്ന കടിഞ്ഞാൺ മുറുകിയിരുന്നു. “എന്താ തരില്ലായിരിക്കും!” തന്റെ മൗനത്തെ തകർത്ത മറുചോദ്യം. ‘തരാമല്ലോ’ എന്നു ഞാൻ പറഞ്ഞു. അവിടം മുതലാരംഭിക്കുന്നു ഒരു തകർന്ന ബന്ധം. മുത്തശ്ശിയുടെ ഉപദേശം. അല്ല ജീവിതത്തിൽ സംഭവിക്കാവുന്ന പരാജയത്തിന്റെ പടുകുഴിയിൽനിന്നും വലിച്ചു കയറ്റുവാനുള്ള യാഥാർത്ഥ്യം, ഇന്നും തന്റെ മനസ്സിന്റെ മൂലയിൽ നിറംമങ്ങിയ നിലാവുപോലെ ഓടിനടക്കുന്നു.

“മോനേ, നീയാണ് ഈ കുടുംബത്തിന്റെ നശിച്ചുപോയ പ്രതാപത്തെ വീണ്ടും ഉയർത്തേണ്ടത്. നിന്റെ കയ്യിൽ ഞാൻ എല്ലാ ഭാരവും ഏൽപിക്കുന്നു.”

അതായിരുന്നു അവസാന ഉപദേശം. എന്നാൽ തന്റെ നില ഇന്ന് ആലോചിക്കാൻ കൂടിവയ്യാ. പിന്നെയാണ് കുടുംബം.

രവി സുഷുപ്തിയിൽനിന്നും ഉണർന്ന് കണ്ണു തുറന്നുനോക്കി. പ്രഭാതം പൊട്ടിവിടരുന്നു, എത്ര സുന്ദരമായ ദൃശ്യം. വിളവിനെ ഗർഭംധരിച്ച പാടം. എവിടെയും പച്ചയുടെ സുന്ദരവർണ്ണ ദൃശ്യങ്ങൾ, കുരുവികളുടെ കളകളനാദം രവിയുടെ ശ്രവണേന്ദ്രിയത്തിൽ യാതൊരു തടസ്സവുമില്ലാതെ ചെന്നടിക്കുന്നു; കുസൃതിച്ചിരിയോടെ കുണുങ്ങി കുണുങ്ങി പുഴയൊഴുകുന്നു, ഇന്നലെയുടെ വാഗ്ദാനങ്ങളിൽനിന്നും വ്യതിചലിക്കാതെ തന്നെ പുഴയൊഴുകുന്നു. എന്നാൽ തന്റെ വാഗ്ദാനം വെറും പൊള്ളയായിരുന്നു!

ആർട്ട്സ് ബിരുദമെടുത്ത് കോളേജിൽനിന്നും പുറത്തുവന്നതിനുശേഷം മഞ്ജുളയെ കാണുന്നത്, കോളേജിൽനിന്നും അരഫർലോങ്ങ് അകലെയുള്ള ടൗണിന്റെ ഇടതുവശത്തു സ്ഥിതിചെയ്യുന്ന ഇരുനില കെട്ടിടത്തിൽവെച്ചാണ്, തന്റെ കാമുകിയെന്ന് വേഷം ചമഞ്ഞ ക്ലിയോപാട്രയായ മഞ്ജുളയും, ഭർത്താവും കൂടിയിരുന്ന് കുശലപ്രശ്നം ചെയ്യുന്നു. ഈ കാഴ്ചകണ്ട് രവിയുടെ മനസ്സിൽ ഒരു ഇടിവാൾ മിന്നി.

ഹാ പാപി! നീയൊരു പൂതനയായിരുന്നുവെന്നാരറിഞ്ഞു! പിഞ്ചുകുഞ്ഞിന് വിഷം പുരട്ടിയ മുലപ്പാലാണെന്ന് പറഞ്ഞുകൊല്ലാൻ ശ്രമിച്ച പൂതന.........

ഒരു യുവഹൃദയത്തെ അല്ല ഒരു കുടുംബത്തെ മുഴുവൻ തകർത്തുകളഞ്ഞ ഘാതകി!

ഈ ഞെട്ടിപ്പിക്കുന്ന കാഴ്ചകണ്ട് രവിയുടെ മനസ്സിൽ പ്രതികാരത്തിന്റെ കരിന്തിരി കത്താൻ തുടങ്ങിയിരുന്നു.........തന്നിമിത്തം രവിയുടെ മനസ്സ് ബോധരഹിതമായിക്കൊണ്ടിരുന്നു.

ഒരു യുവഹൃദയത്തിന്റെ നിഷ്കളങ്കമായ വേദന ഇന്നലെയുടേയോ ഇന്നത്തെയുടേയോ ക്ലിയോപാട്രകൾ അറിയുന്നുണ്ടോ? അവർ സസുഖം വാഴുന്നു. വേദനയുടെ നീർച്ചുഴിയിൽ ആഴത്തിൽ താഴ്

ന്ന് താഴ്ന്നു് ഇറങ്ങുന്ന നിഷ്കളങ്കമായ മനസ്സുകളെ കാണുന്നുപോലുമില്ല.

താൻ മജ്ഞുളയെ ആത്മാർത്ഥതയോടെ സ്നേഹിച്ചു. എന്നാൽ അവളുടെ സ്നേഹം വെറും പൊള്ളയായിരുന്നു. "സ്നേഹമാണ് സ്നേഹത്തിന്റെ വില" എന്ന് ഉദ്ധരിച്ച മഹാന് സ്തുതി ചൊല്ലിക്കൊണ്ട് രവി സ്നേഹത്തിന്റെ വില അന്വേഷിച്ചു നടന്നു. അപ്പോൾ മനുഷ്യബന്ധങ്ങൾ ശിഥിലമായിപ്പോയതറിഞ്ഞതില്ല.

സാമ്പത്തികമായി വളരെ പിന്നോക്കമുള്ള തന്റെ അച്ഛൻ ബി. എ. വരെ പഠിപ്പിച്ചു. തന്റെയും വീടിന്റെയും ശോഭനമായൊരു ഭാവിയെ സ്വപ്നം കണ്ടുകൊണ്ടാണ് ബുദ്ധിമാനായ അച്ഛൻ തന്നെ പഠിപ്പിച്ചതു്.

എന്നാൽ സ്നേഹമെന്ന മനുഷ്യവികാരത്തിനു് അഥവാ പ്രേമമെന്ന മനുഷ്യവികാരത്തിന് തന്റെ ശോഭനമായ ഭാവിയെ കാണാൻ മുഷ്ടിന്യൂനമായിരുന്നു.

അച്ഛന്റെ മരണത്തിനുശേഷം വിവാഹിതയായ പെങ്ങൾ വീട്ടിലേക്കുവരാറുപോലുമില്ല. അമ്മയും അജിമോളും മാത്രമുള്ള കുടുംബം. ഹോ-ആലോചിക്കാൻ കൂടിവയ്യാ.

രവി അനന്തമായ പാതയിലൂടെ, ലക്ഷ്യബോധമില്ലാതെ നിഷ്കാമനായി നടക്കുകയാണ്. ബോധരഹിതമായ രവിയുടെ മനസ്സ് ക്രമേണ മാനസികരോഗത്തിന്റെ ഉച്ചകോടിയോളം എത്തിയിരുന്നു.

കഴിഞ്ഞകാല പരാജയത്തെക്കുറിച്ച് ഓർത്തു് രവി തന്റെ മാതാപിതാക്കളുടെ ശവകുടീരത്തിനു മുമ്പിൽ പോയിരുന്നു് നിഷ്കളങ്കമായ ഹൃദയത്തിൽ അവശേഷിച്ചിട്ടുള്ള ഒരുതുള്ളി കണ്ണുനീർ തൂകുമായിരുന്നു.

പതിവുപോലെ സായംസന്ധ്യയുടെ സാക്ഷിത്വത്തിൽ പരിപാവനമായ ഹൃദയത്തിൽ അവശേഷിച്ചിട്ടുള്ള നിസ്സഹായത കണ്ണുനീരിനെ ഗർഭം ധരിച്ചു നിന്നിരുന്നു. മജ്ഞുളേ, മജ്ഞുളേ എന്ന തന്റെ കാമുകിയുടെ നാമധേയം രവിയിൽനിന്നും അപ്പോഴും പ്രവഹിക്കുന്നുണ്ടായിരുന്നു.

ആ ശവകുടീരത്തിൽ സ്ഥിതിചെയ്യുന്ന ആത്മാക്കൾ, കളങ്കവും ക്രൂരവുമായ 'ആ നാമധേയത്തെ' ശപിച്ചു കാണും!

സലീം എൻ. കെ

കുറിപ്പുഴ കുഞ്ഞൻപിള്ളയോടു് ശിഷ്യൻ ചോദിച്ചു:-

"അങ്ങു് ഈശ്വരനിൽ വിശ്വസിക്കുന്നുണ്ടോ?"

കുറിപ്പുഴ: "ഈശ്വരനെന്നാൽ എന്താണർത്ഥം?"

ശിഷ്യൻ: "സത്യസ്വരൂപൻ."

കുറിപ്പുഴ: "എങ്കിൽ നിങ്ങളേക്കാൾ ഞാനാണ് വലിയ വിശ്വാസി."

മുന്നൂററുപതു പാതകൾക്കുമദ്ധ്യേ ഒരു ദുഃഖസ്മൃതി

ഉപരിതലത്തിന്റെ വർണ്ണപ്രപഞ്ചത്തിൽ മയങ്ങി, അടിയൊഴുക്കുകളേയും യാഥാർത്ഥ്യങ്ങളേയും മനസ്സിലാക്കാതെ ഒരു വിഡ്ഢിയേപ്പോലെ ചിരിച്ചും കൊണ്ടു ഞാൻ ഓളങ്ങളിലെ പാഞ്ചാലികയായി ഒഴുകിനടക്കവെ...... ഒരിക്കൽ ഒരു ശ്യാമബിന്ദുവെ കാണുകയും ആദ്യാവേശത്തിൽ അതിനെ ചവുട്ടിയമർത്തുകയും, പിന്നീട് വിഡ്ഢിയായ ഞാൻ എനിയ്ക്കു ചുററും വീണ്ടും വളർന്നു പടരുന്ന ശ്യാമബിന്ദുക്കളെ കാണാതെ...... മനസ്സിലാക്കാതെ ചിരിച്ചും കൊണ്ട് ഒഴുക്കിലൂടെ ചലിച്ചപ്പോൾ..., എന്റെ ശക്തിക്കതീതമായ് വളർന്നു പടർന്ന ശ്യാമബിന്ദുക്കൾ ഒരു ഭീകരരൂപമായി എനിക്കു ചുററുമൊരുഭിത്തിയായുയർന്നു വന്ന് എന്റെ മാർഗ്ഗത്തെ തടസ്സപ്പെടുത്തിയപ്പോൾ.. അവയെ നേരിടാൻ ഞാൻ ശക്തനല്ലെന്നു മനസ്സിലാക്കി, എന്നെ പിന്തുടരുന്ന അവയ്ക്കു പിടികൊടുക്കാതെ ഓടുകയും അവസാനം, ഓടി ഓടി കൈകാലുകൾ കുഴഞ്ഞ്..... തളർന്നു്......ശക്തികൾ ചോർന്നു്, മുന്നൂററുപതു പാതകൾ സമ്മേളിക്കുന്ന ഈ കേന്ദ്ര ഗോപുരഭിത്തിയിൽ തലയടിച്ചു വീഴുകയും ചെയ്തു.

പ്രഹരമേല്പിച്ച ആഘാതം തലയ്ക്കുള്ളിലെ മരവിപ്പിനെ അവസാനിപ്പിച്ച നിമിഷത്തിൽ എന്നിലെ വിഡ്ഢിത്വത്തെ ഞാൻ മനസ്സിലാക്കുകയും അതിനി ആവർത്തിക്കാൻ സാധിക്കില്ലെന്നു് തീരുമാനിക്കുകയും ചെയ്തു.

തളർന്ന കണ്ണുകൾ ആദ്യം കണ്ടത് ഇരുട്ടായിരുന്നു. പിന്നീട് ഇരുട്ടിന്റെ കനം കുറഞ്ഞുവരികയും അരണ്ട വെളിച്ചത്തിൽ മുന്നൂററുപതു പാതകൾ ദൃശ്യമാവുകയും ചെയ്തു. ഓരോ പാതയിലും അനേകം ചെറു പാതകളും അവയ്ക്കെല്ലാം നൂറുനൂറു ശിഖരങ്ങളുമുണ്ടെന്നു പിന്നീടു ഞാൻ മനസ്സിലാക്കി.. ഓരോ പാതയും സഞ്ചരിച്ചു തീർക്കാൻ ഒരു പുരുഷായുസ്സുവേണ്ടിവരുമെന്നും.

ഞാൻ പിന്നിട്ടുവന്ന മനസ്മൃതികളുടെ പാതയും അതിലൊന്നായിരുന്നു.

x x x

ആഗ്രഹിക്കാതെ ജനിച്ചു.
അങ്ങനെ ജീവിക്കാൻ വിധിക്കപ്പെട്ടു.
അതുകൊണ്ടു നിഷേധിയായി.
അനുസരിക്കാൻ പഠിച്ചില്ല
അതുകൊണ്ടുധിക്കാരിയായി.

എന്നാൽ, [അന്നെല്ലാം ഞാൻ നിന്നെ തിരഞ്ഞു നടന്നു. ചിത്രശാലകളിൽ ഞാൻ, മനുകുലത്തിന്റെ സന്തതിയായ, കറുത്ത, ശാലീനയായ നിന്നെ അന്വേഷിച്ചു. ആദ്യകാലങ്ങളിൽ കണ്ടെത്താനാവാത്ത നിന്നെ താൽക്കാലികമായി സൃഷ്ടിക്കാൻ ഞാൻ ശ്രമിച്ചു. പൂമ്പാററകളുടെ ചിറകുകൾ ഒടിച്ച് ഞാൻ നിന്നെ നിർമ്മിച്ചു. അടിമയേപ്പോലെ പണി ചെയ്ത് അജ്ഞതയും ഭീതിയും പ്രതിഫലം നൽകിയ തുച്ഛവരുമാനത്താൽ ജീവിക്കുന്ന നിസ്സഹായനായ മനുഷ്യപുത്രനായി നീ എന്നിലേയ്ക്കു കടന്നുവന്നു. പക്ഷെ അവയെല്ലാം എന്റെ താൽക്കാല ദാഹത്തെ ശമിപ്പിക്കാൻ മാത്രമേ ഉതകിയുള്ളൂ.

കാലഘട്ടങ്ങൾക്കുശേഷം, ചുവന്ന ചുണ്ടുകളുള്ള പെൺകുട്ടിയുടെ ഫലിതത്തിലും, എന്റെ അമ്മ പൊഴിച്ച കണ്ണുനീർത്തുള്ളികളിലും, ദിവസവും ബസ്റ്റോപ്പിൽ വെച്ചു കാണാറുള്ള തടിച്ച കോളേജ് കുമാരിയുടെ കണ്ണുകളിലും, നഗരവീഥിയിലൂടെ എന്നോടൊപ്പം കൈകോർത്തുനടന്ന നീലിമ എന്ന കൂട്ടുകാരിയുടെ വാക്കുകളിലും നിന്നെ ഞാൻ കണ്ടു.

അന്നെല്ലാം ഞാൻ നിന്നേക്കുറിച്ച് കഥകളെഴുതി. അവയിലെല്ലാം എന്റെ ഹൃദയത്തിന്റെ, ആരോടെന്നില്ലാത്ത, എന്തിനെന്നറിയാത്ത ദുഃഖത്തിന്റെ നിഴലുകൾ തുളുമ്പിനിന്നിരുന്നു.

ചുറുചുറുപ്പും, ചോരത്തിളപ്പും, പുരുഷത്വവും, ആവേശവുമുള്ളധിക്കാരിയായ നിനക്കു് എങ്ങനെ ദുഃഖത്തിന്റെ കഥകളെഴുതാൻ കഴിയുന്നു.......

ജീവിതത്തിന്റെ സ്ഥായിയായ ഭാവം ദുഃഖമാണ്; സനാതനസത്യവും, എന്റെ അസ്തിത്വവും.

എങ്കിൽ നീ കരയുന്നതെനിക്കൊന്നു കാണണം.

പകൽ ഞാൻ കരയാറില്ല മിസ് നീലിമാ.........

ദുഃഖത്തേയും വേദനയേയും ഞാൻ വെറുക്കുന്നു. ജീവിതം ആനന്ദിക്കാനുള്ളതാണ് നിന്റെ ട്രാജഡികൾ കൂർത്തശരങ്ങളാണ് ആ ശരാഗ്രങ്ങളിൽ നീ ദുഃഖത്തിന്റെ രോഗാണുക്കളെ ഞങ്ങളിലേയ്ക്കു പടർത്തുന്നു .... ഇനി നീ ട്രാജഡികൾ എഴുതരുത്...അവ എന്റെ സമനില തെററിയ്ക്കും ... പ്ളീസ്......

എനിയ്ക്കൊന്നു പൊട്ടിച്ചിരിക്കാൻ തോന്നി.

നീ..., ദുഃഖം.

പകലുകളിൽ ഞാൻ ഭടനായിരുന്നു. എന്റെ ലക്ഷ്യം എനിയ്ക്കു ചുററും കാണുന്ന ശ്യാമബിന്ദുക്കളും, ആയുധം ആവേശവും, ധൈര്യവും, സ്ഥൈര്യവുമായിരുന്നു.

എനിയ്ക്കു ഗുരുവുണ്ടായിരുന്നില്ല.

ഗ്രന്ഥശേഖരങ്ങളുടെ മുറിയിൽ ഒരു പുഴുവായി തപസ്സുചെയ്തപ്പോൾ, മഹിതങ്ങളായ പുതിയ മൂല്യബോധങ്ങളിൽ ഞാൻ പുളകിതനായി.

വിദ്യാലയങ്ങൾ വിജ്ഞാനശാലകളായി എനിയ്ക്കു തോന്നിയില്ല. മറിച്ച്, ചൈത്ര മാസത്തിന്റെ ലഹരികളിൽ, ചോരത്തിളപ്പുള്ള പുതിയ ലോകത്തിന്റെ കാഴ്ചപ്പാടുകളും അനുഭവങ്ങളും, വളരുന്ന ശ്യാമ ബിന്ദുക്കളുടെ ബാലപാഠങ്ങളും ഞാനവിടെ കണ്ടു; അനുഭവിച്ചു.

കമ്യൂവിന്റെ അബ്സേഡിസവും, യൊനസ്ക്കോയുടെ നൈലിസവും......, കാഫ്കയുടെ ഡൈലമയും, സാർത്രിന്റെ എത്തിസ്റ്റിക് എക്സിസ്റ്റെൻഷ്യലിസവും..... എല്ലാം വർണ്ണബിന്ദുക്കളായി എന്റെ തലയ്ക്കുള്ളിൽ ഓടിനടന്നു. പക്ഷേ അതിനെല്ലാം മുമ്പ്, എന്റെ സംസ്കാരത്തിന്റെ പാരമ്പര്യങ്ങൾ എന്നിൽ മൂല്യബോധങ്ങളുടെ മാതൃകാ ചിത്രങ്ങളുടെ അടിത്തറകൾ പണിതിരുന്നു.

ഒരു പരിണാമദശ ഇവിടെയാണ്.

പിന്നീടു നീ, പിടികിട്ടാത്ത ഏതാനും വികാരങ്ങളുടെ സംഗ്രഹത്തോടെയാണ് എന്നെ സമീപിച്ചത്. ദാഹം ശമിപ്പിച്ചതിനുശേഷവും വീണ്ടും വീണ്ടും നിർബന്ധിച്ചു നീ എന്നെ കുടിപ്പിച്ചു. അവസാനം സഹികെട്ട് ഞാൻ ഓടി നീ പിറകേയും. ഓടി ഓടി, മുന്നൂററുപതു പാതകൾക്കു മദ്ധ്യേ ചെന്നുവീണു. അവിടെ നീയെന്റെ കൈകാലുകൾക്കും പഞ്ചേന്ദ്രിയങ്ങൾക്കും ചങ്ങലയിട്ടു.

മൂല്യങ്ങളുടെ മുത്തുകൾ നിറച്ച സ്വർണ്ണച്ചെപ്പായി മനുഷ്യഹൃദയത്തെ ഞാൻ സങ്കല്പിച്ചു. അവയുടെ പാതിത്യം എന്നിലെ അഭിമാനത്തിന്റെ ചുടുരക്തത്തെ തിളപ്പിച്ചു. സംസ്കാരബോധത്തെ ജ്വലിപ്പിച്ചു. പക്ഷേ ....

മനുഷ്യനു സാധിക്കാവുന്നതിലേറെ പിടിച്ചുനിന്നു. എന്നാൽ......

ഒരിക്കൽ ദുർവ്വിധി എന്നു ഞാൻ വിളിച്ച മിസ് രേണുകാ, നീ സമർത്ഥയായിരുന്നു. ഇതുവരേയും മറെറാരാളുടെ സാമർത്ഥ്യത്തെ ഞാൻ അംഗീകരിച്ചിട്ടില്ല. പക്ഷേ ... നിനക്കുമുന്നിലെ തോൽവി എന്നെക്കൊണ്ടതംഗീകരിപ്പിക്കുന്നു.

ഇപ്പോൾ, ജീവനില്ലാത്ത നിന്റെ ഉടൽ അവകാശികളാരുമില്ലാതെ കുതിയൊഴുകുന്ന കാട്ടാറിനരികെ അനാഥമായി കിടപ്പുണ്ടാകും. ജീവിച്ചിരുന്നപ്പോൾ ഈ അവസ്ഥയെക്കുറിച്ചു നീ ചിന്തിച്ചിരുന്നോ? എന്റെ കൈകാലുകളിലെ ചങ്ങലകൾ അഴിച്ചിരുന്നെങ്കിൽ .....തളർച്ച അകന്നിരുന്നെങ്കിൽ......വിളറി, മരവിച്ച നിന്റെ ജഡവും ചുമന്നുകൊണ്ട് ഞാൻ ഏഴാം കടലിലെ ഏകാന്ത ദ്വീപിലെത്തി, പാറക്കെട്ടുകൾക്കുള്ളിൽ എന്നന്നേയ്ക്കുമായി നിന്നെ കാത്തു സൂക്ഷിക്കുമായിരുന്നു...., സീതയ്ക്കും സാവിത്രിയ്ക്കും ശേഷമുള്ള തലമുറയിലെ സ്ത്രീയുടെ മാതൃകയായി.

ഏതോ ലോകത്തിലെ മഹാറാണിയായി ജീവിച്ചിരുന്ന നീ, മന്ദാക്ഷഭാവവുമായി എന്തിനെന്റെ അരികിലെത്തി? എന്തിനെന്നോട് പുഷ്പശരണുക്കളെയും പുഷ്പസാരങ്ങളെയും പററിയുള്ള കഥകൾ പറഞ്ഞു . ! മനോജനെപ്പററി സംശയങ്ങൾ ചോദിച്ചു ...! ഞാൻ വിഡ്ഢിയാണെന്നു കരുതിയിട്ടോ? അതോ, നിന്റെ സാമ്രാജ്യത്തിലെകൊള്ളാവുന്ന പുരുഷവർഗ്ഗം അവസാനിച്ചിട്ടോ!

അഗ്നിത്രയങ്ങളെപ്പററി നിന്നോടു ഞാൻ പറഞ്ഞു......: എന്നെപ്പററിയും, എന്റെ മൂല്യബോധങ്ങളെപ്പററിയും.

എന്നിട്ടു മുള്ളിന്റെ ധൈര്യം കാപട്യത്തിന്റേതല്ലായിരുന്നുവെന്നു ഞാൻ വിശ്വസിച്ചു. കാരണം, എന്റെ തത്വശാസ്ത്രത്തിൽ പാപികൾ ഭീരുക്കളാണ്. അവർക്കെന്നോടടുക്കാൻ, ജലത്തിനു തീയിനോടെന്നപോലെ ഭയമായിരിക്കും.

നീ എനിയ്ക്കു ചുററും വലകളും കൂർത്തമുള്ളുകളും ഇടയിട്ടുനിരത്തി. ഇന്ദ്രിയ നിഗ്രഹനായൊരു

യോഗിവര്യന്റെ ചാതുരിയോടെ ഞാൻ ജയിച്ചുവന്നു. പക്ഷേ......ഒരിക്കൽ ......ഒരിക്കൽ മാത്രം......
..............;;......;......!!......,......!!... !!...???

മുള്ളുകൾ എന്റെ ദേഹത്തിൽ താണുകയറി. ഹൃദയത്തെ മുറിച്ചു. ആ മുറിവിൽ നിന്നുള്ള രക്തപ്രവാഹം നിലച്ചില്ല. രക്തം വാർന്നുകൊണ്ടേയിരുന്നു. അതോടൊപ്പം ശക്തിയും ചോർന്നിരുന്നു.

പക്ഷേ......ഈ മുറിവിന്റെയും നിലയ്ക്കാത്ത രക്തപ്രവാഹത്തിന്റെയും ഘടകം മിസ്സ് രേണു.... നീ അറിഞ്ഞില്ല ..; അഥവാ അറിഞ്ഞതായി ഭാവിച്ചില്ല. പിന്നീട്, ഞാൻ നിനക്കുചുററും ഒരു വലയം സൃഷ്ടിച്ചു. പുറത്തുചാടിപ്പോകാൻ പഴുതുണ്ടാകാതെ ഞാൻ വലയം ചുരുക്കിച്ചുരുക്കി നിന്നിൽ കേന്ദ്രീകരിച്ചു. എന്നിട്ട്, നീ അന്നു രാത്രി കാണുവാൻ പോകുന്ന സ്വപ്നത്തെപ്പററി പറഞ്ഞു. സ്വന്തം ആത്മാവിന്റെ ശവക്കുഴി തോണ്ടുന്ന മിസ് രേണുകയെ ഞാൻ നിനക്കു കാണിച്ചുതന്നു.

ചക്രവർത്തിനി ആദ്യമായി പതറി..... കുഴഞ്ഞ് എന്റെ കാൽക്കൽവീണു. പശ്ചാത്താപത്തിന്റെ കണ്ണുനീർ അരുവികൾ സൃഷ്ടിച്ചു. പക്ഷേ —

അതു്, ആയിരം ശുക്ലബിന്ദുക്കളുടെ സംയോജനവും അതിൽ നിന്നുമുള്ള ദുർഭൂതത്തിന്റെ ജനനവുമായിരുന്നെന്ന് അന്നെനിയ്ക്കു മനസ്സിലായില്ല.

ശ്രന്ഥനം താൻ പുരുഷനോടൊത്തു തീർത്ത ഘടകം നീ പറഞ്ഞു. നിന്റെ സപ്തകിസ്പർശിക്കാനനുവദിച്ച പുരുഷന്മാരെപ്പററി നീ പശ്ചാത്താപത്തോടെ പറഞ്ഞു. പാപവിമുക്തിക്കായി സന്നിബന്ധിതയായി, സ്വപ്നാർച്ചിസ്സിൽ ലയിക്കാൻ തയാറായ നിന്നെ വാൽസല്യത്തിന്റെ മാർദ്ദവത്തോടെ ഞാൻ, മഗ്ദലനയെക്കുറിച്ചും, കാലത്തിന്റെ കഴിവിനെക്കുറിച്ചും ബോധവതിയാക്കി.

അപ്പോഴേയ്ക്കും നാവിലെ ദുർഭൂതം എന്റെ വലയം ഭേദിച്ചു പുറത്തുകടന്നിരുന്നു.

അന്നൊരിക്കൽ വിക്രമൻ എന്ന എന്റെ സ്നേഹിതൻ വണ്ടുകളെ തേടുന്ന പുഷ്പസാരത്തെക്കുറിച്ചെന്നോടുപറഞ്ഞു. അന്ന് രാത്രിയിൽ നാൽപതിആറാം നമ്പർ മുറിയിൽ വിക്രമനോടൊപ്പം ഞാൻ നിന്നെക്കണ്ടു......നീയന്നു നന്നായി മദ്യപിച്ചിരുന്നു.

അന്നു ഞാൻ ആദ്യമായി വളർന്നു വരുന്ന ഭൂതത്തെക്കണ്ടു.......

അവൻ ഇനിയും വളരും. വളർന്ന് എനിയ്ക്കു കീഴടക്കാൻ കഴിയാത്തത്ര ശക്തനായിത്തീരും. അതിനനുവദിച്ചുകൂടാ.

ഗുഹയിൽ ഞാൻ അസ്വസ്ഥനായി നടന്നു. കൈകൾക്കു തരിപ്പായിരുന്നു.

രാമായണം കത്തിച്ചു.
വാൽമീകികളവെഴുതി.
രാമൻ പറഞ്ഞതാണു ശരി—

ഒരു സ്ത്രീയ്ക്കും പുരുഷനോട് ആത്മാർത്ഥത പുലർത്താൻ കഴിയില്ല.

ഭാരതത്തിലെ പാഞ്ചാലി ..; നീ മിസ് രേണുകയുടെ പര്യായമാണ്.

ആവേശവും ധൈര്യവും കരുത്തും ഒരിക്കൽക്കൂടി എന്നിലേയ്ക്കു പ്രവഹിച്ചു. പിന്നീട്—

ഭ്രാന്തായിരുന്നു.
ലോകം ചുട്ടെരിക്കാനുള്ള ഭ്രാന്ത്.

അവസാനം, ശുക്ലബിന്ദുക്കൾ സംയോജിച്ചുണ്ടായ ദുർഭൂതത്തെ ഞാൻ ചുട്ടുത്തെരിച്ചുകൊന്നു..

മുന്നൂററുപതു പാതകൾക്കു മദ്ധ്യേ ബന്ധനസ്ഥനായ ഞാൻ ശ്രാന്തനാണ്. എനിയ്ക്കു ചുററും രക്തപ്പുഴയാണ്: പുതുരക്തത്തിന്റെ രൂക്ഷമായ ഗന്ധവും.

എനിക്കെഴുതണം.
അവസാനമായി,
ദുഃഖങ്ങളുടെ ഇതിഹാസം.

പക്ഷേ......കരുത്തു മുഴുവൻ ചോർന്നുപോയിരിക്കുന്നു. ശേഷിച്ചതും ചോർന്നു പോകും മുമ്പ്...

മുന്നൂററുപതു പാതകൾ സന്ധിക്കുന്ന നിറുവിലെ ഗോപുരമുകളിലെനിക്കെത്തണം. എങ്കിലേ ഇത്രയും കാലത്തെ ജീവിതത്തിനർത്ഥം കിട്ടൂ.

കൈകാലുകളിലെ ചങ്ങലക്കുരുക്കുകൾ വലിച്ച് ചോർന്നുപോകുന്ന രക്തപ്രവാഹത്തിൽ തളർന്നവശനായി ഞാൻ ഗോപുരപ്രയാണം ആരംഭിച്ചു.

പിന്നീട് വർഷങ്ങൾക്കുശേഷവും, മുന്നൂററുപതു പാതകൾക്കു മദ്ധ്യേയുള്ള ഗോപുരത്തിന്റെ പകുതിയിൽ, തണുത്തുറച്ച അസ്ഥികൂടം നിലനിൽപുണ്ടായിരുന്നു.......

ഈ. പി. ശ്രീകുമാർ

ഇത് കലിയുഗമാണ്.

നൂറ്റാണ്ടുകൾക്കുമുമ്പ് ക്രിസ്തു പ്രവചിച്ചത് സത്യമായിത്തീരാൻ പോവുന്നയുഗം! മനുഷ്യൻ മനുഷ്യനോടും രാഷ്ട്രം രാഷ്ട്രത്തോടും കലഹിക്കാൻ തുടങ്ങിയിരിക്കുന്നു!

20-ാം നൂറ്റാണ്ടിന്റെ ഉത്തരാർദ്ധത്തിലെത്തി നിൽക്കുന്ന ഇന്നത്തെ മനുഷ്യൻ, മുഖത്ത് ചായം തേച്ച് പൗഡറും, മിനുങ്ങിയ വസ്ത്രങ്ങളും ധരിച്ച് താൻ പുരോഗമിച്ചിരിക്കുന്നു എന്നു വീമ്പിളക്കുന്നു! ശാസ്ത്ര സാങ്കേതിക രംഗങ്ങളെ വിജ്ഞാനത്തിന്റെയും പുരോഗമനത്തിന്റെയും [illegible] ഉയർത്തിക്കാട്ടുന്നു.

പക്ഷെ.........

ഈ നേട്ടങ്ങളുടെ പുറകിൽ നിന്ന് യാഥാർത്ഥ്യം പല്ലിളിക്കുന്നുണ്ടെന്നറിയണം വിസ്മരിക്കാതിരിക്കുക.

ചുരുങ്ങിയ ഒരു കാലഘട്ടത്തിനുള്ളിൽ മനുഷ്യൻ പുരോഗതിനേടിയിട്ടുണ്ട്. സമ്മതിച്ചു. എന്നാൽ നശിപ്പിക്കാൻ ന്യൂക്ലിയർ ആയുധങ്ങൾ ശേഖരിക്കുന്ന നമുക്ക് നാം തന്നെ ഒരു ശാപമായിരിക്കുന്നു. ലോകത്താകെ കലാപം സൃഷ്ടിച്ച്, സ്വന്തം രാജ്യങ്ങളിൽ ആയുധക്കലവറകൾ സൃഷ്ടിച്ച്, യുദ്ധങ്ങളും ദാരിദ്ര്യവും സൃഷ്ടിച്ചിട്ട്, സന്ധിസംഭാഷണങ്ങളിലൂടെ സമാധാനവും പരിഹാരവുമുണ്ടാക്കാൻ കിസിംഗർമാരും, ബ്രഷ്നേവുമാരും ബോയിംഗ് വിമാനങ്ങളിൽ ചുറ്റിത്തിരിയുന്നു! ഇതാണോ നാം നേടിയെന്നുപറയുന്ന പുരോഗതി!

'ഭൂമിയിൽ യുദ്ധമവസാനിച്ചില്ല......!'

പ്രസിദ്ധ ബംഗാളി സാഹിത്യകാരനായ ബിമൽ മിത്ര തന്റെ "വിലയ്ക്കുവാങ്ങാം" എന്ന നോവലിലൂടെ സംസാരിക്കുന്നതു ശ്രദ്ധിക്കുക.

"ഭൂമിയിൽ യുദ്ധമവസാനിച്ചില്ല. മനുഷ്യർ തമ്മിലുള്ള യുദ്ധം മൂർഛിച്ചു. മനുഷ്യർ വിദ്യാഭ്യാസം ചെയ്തു സംസ്കാര സമ്പന്നരായി. മതവും സമുദായവുമുണ്ടായി. എല്ലാമുണ്ടായിട്ടും മനുഷ്യനൊന്നും ലഭിച്ചില്ല..... !"

മതം.... പുതിയ അന്വേഷണത്തിന്റെ കഥ

ഈ ഭൗതിക പുരോഗതിക്കൊപ്പം നമ്മുടെ മനസ്സും വളർന്നുവോ.........?

ടെലിവിഷനും, റേഡിയോയും, D. N. A. യും കണ്ടുപിടിച്ച നാം തന്നെയാണ് ആറ്റംബോംബും ന്യൂക്ലിയർ ആയുധങ്ങളും കണ്ടുപിടിച്ചത്. ക്രിസ്തുവിന്റെയും, ബുദ്ധന്റെയും, ശ്രീരാമ കൃഷ്ണന്റെയും, വിവേകാനന്ദന്റെയും വാക്കുകൾ കേട്ട് ജീവൻ തുടിച്ച കാതുകൾക്കു് ചെങ്കിസ്ഖാന്റെയും, ഹിറ്റ്ലറുടെയും, മുസ്സോളനിയുടെയും, നിക്സന്റെയും അലർച്ചകളും കേൾക്കേണ്ടിവന്നു. താജ്മഹലും, ഈഫൽകൊട്ടാരവും പണിത അതേ കൈകൾ കൊണ്ടു തന്നെയാണ് നാം ഹിരോഷിമയും, നാഗസാക്കിയും, വിയറ്റ്നാമും സൃഷ്ടിച്ചത്. എന്നിട്ടും നാം അഭിമാനം കൊള്ളുന്നോ?

മനുഷ്യൻ തന്നെ മനുഷ്യന്റെ ശത്രുവായിത്തീർന്നിരിക്കുന്ന ഈ കാലഘട്ടത്ത്, സ്വന്തം അയൽക്കാരനെ

മനുഷ്യന്റെ ദുഃഖം തീർക്കാൻ ഇവിടെ പ്രവാചകർ വന്നു. ശാസ്ത്രം വന്നു. മതവും കലയും വന്നു. എന്നിട്ടും അവനൊന്നും കണ്ടെത്തിയില്ല. പ്ലാനിംഗും പ്രോജക്ടും വന്നു. എന്നിട്ടും അവന്റെ വിശപ്പുമാറിയില്ല. മനുഷ്യനിന്നും അസ്വസ്ഥനാണ്. ദുഃഖിതനാണ്. അവനിന്നും വസ്ത്രമില്ല. വയറുനിറക്കാൻ ഭക്ഷണമില്ല!

പണ്ട് നമ്മെ അടിമകളാക്കിയതു് രാജാക്കന്മാരുടെ ചാട്ടവാറുകളായിരുന്നു. ഇന്നു് പ്രലോഭനങ്ങളുടെയും വാഗ്ദാനങ്ങളുടെയും പേരിൽ നാം വഞ്ചിതരും അടിമകളുമാകുന്നു. ഫിയറ്റുകാറുകളെയും, വൈരമാലകളണിഞ്ഞ കാമുകിമാരെയും സ്വപ്നം കാണുന്ന നാം, അതു നേടാനായി ബിരുദങ്ങൾ ഫയലുകൾക്കും യന്ത്രങ്ങൾക്കുമിടയിൽ ഹോമിക്കുന്നു. പണത്തെ ആരാധിക്കുന്നയുഗമാണ് നമ്മുടേതു്. പണ്ട് ചാതുർവർണ്യത്തിന്റെ അടിസ്ഥാനം കർമ്മമനുസരിച്ചായിരുന്നു. ഇന്നു് പണമുള്ളവനാണ് ബ്രാഹ്മണൻ.

ഇല്ലാത്തവൻ ശൂദ്രനും! ഇവിടെ എല്ലാം വിലയ്ക്കു വാങ്ങാം!

“പണമുണ്ടെങ്കിൽ ലോകത്തിൽ സകലതും വിലയ്ക്കുവാങ്ങാം. സ്നേഹം, പ്രേമം, വിവേകം. ആഭരണം, അരി, പരിപ്പ്, ഉപ്പ്, എണ്ണ തുടങ്ങിയ സകലതും വാങ്ങാം ...”

(ബിമൽമിത്ര)

സഹോദരൻ സഹോദരനെ വാളോങ്ങുമ്പോൾ:

പണ്ട് മനുഷ്യന്റെ ശത്രുക്കൾ കടുവയും, സിംഹവും, ഇടിമിന്നലും, പേമാരിയും, വെള്ളപ്പൊക്കവും ഭൂകമ്പവുമായിരുന്നു. അതിനെയെല്ലാം അവൻ അതിജീവിക്കാൻ പഠിച്ചു. എന്നിട്ട് അവൻ ഖനികളിൽ നിന്നു് ഇരുമ്പുകുഴിച്ചെടുത്ത്, സ്വന്തം ആലകളിൽ ആയുധം തീർത്തു. കടുവകളെ കൊല്ലാനല്ല, സ്വന്തം അയൽക്കാരന്റെ കഴുത്തറക്കാൻ!

നമുക്കെന്താണ് പറ്റിയത്. ഇവിടെയാണ് ഒരു പുതിയ അന്വേഷണത്തിനു് ആരംഭം കുറിക്കേണ്ടതു്. സ്വന്തം മനസ്സിലെ അക്രമവാസനകളേയും വികാരങ്ങളേയും കീഴടക്കിയില്ലെങ്കിൽ ‘മനുഷ്യൻ ഹാ! എത്ര മനോഹരമായ പദം’ (ഗോർക്കിക്കു് മാപ്പ്) എന്നുപറയാൻ നാം അർഹരല്ല.

തലതിരിഞ്ഞ ഈ ലോകത്തു് നമ്മുടെ തല തിരിയാതെ നാം ശ്രദ്ധിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. നമ്മുടെ തന്നെ ആന്തരികമായ ഒരു മാറ്റത്തിനുവേണ്ടി നാം പരിശ്രമിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു ഇനിയുള്ള “പരിണാമം” സംഭവിക്കേണ്ടതു് ശരീരത്തിലല്ല, മനസ്സിലാണ്.

ഹിരോഷിമയിൽ ബോംബുവീണപ്പോൾ ഗാന്ധിജി യങ്ങ് ഇന്ത്യയിൽ എഴുതി .....

“ആറ്റംബോംബ് ഹിരോഷിമയെ ഭൂമുഖത്തു നിന്നും തുടച്ചു മാറ്റിയെന്നു കേട്ടപ്പോൾ ഞാനൊട്ടു ചലിച്ചതുപോലുമില്ല. ഞാനെന്നോട് ഇങ്ങനെ പറഞ്ഞു. ലോകം ഇനിയെങ്കിലും അഹിംസ അംഗീകരിക്കുന്നില്ലെങ്കിൽ മനുഷ്യരാശിയുടെ ആത്മഹത്യ അനിവാര്യമായിത്തീരും.”

ഇവിടെ വേണ്ടത് ആന്തരികമായ ഒരു വിപ്ലവമാണു്. ലോകമഹായുദ്ധങ്ങൾ സൃഷ്ടിച്ചതു് ഹിറ്റ്ലർമാരും മുസ്സോളിനിമാരും അല്ല. അവരുണ്ടായിരുന്നില്ലെങ്കിലും യുദ്ധങ്ങൾ ഉണ്ടാകുമായിരുന്നു. മറിച്ച് ഭീരുതയും അത്യാഗ്രഹവും ആണു് മഹായുദ്ധങ്ങൾ സൃഷ്ടിച്ചതു്. നാം തന്നെ നമ്മുടെ അക്രമവാസനയെ പോററിവളർത്തുന്നകാലത്തോളം ഹിറ്റ്ലർമാർ ഇനിയും ഉണ്ടാവും. റോമൻ കൊളോസിയങ്ങളിൽ മല്ലയുദ്ധം കാണാൻ തടിച്ചുകൂടിയ അവരും, സെക്സും സ്റ്റണ്ടും നിറഞ്ഞ സിനിമ കാണാൻ തിക്കിത്തിരക്കിയെത്തുന്ന ഇന്നത്തെ മനുഷ്യനും തമ്മിലെന്താണ് വ്യത്യാസം? ഇരുവരേയും നയിക്കുന്ന വികാരങ്ങൾ ഒന്നുതന്നെ.

“I suffer most because
of me and selfishness
If I were selfless, then
what suffering would I bear?”

ചൈനയിലെ തത്വചിന്തകനായ LAOTSUന്റെ വരികൾ നിസ്വാർത്ഥനായ ഒരു മനുഷ്യന്റെ പരിണാമത്തെപ്പറ്റി നമ്മെ ഓർമ്മിപ്പിക്കുന്നു.

ചരൈവേതി...ചരൈവേതി...

“ഇരുപതാം നൂറ്റാണ്ട്” എന്ന നോവലിന്റെ ആമുഖത്തിൽ പുരാണത്തിൽനിന്ന് ഒരു കഥ ബിമൽ മിത്ര ഉദ്ധരിക്കുന്നുണ്ട്. കഥ ഇതാണ്.

രോഹിത് രാജാവ് ദേശപര്യടനം കഴിഞ്ഞ് മടങ്ങുകയാണ്. ഇടക്ക് ഒരു ബ്രാഹ്മണൻ വഴി തടഞ്ഞു “കൊട്ടാരത്തിലേക്ക് മടങ്ങുന്നതെന്തിന്......?
“ഞാൻ ക്ഷീണിതനാണ്...”

“നടന്നു് നടന്നു് ക്ഷീണിതനായിത്തീരുന്നവനാണ് അനന്തശ്രീ. സത്യവും കാമവുമായാൽ തന്നെയും നിശ്ചലമായാൽ അതിന്റെ പതനം അനിവാര്യമാണ്. അതിനാൽ നിങ്ങൾ മുന്നോട്ടു പോവൂ. ചരൈവേതി. ചരൈവേതി.”

രാജാവ് വീണ്ടും പര്യടനം ചെയ്തു. വീണ്ടും മടങ്ങി. ബ്രാഹ്മണൻ തടഞ്ഞു. വീണ്ടും മുന്നോട്ടേക്കു് വഴികാട്ടി. [illegible] രാജാവു പറഞ്ഞു.

“എനിക്കിനി സഞ്ചരിക്കാൻ സാദ്ധ്യമല്ല!”

ബ്രാഹ്മണൻ ചിരിച്ചു. എന്നിട്ടിങ്ങനെ പറഞ്ഞു. “ഉറങ്ങിക്കിടക്കുന്നതാണ് കലിയുഗം. ഉണർന്നിരിക്കുന്നത് ദ്വാപരയുഗം. സഞ്ചരിക്കുന്നതു് സത്യയുഗം. അതിനാൽ രാജാവേ മുന്നോട്ടുപോകുവിൻ, ചരൈവേതി .. ചരൈവേതി.”

ഇങ്ങനെ നമുക്കും സഞ്ചരിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. അന്വേഷണത്തിനു് തുടക്കമിടേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. ബാഹ്യലോകത്തല്ല. മനസ്സിന്റെ ആഴങ്ങളിലേക്കു് നമു

ക്കു് വലിച്ചെറിയാം. ഈ സത്യാന്വേഷണത്തിൽ നമ്മെ സഹായിക്കാൻ മെറ്റീരിയലിസത്തിനു് കഴിയില്ല. എന്തെന്നാൽ അതിന്റെ മാർഗ്ഗം വസ്തുനിഷ്ഠമായ അപഗ്രഥനം ആണു്. നമുക്കു് വേണ്ടതു് വ്യക്തിനിഷ്ഠമായ അപഗ്രഥനവും. ഇവിടെയാണു് മതത്തിനു് നമ്മെ സഹായിക്കാൻ കഴിയുന്നതു്. അതിന്റെ മാർഗ്ഗം യുക്തിയല്ല. മറിച്ചു് യുക്തികതീതമായ ദർശനമാണു്.

മതമെന്നാൽ പള്ളികളും അമ്പലങ്ങളും മാത്രമല്ല...

മതം മനുഷ്യന്റെ മഹത്തായ കണ്ടുപിടുത്തങ്ങളിലൊന്നാണു്. ഒരു മതമില്ലാതെ നമുക്കു് ജീവിക്കാൻ പോലും സാദ്ധ്യമല്ല. മതമെന്നു പറയുമ്പോൾ സങ്കുചിതാർത്ഥത്തിൽ എടുക്കരുതു്. ഞാൻ വിവക്ഷിക്കുന്ന മതം അമ്പലങ്ങളിലും പള്ളികളിലും ആരാധിക്കപ്പെടുന്ന അന്ധവിശ്വാസമല്ല. മറിച്ചു് മനുഷ്യനെ ആത്മീയാനുഭൂതിയിലെത്തിക്കുന്ന (Spiritual consciousness അല്ലെങ്കിൽ കാൾയുങ്ങ് പറയുന്ന Self-Actualization) ജ്ഞാനമാണു്; ദർശനമാണു്. ആ ജ്ഞാനത്തിലെത്തിക്കഴിഞ്ഞാൽ പിന്നെ മതത്തിന്റെ ആവശ്യമില്ല. ബുദ്ധൻ ഇതു വളരെ വ്യക്തമായി മനസ്സിലാക്കിയിട്ടുണ്ടു്. അദ്ദേഹം മതത്തെ, അജ്ഞാനമാകുന്ന സമുദ്രം കടക്കാൻ സഹായിക്കുന്ന ഒരു തോണിയോടാണു് ഉപമിച്ചിട്ടുള്ളതു്. നദി കടന്നു കഴിഞ്ഞാൽ ആരും തോണി തോളിൽ വെച്ചു് യാത്ര ചെയ്യാറില്ലല്ലോ...?

രൂപം എന്തായാലും കൊള്ളാം, മതം നമുക്കു് ആവശ്യമാണു്. മതത്തെ മയക്കുമരുന്നെന്നു് വിളിച്ചാക്ഷേപിച്ച മാർക്സിന്റെ തത്വസിദ്ധാന്തം തന്നെ ഇന്നൊരു മതമായിത്തീർന്നിരിക്കുന്നു. ഡോ: രാധാകൃഷ്ണൻ RELIGION AND CULTURE എന്ന ഗ്രന്ഥത്തിൽ ഇതു് വ്യക്തമാക്കുന്നുണ്ടു്.

"The Question is therefore not religion or no religion but what kind of religion...?"

ഇനി എന്തു തരത്തിലുള്ള മതമാണു് നമുക്കു് വേണ്ടതു്? ഒരു പുതിയ മതം നമുക്കുവേണ്ട. ഒരു മതപരിവർത്തനവും വേണ്ട. മറിച്ചു് നമുക്കു് നല്ല ക്രിസ്ത്യാനികളും, ഹിന്ദുക്കളും, മുസ്ലീങ്ങളുമാകാൻ ശ്രമിക്കുക. തത്വമൊന്നുതന്നെ.

"ഏകം സത് വിപ്രാ ബഹുധാ വദന്തി"

(സത്യം ഒന്നേയുള്ളു. ജ്ഞാനികൾ അതിനെ പലവിധത്തിൽ പറയുന്നു എന്നുമാത്രം).

മതത്തിന്റെ അന്തഃസത്ത

Religion is fulfilment of man's life; an experience in which every aspect of his being is raised to its highest extent. What is needed is a change of cousciousness, a rebornness an inner revolution, a change in undertanding......"

(Dr: Radhakrishnan)

സ്വന്തം വികാരങ്ങളെ കീഴടക്കി, നിത്യമായ ശാന്തതയിലൂടെ അനന്തതയിലേക്കുള്ള യാത്രയാണു് മതം തരുന്നതു്. മനുഷ്യൻ പലവിധ ചങ്ങലകളാൽ ബന്ധിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. അവൻ അവന്റെ ഭാര്യക്കടിമയാണു്. കുട്ടികൾക്കും, കുടുംബത്തിനും, രാഷ്ട്രത്തിനും അടിമയാണു്. ആരെങ്കിലും ഒരാൾ ചീത്തപറഞ്ഞാൽ ഉടനെ കരയാനാരംഭിക്കുന്നു. ഒന്നു പതുക്കെ പ്രശംസിച്ചാൽ അഹന്തകൊണ്ടു് ഞെളിയുന്നു. ഇതെല്ലാം അവന്റെ ബലഹീനതകളാണു്. ഈ ബലഹീനതകളിൽനിന്നു് നിന്നു് നമുക്കു് മുക്തരാകേണ്ടിയിരിക്കുന്നു.

"Weakness leads to slavery. Weakness leads to all kinds of misery .....physical and mental. Weakness is death......strength is life."

Swami Vivekanada)

നാം ഇന്ദ്രിയസുഖങ്ങൾക്കുപിന്നാലെ പായുന്നു. ബാഹ്യലോകത്തു് നമ്മുടെ മുഖം തിരയുന്നു. നാമെല്ലാം ഓരോ കുമിളകൾക്കകത്താണു് ജീവിക്കുന്നതു്. നമ്മുടെ ആഗ്രഹങ്ങളാലും ഭയങ്ങളാലും സൃഷ്ടിക്കപ്പെട്ട കുമിളകൾ. അവ പൊട്ടിച്ചു പുറത്തു ചാടിയാലേ യഥാർത്ഥ സ്വാതന്ത്ര്യം ലഭിക്കുകയുള്ളു.

ഉപനിഷത്തിൽ ഒരു ശ്ലോകമുണ്ടു്. ഒരുത്തൻ മരണക്കിടക്കയിൽ കിടന്നു് കരയുകയാണു്. ആത്മാവു് ചോദിക്കുന്നു. 'കിം നാമ രോദിഷി സഖേ' (സഹോദരാ, നീ എന്തിനു് കരയുന്നു?) നീ എന്താണു് നേടിയതു്. കാമുകിയിൽനിന്നും, ഭാര്യയിൽനിന്നും, കുട്ടികളിൽനിന്നും, കൂട്ടുകാരിൽനിന്നും നിനക്കെന്താണു് ലഭിച്ചതു്? അവയെല്ലാം നശ്വരങ്ങളാണെന്നറിഞ്ഞാലും. എന്നാൽ നിന്റെ ഉള്ളിന്റെയുള്ളിൽ ഒരാത്മാവുണ്ടു്......

"Why weepest thou my friend? There is neither birth nor death for thee. But

thou art like the infinite sky. There is no disease nor misery for you. Clouds of various colours come over it....play for a moment, then vanish. But the sky is ever the same eternal blue .."

(Vivekananda)

ക്രീസസ്സും സോളനും

ബി. സി. ആറാം നൂററാണ്ടിൽ ഏഷ്യാമൈനറിൽ ക്രീസസ്സ് എന്നുപേരായ ഒരു രാജാവുണ്ടായിരുന്നു. അദ്ദേഹം ഒരിക്കൽ തത്വജ്ഞാനിയായ സോളനോടു പറഞ്ഞു.

"ഏഷ്യാമൈനർ വളരെ സുഖകരമായ പ്രദേശമാണ്." സോളൻ ചിരിച്ചു. "ആരാണിവിടെ ഇത്ര വളരെ സുഖമനുഭവിക്കുന്നവൻ! ഞാനാരേയും കണ്ടില്ലല്ലോ."

"എന്തസംബന്ധം, ലോകത്തിൽ ഏററവും സുഖിക്കുന്നവൻ ഞാനാണു്."

"കുറച്ചുകൂടികഴിയട്ടെ. മരണം വരെ കാത്തിരിക്കുക." ഇതും പറഞ്ഞു് സോളൻ പോയി. കാലങ്ങൾ കഴിഞ്ഞു. കുറെക്കഴിഞ്ഞു് ക്രീസസ്സിനെ തോല്പിച്ചു് പേർഷ്യാക്കാർ (സൈറസ്സ്) തടവിലാക്കി. ദഹിപ്പിക്കാൻ ചിതകൂട്ടി. ഇതുകണ്ടു് ക്രീസസ്സ് കരഞ്ഞു. "സോളൻ, സോളൻ..." എന്നു വിളിച്ചു. കരച്ചിൽകേട്ടു് പേർഷ്യൻ രാജാവ് വിവരമന്വേഷിച്ചു. പൂർവ്വവൃത്താന്തം കേട്ടു് കരുണവിവശനായ രാജാവ് ക്രീസസ്സിനു് അഭയം നൽകി.

ഇതുപോലെതന്നെ നാമും. സമ്പത്തിൻേറയും പ്രശസ്തിയുടെയും മുകളിലിരിക്കുമ്പോൾ നാം അഹങ്കാരികളായിത്തീരുന്നു. ഈ ദുഃഖങ്ങൾക്കും സുഖങ്ങൾക്കും നിമിഷങ്ങളുടെ ജീവിതം മാത്രമേയുള്ളു.

മാത്രാസ്പർശാസ്തു കൗന്തേയ
ശീതോഷ്ണ സുഖദുഃഖദാഃ
ആഗമാപായിനോനിത്യാ-
സ്താംസ്തിതിക്ഷസ്വ ഭാരത.

(അല്ലയോ അർജ്ജുനാ, ഇന്ദ്രിയങ്ങൾ തരുന്ന സുഖദുഃഖങ്ങൾ നൈമിഷികങ്ങളാണ്. അതുകൊണ്ട് അവയെ സഹിച്ചാലും.)

സകലരും ഇന്നു് മിഥ്യയിലും മായ (Illusion)യിലും മയങ്ങിക്കിടക്കുകയാണ്. അജ്ഞാനം മനസ്സിൻെറ നൈസർഗ്ഗികവും ശുദ്ധവുമായ പ്രകാശത്തെ മറച്ചിരിക്കുന്നു. നിസ്സാരങ്ങളായ പലതിനും വേണ്ടി നാം പരക്കം പായുകയാണ്. ഇന്ദ്രിയാനുഭൂതികളുടെ സമാലോചനത്തിൽ ആത്മാവിൻെറ വിളി നാം കേൾക്കുന്നില്ല. എന്നാൽ ഉണ്മയുള്ളതു്, സത്യമായിട്ടുള്ളതു് ഇതുമാത്രമാണ്. ഈ അനന്തതയെക്കുറിച്ചുള്ള ജ്ഞാനം. ബർണാഡ്ഷാ Man and Superman എന്ന നാടകത്തിലൂടെ ഇന്ദ്രിയാനുഭൂതികളുടെ പൊള്ളത്തരത്തെപ്പററിപ്പറയുന്നുണ്ട്......

Moral passion is only the real passion. All other passions were in me before; but they were idle and aimless-mere childish greediness and cruelties, curiosities and fancies, habits and superstitions, grotesque and ridiculous to the mature intellegence...

എത്രയെത്രയുഗങ്ങൾ കഴിഞ്ഞുപോയി. എത്രയെത്ര മാററങ്ങൾ വന്നു. നമ്മുടെ ഈ ജീവിത കാലഘട്ടത്തിനു് അനന്തമായ ആ വർഷങ്ങളിൽ ഒരു ചെറിയ സ്ഥാനം മാത്രമേയുള്ളു. ഇനിയും എത്രയെത്ര ആയിരം വർഷങ്ങൾ കഴിഞ്ഞുപോകാനിരിക്കുന്നു! ഈ ചെറിയ ബിന്ദുവിൽ നിന്നു്. എന്നിട്ടും നാമെങ്ങോട്ടാണ് പോവുന്നതു്? എന്നിട്ടും നാം സമ്പത്തുകളെയും കാമിനിമാരെയും സ്വപ്നം കാണുന്നു!

"Saints die, kings die, and beggars die; They are all going to death. And yet this treamendous clinging on to life exists. Somehow we do not know why we cling to life. We cannot give it up. And this is Maya (Illusion)......"

(Vivekananda)

'നൈനം ഛിന്ദന്തി ശസ്ത്രാണി...'

ബാഹ്യലോകത്തു് നമുക്ക് സുഖം കണ്ടെത്താൻ കഴിയാത്തപ്പോൾ നാം ഉള്ളിലേക്കു തിരിയുന്നു. മുകളിലേക്കുനോക്കി ദൈവത്തെ വിളിച്ചാലോ, ദക്ഷിണകൾ നൽകിയാലോ നമുക്ക് ഈശ്വരദർശനം സാദ്ധ്യമല്ല. ഈശ്വരൻ എന്നു പറയുമ്പോൾ തെററിദ്ധരിക്കരുത്. പലർക്കും ഈശ്വരനെപ്പററി പല പല സങ്കല്പങ്ങളാണുള്ളതു്. സാധാരണക്കാരനു് ഈശ്വരൻ എന്നു കേട്ടാൽ മുകളിലിരിക്കുന്ന, അനേകം കൈയും കാലുമുള്ള, പ്രാർത്ഥനകൾക്കു മാപ്പു തരുന്ന, മഴ പെയ്യിക്കുന്ന ഒരു വിചിത്ര ജീവിയാണ്. ഗാന്ധി

ജിക്കു് സത്യമായിരുന്നു ഈശ്വരൻ. മററുചിലർക്ക് സ്നേഹമാണ് ഈശ്വരൻ. വേറെചിലർക്കാകട്ടെ ജ്ഞാനവും.

ഗാന്ധി പറയുന്നതുപോലെ......

"ഈശ്വരനിൽ വിശ്വസിക്കുന്നില്ലെന്നുപറയുന്ന നാസ്തികൻപോലും സത്യത്തിൽ വിശ്വസിച്ചിട്ടുണ്ട്. ഈശ്വരനു് മറെറാരു പേരു നൽകുക എന്ന തന്ത്രമാണ് അവർ പ്രയോഗിച്ചതു്. അദ്ദേഹത്തിന്റെ പേരുകൾ അസംഖ്യമത്രേ. സത്യമാണു് അവയുടെയെല്ലാം മകുടം......"

രൂപമോ ഭാവമോ എന്തായാലും ആ സത്തയില്ലാതെ നമുക്ക് ജീവിക്കുവാൻ വയ്യ.

"പതിനെട്ടാം ശതകത്തിൽ ഒരു വൃദ്ധൻ പറയുകയുണ്ടായി. ദൈവം ഇല്ലെങ്കിൽ ദൈവത്തെ കൃത്രിമമായി സൃഷ്ടിക്കേണ്ടിവരുമെന്നു്. ദൈവം ആവശ്യമാണെന്ന ആശയം മനുഷ്യനെപ്പോലെ നിഷ്ഠൂരനും ദുഷ്ടനുമായ ഒരു ജന്തുവിന്റെ തലയിൽ കടന്നുകൂടിയതാണു് ആശ്ചര്യം. മനുഷ്യനു് അതു് അതിമാത്രം അഭിമാനകരമാണ്.....

(ഫ്രാൻസിസ്കോയെസ്ഫ്കി.
കാരമസോവ് സഹോദരന്മാർ)

ഈശ്വരൻ എന്നുവെച്ചാലെന്താണ്.? ഞാൻ മനസ്സിലാക്കിയിടത്തോളം അതു് മനസ്സിന്റെ തന്നെ പുറവും ഉപരിയായ മണ്ഡലമാണ്. ആ മണ്ഡലത്തിലേക്കാണ് നമ്മുടെ പ്രയാണം.

"The self is life's goal. A goal that people constantly strive for but rarely reach. Like all archetypes it motivates man's behaviour and causes him to search for wholeness especially through the avenues provided by religion."

(Carl Jung in his Psychological theory)

ഈശ്വരനു് രൂപമില്ല. അതു് ഒരനുഭൂതിയാണ്. ഒരു ദർശനം. അതിന് ജനനമില്ല, മരണമില്ല, നാശമില്ല.

നൈനം ഛിന്ദന്തി ശസ്ത്രാണി
നൈനം ദഹതി പാവകഃ
ന ചൈനം ക്ലേദയന്ത്യാപോ
ന ശോഷയതി മാരുതഃ

(ഈ ആത്മാവിനെ ആയുധങ്ങൾ മുറിപ്പെടുത്തുന്നില്ല. അഗ്നി ദഹിപ്പിക്കുന്നില്ല. വെള്ളം ക്ലേദമാക്കിത്തീർക്കുന്നില്ല, വായുശോഷിപ്പിക്കുന്നില്ല.)

Great space has no corners.
Great powers come late
Great music is soft sound
The Great form no shape.

(Lao Tsu)

'കർമ്മണ്യേവാധികാരസ്തേ...'

അതുകൊണ്ട് സഹോദര കർമ്മം ചെയ്യൂ. ആഗ്രഹങ്ങളും അഹന്തയുമില്ലാതെ...

കർമ്മണ്യേ വാധികാരസ്തേ
മാഫലേഷുകദാചന
മാകർമ്മഫലഹേതുർഭൂർ
മാതേസംഗോസ്ത്വകർമ്മണി.

(നിനക്ക് കർമ്മം ചെയ്യുന്നതിൽ മാത്രമേ അധികാരമുള്ളൂ. കർമ്മഫലങ്ങളിൽ ഒരിക്കലും പാടുള്ളതല്ല. നീ ഒരിക്കലും ഫലത്തെ ഉദ്ദേശിച്ചു കർമ്മം ചെയ്യരുത്. എന്നുവെച്ച് കർമ്മം ചെയ്യാതെയുമിരിക്കരുത്.)

ഭഗവത്ഗീതയിലെ ഈ ശ്ലോകം വളരെയേറെ തെററിദ്ധരിക്കപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട്. ശൂദ്രനെ ബ്രാഹ്മണന്റെ അടിമയാക്കാനായിട്ടില്ല വ്യാസൻ ഇത് രചിച്ചത്. മറിച്ച് മനസ്സിന്റെ സമനില തെററാതെ കർമ്മം ചെയ്യാനാണ്. നമ്മുടെ ദുഃഖത്തിനും നാശത്തിനും കാരണം ആഗ്രഹങ്ങളാണ്.

ധ്യായതോ വിഷയാൻപുംസഃ
സംഗസ്തേഷൂപജായതേ
സംഗാൽ സംജായതേ കാമഃ
കാമാൽ ക്രോധോഭിജായതേ.

വിഷയങ്ങളെപ്പററി വിചാരിക്കുന്നവന് അവയിൽ ആസക്തി ഉണ്ടാകുന്നു. ആസക്തി നിമിത്തം കാമവും; കാമത്തിൽനിന്ന് ക്രോധവുമുണ്ടാകുന്നു.

ക്രോധാദ് ഭവതി സമ്മോഹഃ
സമ്മോഹാത് സ്മൃതിവിഭ്രമഃ
സ്മൃതിഭ്രംശാത് ബുദ്ധിനാശോ
ബുദ്ധിനാശാത് പ്രണശ്യതി.

ക്രോധത്തിൽനിന്ന് അവിവേകമുണ്ടാകുന്നു. അവിവേകത്തിൽനിന്ന് ഓർമ്മക്കുറവും ഓർമ്മത്തെററിൽനിന്ന് ബുദ്ധിനാശവുമുണ്ടാകുന്നു. ബുദ്ധിനാശം നിമിത്തം ഒരുവൻ മൃതതുല്യനായിത്തീരുന്നു.

അതുകൊണ്ട് നിന്റെ അജ്ഞാനത്തെ ഈ മഹത്തായ ജ്ഞാനംകൊണ്ട് മറികടക്കുക. പൊടികൊണ്ടുമൂടികിടക്കുന്ന കണ്ണാടിയിലെ അഴുക്കുകൾ തുടച്ചുകളയുക.

യംഹിനവ്യഥയന്ത്യേതേ
പുരുഷം പുരുഷർഷഭ
സമദുഃഖ സുഖം ധീരം
സോമൃതത്വായകൽപ്പതേ

അല്ലയോ സഹോദരേ, സുഖദുഃഖങ്ങളെ സമമായി വിചാരിക്കുക. വ്യസനങ്ങൾ ഇന്ദ്രിയ സംബന്ധങ്ങളെന്നും കരുതുക. മോക്ഷത്തിന് യോഗ്യനായി ഭവിക്കുക. അതുകൊണ്ട്......

ക്ളൈബ്യം മാസ്മഗമഃപാർത്ഥ
നൈതത്ത്വയ്യുപപദ്യതേ
ക്ഷുദ്രം ഹൃദയദൗർബല്യം
ത്യക്ത്വോത്തിഷ്ഠ പരന്തപ

നീ ഭയത്തെ പ്രാപിക്കരുത്. ദൗർബല്യം മരണമാണ്. മനസ്സിന്റെ തുച്ഛമായ അധൈര്യത്തെ കളഞ്ഞ് നീ യുദ്ധത്തിനായി എഴുന്നേൽക്കുക

നമുക്ക് യോഗ്യരാവുക...

നമ്മുടെ തന്നെ നിലനിൽപ്പിനുവേണ്ടി നമുക്ക് യോഗ്യരായിത്തീരാം. ആരും കാവിയുടുത്ത് സന്യസിക്കേണ്ടതില്ല. അതേററവും വലിയ വങ്കത്തമാണ്. മറിച്ച് നമ്മുടെ തന്നെ വികാരങ്ങളെ ജ്ഞാനംകൊണ്ട് കഴുകികളയുക. എന്താണ് കർമ്മയോഗം എന്നതിനെപ്പററി Sri Aurobindo (അരവിന്ദയോഗി) പറയുന്നതു കേൾക്കുക.

'It is non attachment. It is to do works with out clinging with the mind to the objects of sense and friuts of the works. Not complete inaction, which is an error, a confusion, a self delusion, an impossibility, but action full and free done without subjection to sense and passion, desireless and unattached works are the finest secret of perfection.

(Essays on Gita.)

അതിനാൽ നമുക്കും ന്യൂമാനോടൊപ്പം ഒരു ചുവടു വെളിച്ചത്തിനായി പ്രാർത്ഥിക്കാം. നമ്മുടെ കാലിടറാതിരിക്കാൻ വേണ്ടും വെളിച്ചത്തിനായി അന്വേഷിക്കാം. മഹത്തായ സ്നേഹത്തിലൂടെ നമുക്ക് ഈ ലോകത്തിന്റെ അസ്വസ്ഥതകൾ തീർക്കാം. പിന്നെ ഇവിടെ തേങ്ങലുകളുണ്ടാവില്ല.

We must look at the world in the face with calm and clear eyes even though the eyes of the world are bloodshot today.

(Gandhi)

വർഷങ്ങൾക്കു മുമ്പ് സ്വാമി വിവേകാനന്ദൻ ആത്മധീരതയോടെ പറഞ്ഞ കുറച്ചു വാചകങ്ങളുണ്ട്. അതുകൂടെ ഉദ്ധരിച്ച് ഈ അന്വേഷണത്തിന്റെ ആമുഖത്തിന് ചെറിയ വിരാമമിടട്ടെ.

എന്റെ ചുണക്കുട്ടികളെ, നിങ്ങളൊക്കെ, വൻകാര്യങ്ങൾ ചെയ്യാൻ പിറന്നവരാണെന്ന വിശ്വാസം നിങ്ങൾക്കുവേണം. നിങ്ങൾ നായ്ക്കുട്ടികളുടെ കുരകേട്ട് ഭയപ്പെടരുത്. എഴുന്നേൽക്കൂ..... പ്രവർത്തിക്കൂ......

Awake, Arise, and stop not till the Goal is reached.

എം. എം. മോനായി

"വിശക്കുന്നവനു് ഭക്ഷണം നൽകാനോ വിധവയുടെ കണ്ണീരൊപ്പുവാനോ കഴിയാത്ത ദൈവത്തിൽ ഞാൻ വിശ്വസിക്കുന്നില്ല."

— സ്വാമി വിവേകാനന്ദൻ.

യാത്രപറയുന്ന അനദ്ധ്യാപകർ

ഒരു കലാലയത്തിന്റെ സുഗമമായ പ്രവർത്തനം അവിടത്തെ അദ്ധ്യാപകരേയും വിദ്യാർത്ഥികളേയും മാത്രമല്ല ആശ്രയിച്ചിരിക്കുന്നതു്; അധികം ശബ്ദിക്കാതെ, അറിയപ്പെടാതെ, ഓഫീസുകളിലും ലാബൊറട്ടറികളിലും ലൈബ്രറിയിലും കഴിയുന്ന അദ്ധ്യാപകരേയും ആശ്രയിച്ചിരിക്കുന്നു. ഭരണസമിതിക്കും സർക്കാരിനും രക്ഷിതാക്കൾക്കും നാട്ടുകാർക്കുമുണ്ടാവേണ്ട താൽപര്യം ഇതിനുംപുറമെയാണ്.

ഹൃദയപൂർവ്വവും ആത്മാർത്ഥവുമായ സേവനം ജീവിതരീതിയായംഗീകരിച്ച യൂ. സി. കോളേജിന്റെ സ്ഥാപകർ, ആദ്യകാലങ്ങളിൽ അദ്ധ്യാപകരെയും അനദ്ധ്യാപകരെയും തിരഞ്ഞെടുക്കുമ്പോൾ പരീക്ഷായോഗ്യതകളേക്കാളേറെ മാനിച്ചിരുന്നതു് ജോലിയിൽ അവർക്കുള്ള താൽപര്യമായിരുന്നു. അങ്ങിനെ തെരഞ്ഞെടുക്കപ്പെട്ടവരിലുൾപ്പെടുന്ന രണ്ടനദ്ധ്യാപകർ — ശ്രീ. സി ഐ. ചേരപ്പനും, ശ്രീ. എ. അബ്ദുവും — കലാലയത്തോടു് യാത്രപറയുകയുണ്ടായി.

ചേരപ്പൻ

ഇന്നു കോളേജിന്റെ അപ്പർ ഡിവിഷൻ എക്കൗണ്ടു് സ്ഥാനത്തുനിന്നു വിരമിക്കുന്ന ശ്രീ. ചേര കുന്നംകുളത്തെ പുരാതനവും പ്രസിദ്ധവുമായ ചെറുവത്തൂർ കുടുംബത്തിലെ അംഗമായി 1916ലാണു് ജനിച്ചതു്. കൊച്ചിസംസ്ഥാനത്തെ സെക്കണ്ടറി സ്കൂൾ ലീവിങ്ങ് സർട്ടിഫിക്കറ്റ് പരീക്ഷ പാസ്സായ ശ്രീ. ചേരപ്പൻ കുറച്ചുകാലത്തെ അദ്ധ്യാപകജോലിയും നാലിൽപരം വർഷത്തെ പട്ടാളജീവിതവും അരവ്യാഴവട്ടക്കാലത്തെ സ്വന്തം ബിസിനസ്സും കഴിഞ്ഞു് 1953ലാണ് യൂ. സി. കോളേജിലെത്തിയതു് — ഒരു ക്ലാർക്കായിട്ടു്. 1971ൽ പുതിയ സർക്കാർ നിബന്ധനകളനുസരിച്ചു് അപ്പർ ഡിവിഷൻ എക്കൗണ്ടന്റായി, ആ സ്ഥാനത്തുനിന്നും ഇപ്പോൾ അടുത്തൂൺ പറ്റിപ്പിരിയുന്നു.

താൻ ചെന്നിടത്തൊക്കെ തന്റേതായ വ്യക്തിമുദ്ര പതിപ്പിക്കുന്നതിൽ അദ്ദേഹം വിജയിച്ചിട്ടുണ്ടു്. പട്ടാളജീവിതം പ്രദാനംചെയ്ത സ്വഭാവവിശേഷമായിരിക്കണം ശ്രീ. ചേരപ്പനെ ഒരു കണിശക്കാരനാക്കി മാററിയതു്. ലോകം മുഴുവൻ തനിക്കെതിരായാലും താൻ ശരിയെന്നു വിശ്വസിച്ചിടത്തുറച്ചു നിൽക്കാൻ ശ്രദ്ധിക്കാറുള്ള അദ്ദേഹം സ്നേഹസമ്പന്നനായ, വിശാലഹൃദയമുള്ള ഒരു നല്ല സുഹൃത്തുകൂടിയാണു്. ആലുവായ്ക്കടുത്ത കുട്ടമശ്ശേരിയിൽ സ്വന്തമായി നിർമ്മിച്ച ചെറുവത്തൂർ ഭവനത്തിലാണ് അദ്ദേഹം സ്ഥിരതാമസം. രണ്ടു വ്യാഴവട്ടത്തോളം യൂ. സി. കോളേജിലെ സേവനത്തിൽനിന്നു വിരമിക്കുന്ന അദ്ദേഹത്തിനും അദ്ദേഹത്തിന്റെ കുടുംബത്തിനും ആയുരാരോഗ്യങ്ങൾ നേരുവാൻ ഈയവസരം വിനിയോഗിക്കട്ടെ.

അബ്ദു

യൂ. സി.ക്കു് 55 വയസ്സ്; അബ്ദുവിനു് 59; അബ്ദു യൂ. സി. കോളേജിന്റെ നാലതിരുകൾക്കുള്ളിൽ സേവനം തുടങ്ങിയിട്ടു് 49 വർഷം.

പത്താംവയസ്സിൽ ഒരു കാമ്പസ്ബോയ് എന്ന നിലയിൽ കോളേജിന്റെ അതിർത്തിക്കുള്ളിൽ പ്രവേശിച്ച് 59-ാംവയസ്സിൽ സർക്കാർ അനുവദിച്ച ഓപ്ഷന്റെ പേരിൽ സ്ഥാനത്തുനിന്നു വിരമിക്കുന്ന നടുവിലെപ്പറമ്പിൽ അബ്ദുറഹിമാൻ അബ്ദു, ഇക്കാലങ്ങളിൽ യൂ. സി.യിലെത്തിയ വിദ്യാർത്ഥികൾക്കും അദ്ധ്യാപകർക്കും സന്ദർശകർക്കുപോലും മറക്കാനാവാത്ത ഒരു വ്യക്തിയാണ്. സ്റ്റാഫ് ക്വാർട്ടേഴ്സിൽ നിന്നാരംഭിച്ച് പ്രിൻസിപ്പൽസ് ഓഫീസിലേക്കുള്ള യാനത്തിനിടയിൽ അബ്ദു സന്ദർശിക്കാത്ത വകുപ്പുകളോ ഏറ്റെടുക്കാത്ത പ്രവൃത്തികളോ വിരളമത്രേ. സ്റ്റാഫ്റൂം, കൺസൾട്ടിങ്ങ് ലൈബ്രറി, കെമസ്ട്രി ലാബൊറട്ടറി, മാക്കാ ഹോസ്റ്റൽ, ഫിസിക്സ് ലാബൊറട്ടറി, സെക്യൂരിററിവിഭാഗം — എന്നിവിടങ്ങളിലെല്ലാം അബ്ദു പ്രവർത്തിച്ചു. ഇതിനെല്ലാമിടയിൽ പട്ടാളത്തിലുംപോയി—ഒരു വർഷം. 1945 മുതൽ പ്രിൻസിപ്പൽ ഓഫീസിൽ സ്ഥിരമാക്കിയതുമുതലാണു് അബ്ദു പ്രസിദ്ധനാകുന്നതു്. കോളേജിലെ ഏതു ഫയലിനെക്കുറിച്ചും, ഏതൊരു കുട്ടിയെക്കുറിച്ചും, ഏതൊരദ്ധ്യാപകനെക്കുറിച്ചും, രക്ഷിതാവിനെപററിയും അബ്ദുവിനു് നല്ല പിടിയാണ്. പലപ്പോഴും കോളേജിൽ വിദ്യാർത്ഥികൾ തമ്മിലുള്ള ഉരസലുകളോ തലവേദനയുണ്ടാക്കുന്ന മററു പ്രശ്നങ്ങളോ ഉണ്ടാകുമ്പോൾ, പ്രശ്നപരിഹാരത്തിനു്

അബ്ദുചെയ്യാറുള്ള സേവനം വിലപ്പെട്ടവയത്രേ. ഏതൊരു വിദ്യാർത്ഥിയോടും അധികാരസ്വരത്തിൽ സംസാരിക്കാൻ 'അവകാശ'മുള്ളതുപോലെ പെരുമാറുന്ന അബ്ദു, അവരുടെ വ്യക്തിപരമായ പ്രശ്നങ്ങൾക്കും പരിഹാരം കാണാൻ അവരെ സഹായിക്കാറുണ്ട്. കോളേജിനെക്കുറിച്ചും അതിലെ അംഗങ്ങളെപ്പററിയും അവിടത്തെ പ്രശ്നങ്ങളെപ്പററിയും അബ്ദു ആധികാരികമായി സംസാരിക്കുമ്പോൾ, പലരും സ്നേഹപൂർവ്വം അദ്ദേഹത്തെ "വൈസ് പ്രിൻസിപ്പൽ" എന്നുവിളിക്കും. യൂണിവേഴ്സിററി പരീക്ഷാ നടത്തിപ്പിനു് ഒഴിച്ചുകൂടാൻ വയ്യാത്ത വ്യക്തിയാണ്. കോളേജിലെ വിദ്യാഭ്യാസം കഴിഞ്ഞു വിവിധ മണ്ഡലങ്ങളിൽ ഉന്നത സ്ഥാനത്തിരിക്കുന്ന പലരും, അവരുടെ മാതൃഗേഹത്തിലെത്തുമ്പോൾ അബ്ദുവിനെ അന്വേഷിക്കുന്നതും അബ്ദുവിനെപ്പററിപറയുന്നതും കേൾക്കുമ്പോൾ നമുക്കൊരു കാര്യം മനസ്സിലാകും — സ്ഥാനങ്ങളല്ല സൗഹൃദവലയം സൃഷ്ടിക്കുന്നതെന്ന്.

കോളേജിൽനിന്നും പുറത്ത് രാഷ്ട്രീയ മണ്ഡലങ്ങളിലും പ്രവർത്തിക്കുന്ന അബ്ദു, ഇന്നു ചില നോവലുകളിലെ കഥാപാത്രം കൂടിയായിത്തീർന്നിരിക്കുന്നു. മറക്കാനാവാത്ത സ്നേഹചരിത്രവുമായി കൃതഹസ്തനായി വിരമിക്കുന്ന ശ്രീ. അബ്ദുവിനു് ധന്യവാദങ്ങൾ, ആശംസകൾ.

— മധു

"എന്റെ ഗൃഹത്തിനു് വാതിലുകളോ ജനലുകളോ ഇല്ല. അതു് ആർക്കും എപ്പോഴും കയറിച്ചെല്ലത്തക്കവണ്ണം തുറന്നുകിടക്കുന്നു."

— ഗാന്ധിജി.

महाराणा प्रताप सिंह

देश-प्रेम वह पुण्यक्षेत्र है
अमल असीम त्याग से विलसित।
जिसकी पुण्यरश्मियाँ पाकर
मनुष्यता होती है विकसित।

हल्दीघाटी के भीषण युद्ध की चौथी शताब्दी के इस अवसर पर हम पुनः इन पंक्तियों को याद करते हैं। यों तो स्वतंत्रता की बलिवेदी पर अपने-आप को उत्सर्ग करने वाले वीरों की कमी यहाँ पर कभी नहीं हुई है। मगर इन वीरों में राजपूतों का स्थान अग्रगण्य है।

उदयपूर और चित्तोर राजपूतों के इतिहास में अपना विशेष महत्व रखनेवाले स्थान हैं। एक समय था, जब यहाँ पर ऐसे वीर थे, जिन्हें जान से अधिक मान प्यारा था। अनेकों आक्रमणों से लोहा लेने के बाद भी सीसोदिया वंश चित्तोर के दुर्ग में अपनी शक्ति बढाता रहा। रानी पद्मिनी, संग्राम सिंह, कुम्भा, बप्पा रावल आदि आज भी भारत के कोने कोने में सस्नेह याद किये जाते हैं।

इन वीरों के जैसे महाराणा प्रताप भी मातृभूमि की स्वतंत्रता को दुश्मनों के पैरों तले कुचले जाने को नहीं सहन कर सकते थे। स्वतंत्रता संग्राम में सर्वस्व नष्ट होने पर भी वे टस से मस न हुए। जंगल की झाडियों में विचरण करके और घास की रोटी खाकर जीवन भर वे दुश्मनों से युद्ध करते रहे।

इस महान वीर का जन्म सन् 1540 ई. में हुआ। इनका व्यक्तित्व बडा ओजस्वी, आकर्षक एवं प्रभावोत्पाद का था। मगर, इनके पिता उदय सिंह ने अपनी बीसवीं पत्नी भाटी से प्रेम करने के कारण, भाटी के पुत्र जगमल को राणा घोषित किया। मगर मेवाड की सामन्तों एवं सैनिकों ने उस घोषणा की कठोर निन्दा की, क्यों कि जगमल कायर और उद्दंड था। इसी कारण से सामन्तों ने सम्राट की आज्ञा का तिरस्कार कर, प्रताप को महाराणा घोषित किया। इससे क्रुद्ध होकर कुमार जगमल अपने साथियों के साथ अकबर की शरण में चलेगये।

राणा प्रताप के सगे सम्बन्धियों को अपने पक्ष में पाकर अकबर आत्मविश्वास से भर गये। उसने अपनी कूटनीति से अनेकों राजाओं को अपने संग में कर लिये थे। दुर्भाग्य से राजपुतों के बीच आपसी झगडा भी मौजूद था। राजा भगवान दास ने अपनी बहन जोधाबाई का विवाह अकबर से करा दी थी। मानसिंह अकबर का मनसबदार बन गया था।

महाराणा प्रताप इन घटनाओं से अत्यंत असन्तुष्ट बन गये। अपने पूर्वजों की गौरव गरिमा को बनाये रखने में ही उन्हें चारितार्थ था। अकबर जानता था कि महाराणा प्रताप आत्मगौरव के अवतार हैं और वे देशप्रेम से कूट-कूट कर भरे हुए हैं।

शक्ति से प्रताप को जीतना जब असम्भव दीख पडा तो, अकबर राजनीति का सहारा लेने लगा। उसने मानसिंह को प्रताप के पास भेज दिया। कमलमीर पर मानसिंह राणा से मिलने के लिए उपस्थित हुए। मगर आत्माभिमान हीन मानसिंह के साथ भोज करना अपमान समझकर राणा प्रताप दूर रहा। अपमानित होकर मानसिंह नाग के समान फुफकारने लगा। उसने अकबर को युद्ध की प्रेरणा दी।

मानसिंह की राय से प्रेरित होकर अकबर ने प्रताप पर युद्ध की घोषणा की। हल्दीघाटी में इन दोनों के बीच भीषण युद्ध हुआ। इस युद्ध में चेतक पर सवार होकर प्रताप ने ऐसा युद्ध किया जिसका उदाहरण अन्यत्र बिलकुल दुर्लभ है। ताण्ड-नृत्य करनेवाले शिव के समान युद्ध-क्षेत्र में प्रताप अत्यंत उरावने बन गये थे।

दोनों ओर के अनेकों वीर मारे गये। मगर राणा प्रताप, मस्तक झुकाने वाले नहीं थे। आलामली पर्वत की दुर्गम झाडियों में घास की रोटियाँ खाकर वे जीवन व्यतीत

करने लगे। मगर पराजय उन्हें अस्वीकार था।

इसी अवसर पर उन्हें भामाशाह की सहायता प्राप्त हुई। कोषाध्यक्ष भामाशाह ने उन्हें छिपी हुई सम्पत्ति का पत्ता दिया। उससे फिर सेना का संगठन किया गया और युद्ध फिर से होने लगा। प्रताप ने मेवाड का अधिकांश भाग वापस लिया। चित्तौड को वापस पाने के पुण्य प्रयत्न में उनका स्वर्गवास हो गया।

प्रातः स्मरणीय प्रताप के उज्ज्वल एवं पराक्रमी चरित्र, हर वीर का पथ प्रदर्शन कर सकता है। मातृ-भूमि के लिए सर्वस्व उत्सर्ग करने की प्रेरणा उनके जीवन से प्राप्त होता है। आज हमारे समाज से प्रायः देशप्रेम लुप्त हो रहा है। देशप्रेमियों की अवहेलना की जा रही है। समाज में राजनीतिज्ञों का ही भरमार है। अहंकार एवं स्वार्थ के धूम से समाज कलुषित हो रहा है। राणा प्रताप की निस्वार्थता एवं देशभक्ति से आदर्श जीवन की स्फूर्ति प्राप्त करनी चाहिए। अपनी गौरव एवं देश की भलाई के लिए सर्वस्व त्यागने का दृढनिश्चय लेना चाहिए।

क्योंकि :—

जिसको न निज गौरव तथा
निज देश का अभिमान है,
वह नर नहीं नर पशु निरा
और मृतक समान है।

M. T. Thomas

Post script

It was at the close of our printing that Miss K. K. Annamma, our Head Accountant, opted to retire from the services of the College. Joining the College as a clerk in the Principal's office in 1942, Miss Annamma soon became a genius in the conduct of University Examinations, admissions, maintaining review registers of students etc. Wedded only to her job, Annamma remained a valuable asset at our office till her last day here. A embodiment of silent service, Miss Annamma was liked and loved by the teachers, students, clerks, attenders and the administrators. We wish her godspeed.

—Ed.

यों तो रूस और चीन दोनों ही साम्यवादी देश हैं। मगर इन दोनों के बीच तो तनाव मौजूद है, वैसा अन्यत्र दुर्लभ है। इसका कारण यह है कि दोनों देशों के दृष्टिकोण तथा सिद्धांत आकाश-पाताल का अन्तर लिये हुए है।

रूस सहअस्तित्व का समर्थक है। रूस की राय यह है कि किसी भी देश में साम्यवाद को फैलाने के लिए हस्ताक्षेप नहीं किया जाना चाहिए। मगर चीन की राय यह है कि पूँजीवादी एवं प्रजातंत्रिक देशों में बलपूर्वक साम्यवाद फैला दिया गया।

स्तालीन की क्रियाओं की कठोर निन्दा करने रूसवाले नहीं हिचकिचाते हैं। स्तालिन ने अपने विरोधियों के साथ बिलकुल पाश्विक बल का ही प्रयोग किया था: उन्होंने अपनी सम्पूर्ण मानवता खो चुकी थी, मगर चीन की राय यह है कि विरोधियों की हत्या करनी ही चाहिये। चीनवाले स्तालिन की करामतों का मुक्तकण्ठ प्रशंसा करते हैं।

रूसी सहायता को चीन से ले जाने का विरोध करता है।

रूस सिंकियांग और मंजूरिया पर अपना अधिकार मानता है। मगर चीन इससे असन्तुष्ट है। चीन साईबेरिया और कजाकिस्तान के कुछ भागों पर अधिकार चाहता है। मगर चीन नहीं मानता।

रूस और चीन दोनों ही दमन्स्की नामक दीप पर अपना अधिकार मानते हैं। इस कारण से दोनों के बीच तनाव काफी चढ गया और मार्च 1969 में दोनों देशों के अनेकों वीर मारे गये और अनेकों हताहत भी हुए

दमन्स्की युद्ध के तुरंत पश्चात चीन ने यह आरोप लगाया कि रूस ने उसके सिंकियांग-प्रान्त पर आक्रमण किया। सोवियत संघ ने इसका विरोध किया।

बंगलादेश को लेकर भारत और पाकिस्तान के बीच हुए युद्ध में भारत को रूस की सहानुभूति हासिल थी, मगर चीन पाकिस्तान के पक्ष में था।

रूस-चीन विवाद

रूस भारत-चीन युद्ध के अवसर पर, सीमाविवाद को शान्तिपूर्ण ढंग से सुलझाने के प्रयत्न में था। चीन सैनिक बल से विवाद का अन्त करना चाहता था और उसने सन् 1962 में भारत पर आक्रमण कर दिया।

भारत पाकिस्तान युद्ध में रूस की प्रेरणा से ताशकन्द में समझौता हुआ। मगर चीन ने इस समझौते की निन्दा की। इस समझौते से चीन बिलकुल नाखुश है।

संयुक्त राष्ट्र संघ में रूस ने कई बार इस बात पर जोर दिया है कि आधुनिक और विशेषकर परमाधिक शस्त्रों के बढाने पर रोक लगा दी जाय। मगर चीन कहता है कि पूँजीवादी एवं प्रजातांत्रिक देशों से भिडने के लिए शस्त्रों की वृद्धि अवश्य ही आवश्यक है। रूस उत्तरी वियतनाम को सीमित सैनिक सहायता देता है। मगर चीन चाहता है कि उत्तरी वियतनाम को अधिक से अधिक शस्त्रास्त्र प्राप्त हो। ऐसे नहीं करने के कारण, चीन

निकट भूत में चीन के कुछ सिपाहियों ने भारत की सीमा सुरक्षा सेना के कुछ जवानों की निर्मम हत्या कर दी। भारत के प्रतिषेध को रूस की मान्यता प्राप्त थी।

चीन की सरकार का मन्तव्य है कि सैकडों वर्ष पूर्व चीनी शासकों की कमज़ोरी से लाभ उठाकर रूस के शक्तिशाली 'सारों' ने चीन का बहुत बडा भूभाग हडप लिया और बलात् कमज़ोरी चीनी शासकों से संधियों पर हस्ताक्षर करवाया, अतएव, उन भूभागों को पुनः चीन में मिला लिया जाना चाहिए। रूस का मन्तव्य है कि सदियों पुरानी परम्परागत सीमाओं का किसी देश को उल्लंघन नहीं करना चाहिए।

आजकल देखा जा रहा है कि रूस और चीन एक दूसरे को विभिन्न सम्मेलनों में आरोप लगाते है। इन आरोपों की कहानियाँ दैनंदिन सुनने को मिलती हैं। 'रूस-चीन विवाद' विश्व की बहु-चर्चित समस्याओं में एक है।

— वाल्मीकि

आपात काल के बाद छात्र जीवन

हमारे मुनीमनीषियों ने आदर्श छात्र-जीवन के पाँच लक्षण बतलाये थे :—

काकः बुद्धि, बकः ध्यानं, श्वान निद्रा तथैव च।
अल्पाहारी, गृहत्यागी, विद्यार्थी पंचलक्षणं।

मगर हमारे छात्र, राजनीति के दल-दल में फँसकर, इन सब कर्त्तव्यों को भूल रहे थे। अनुशासन हीनता छात्र-जीवन का प्रमुख अंग बन गया था। चारों ओर अशांति फैली हुई थी।

आपात काल की घोषणा के बाद छात्र जीवन में आकाश-पाताल का अन्तर आ चुका है। लडके आजकल पढाई में बहुत जोर रहे हैं। अनुशासन सब कहीं झलक रहा है।

इस कथन की पुष्टी के लिए हम निकट भूत की परीक्षाओं के नतीजों पर ध्यान देते हैं। एस. एस. एलसी. और प्री डिग्री में इस साल जितने प्रतिशत विद्यार्थी उत्तीर्ण हुए हैं, उतने इसके पहले कभी न हुए थे।

इसका प्रमुख कारण यही है कि छात्रों को बहुत ज्यादे अध्ययन दिन प्राप्त हुए थे। हडतालों के न रहने के कारण शांतिपूर्वक अध्ययन सम्पन्न हो रहा था।

इस घोषणा के पहले चार या पाँच लडकों के वर्ग से निकलने पर, तुरन्त छुट्टी दी जाती थी। अन्य लडके पढने चाहें या नहीं, छुट्टी दी ही जाती थी। इस कारण से जो लडके पढना चाहते थे, उनको भी पढने का अवसर नहीं मिलता था।

छात्र दल राजनैतिक दल का पर्याय बन चुका था। ये दल छात्रों के हित के लिये नहीं, वरन् राजनीतिक विचार धाराओं के प्रत्यक्षीकरण के लिये ही प्रयास कर रहे थे।

जब इस प्रकार से अनेकों दलों का आविर्भाव हुआ और छात्र राजनीतिज्ञों के कठपुतले बनने लगे, तो छात्रालयों में बाजारू वातावरण मौजूद हो रहा था। मगर आज स्थिति बिलकुल बदल गयी है और इसका एकमात्र कारण आपात काल ही है।

दुःख की बात है कि छात्रों की उत्तरदायित्व हीनता को अध्यापक भी अनुत्तरदायी बन रहे थे। छात्रों के बीच में अशांति फैलने पर अध्यापक खुश होते थे, छुट्टी मिलने के कारण।

छात्रों के बीच होनेवाली अशांति के कारण हत्या भी हुआ करती थी। हमारे ही जिले के कालेजों से इसके उदाहरण प्रस्तुत किये जा सकते हैं।

आपात काल से छात्रों को प्राप्त लाभों से सब से मुख्य है— चुनाव का बहिष्कार। प्रायः देखा जाता था कि लडके परीक्षाओं से अधिक महत्त्व 'चुनाव को देते थे। इस कारण से, चुनावः केलिये 'अनेकों दिवस नष्ट किये जाते थे। मगर आज ऐसी कठिनाइयों 'को नहीं झेलनी पड रही है।

छात्र अध्ययन में ही नहीं, मगर, नैतिक अवस्था में भी आपात काल से उन्नति हुई है। आज कोई भी लडकी निश्चिन्त होकर मैदान में विचरण कर सकती है। मगर कोई उसे तंग नहीं करता।

अध्यापक भी इसकी पहुँच से दूर नहीं। उनकी भी स्वतंत्रता सीमित कर दी गयी है, ताकि छात्रों को कोई बुरा नमूना नहीं दिखाता है।

इस प्रकार से हम कह सकते हैं कि छात्रों को आपात काल से प्राप्त उपलब्धियाँ बहुमुली हैं। आलोचकों की दृष्टि में जितने भी दोष दीख पडे, तो भी यह तो मानना ही पडेगा कि वर्त्तमान भलाईयों का उत्तरदायी आपात-स्थिति है। इस समय छात्रों को करना यह है कि वह राष्ट्र-पुनर्निमाण में पूर्ण योगदान दे। क्यों कि—

छात्र तुम्हीं तो भावि युग के सच्चे भाग्य विधाता हो:
तुम्हीं देश के कोटि जनों की आशा, भुज बल दाता हो।

— हिन्दुस्तानी

Statement of Account of Basket Ball Tournaments held in 1975–'76

INCOME	Rs.	Ps.
Sale of Season Tickets	431	50
Gate collection	1329	00
Collection from non teaching staff	24	00
Collection from teaching staff (as on 17-6-76)	231	00
Collection from Students (as on 17-6-76)	2384	00
Sale of coconut leaves	20	00
Grand Total	4419	50

EXPENDITURE	Rs.	Ps.
Municipal Tax	5	00
Publicity	92	55
Travel	165	70
Printing	204	00
Materials	209	33
Correspondence	72	80
Mike set	60	00
Maintenance of Court repair, seating etc.	420	70
Meals, refreshments etc. to officials, players, volunteers and guests	444	22
First aid	7	72
D. A. to teams	290	00
Remuneration to officials	200	00
Tea party	209	40
Tips, honorarium etc.	154	00
Prizes	178	80
Photos	126	50
Remuneration to the account section of the college office	75	00
Total	2915	42
Balance	1504	08
Grand Total	4419	50

Accounts audited and found correct.

(Sd/-)
Rajan Varghese,
Lecturer in Mathematics
U. C. College, Alwaye.

(Sd/-)
K. Kuruvilla
Treasurer

a familiar name in the
field of graphic arts

FOR

Quality reproductions

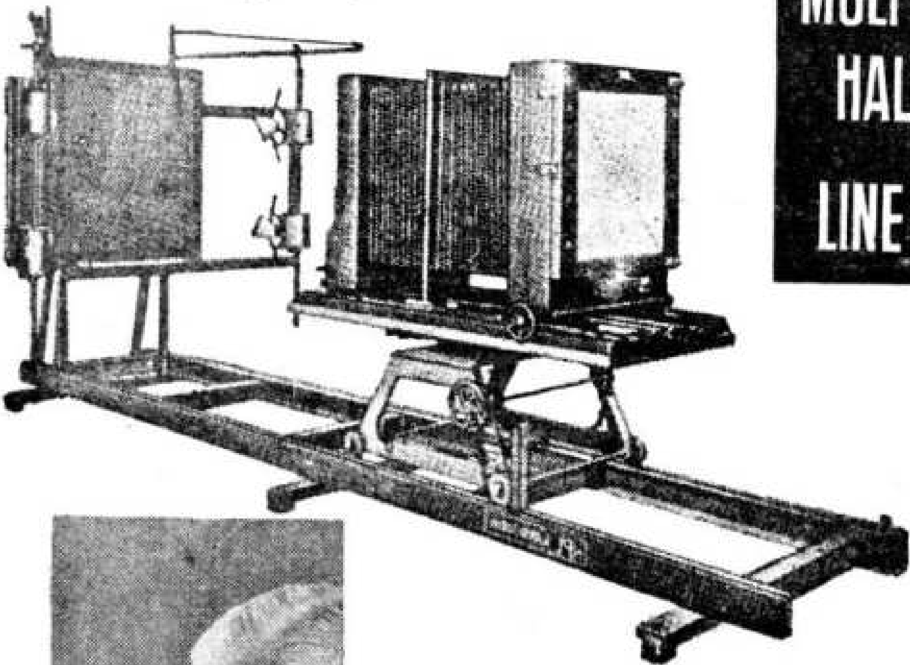

MULTI-COLOUR
HALF-TONE
&
LINE BLOCKS

Contact

SANKAR BLOCKS
PROCESS ENGRAVERS

WESTERN NADAKKAVU
TRICHUR-1

ഞങ്ങൾ സാധാരണക്കാരന്

സമൃദ്ധിയുടെ വാതിൽ തുറന്നുകൊടുക്കുന്നു.

കാരണം സാധാരണക്കാരനും

സമ്പാദിക്കാൻ കഴിയുന്ന രീതിയിലാണ്

ഞങ്ങളുടെ സമ്പാദ്യപദ്ധതികൾ

സംവിധാനം ചെയ്തിട്ടുള്ളത്.

നിങ്ങളുടെ നിക്ഷേപങ്ങൾക്ക് —

അതെത്ര ചെറുതായിരുന്നാലും —

പരമാവധി പലിശയും

നിങ്ങൾക്ക് മെച്ചപ്പെട്ട സേവനവും

വാഗ്ദാനം ചെയ്യുന്നു.

കൂടുതൽ വിവരങ്ങൾക്ക് ഞങ്ങളുടെ ഏതെങ്കിലും ശാഖയിൽ അന്വേഷിക്കുക:

ദി ഫെഡറൽ ബാങ്ക് ലിമിറ്റഡ്

രജി: ഓഫീസ്: ആലുവാ